

Wim van Helden

EN HET BANKMYSTERIE

HOOFDSTUK 1

Inspecteur Arglistig en de geheimzinnige uitvinding. „Dus jij gelooft hem wel?" vroeg Henk Boer aan zijn vaste maat Kees de Jong, die vanwege zijn lange haren in de onderwereld „Marietje" werd genoemd.

Kees gooide met een ruk van zijn hoofd het lange haar naar achteren, trok zenuwachtig aan een sigaret en zei zacht: „Als de Baas het zegt, is het ook zo. "

Henk Boer, die om zijn gestalte en zijn kracht „De Stier" werd genoemd, haalde de schouders op en zei minachtend: „Jou kan je alles wijs maken, maar de Baas had ik wijzer gedacht... dat jullie zoiets geloven. "

„En toch is het waar al geloof jij het niet... ik vertel toch geen sprookjes, " zei de Baas, zijn echte naam was Jimmy Harland, nijdig.

De Stier keek de Baas, die altijd de plannen maakte en de leiding had bij hun diverse inbraken, strak aan en zei weer: „Ik geloof er geen klap van, want als dat waar is, kunnen wij... " „Ja, dat kunnen wij zeker en dat gaan wij ook doen. Heb je geen trek dan neem ik voor jou wel een ander, " mompelde de Baas.

De Stier kwam dreigend overeind. Marietje, die tussen de Baas en de Stier in zat, nam een duik en verdween onder de tafel. Daar moesten de Stier en de Baas om lachen en samen rukten ze de tengere Marietje onder de tafel vandaan en

zetten hem niet al te zachtzinnig op zijn stoel neer. Marietje stak afwerend de handen vooruit, want hij had de Baas en de Stier al eens eerder zien vechten. De Stier was oersterk, maar de Baas was afgestudeerd in judo, karate en kung fu of hoe dat soort vechtsporten nog meer heet.

Dit keer bleef het bij dreigen, maar de Stier was er niet van overtuigd dat de Baas de waarheid sprak. Van huis uit was hij kwaaddenkend en als ze hem sprookjes vertelden, werd hij boos. Nu bromde hij alleen: „Dat wil ik eerst weieens zien, want wat brandkasten en kluisdeuren betreft... enfin, dat weten jullie wel. "

Dat wisten ze zeker, want de Stier werd niet voor niks ook wel de kluizendokter genoemd. De vakmensen onder de inbrekers hadden wat dat betreft het grootste respect voor de Stier. Brandkasten openbranden of een kluisdeur met behulp van dynamiet open laten springen, was zagezegd zijn dagelijkse werk. Dit keer kon hij zijn brander en het dynamiet wel thuis laten, want volgens de Baas was dat uit de tijd.

Die trok zijn dure stropdas recht en de pantalon van zijn lichtgrijze kostuum wat omhoog en zei met een deftig Haags accent: „Kijk, de zaak zit zo... een man of liever gezegd een klein mannetje heeft een soort lijm uitgevonden waarmee je alles aan elkaar kunt plakken zonder dat het te zien is. "

„Zo'n tube lijm heb ik thuis ook... je ziet er geen barst meer van, " bromde de Stier minachtend.

„Dan moet jij eens proberen om twee stukken staal met die lijm van jou aan elkaar te plakken. "

De Stier schudde zijn hoofd en zei dat dit niet ging; waarop de Baas verder ging met: „Maar die vent doet het en wel zo goed dat je er inderdaad geen barst van ziet... wat zeg ik: geen barst... niets, totaal niets. Alsik het niet eerst had gezien, zou ik zweren dat het altijd één stuk staal was geweest en niet twee aan elkaar gelijmde stukken. "

De Stier stak zijn hand omhoog en zei: „Ik geloof het nog niet, maar laten wij aannemen dat het gaat met dat wonderspul, dan sta je voor een ander probleem. Jullie weten dat een kluisdeur in een bankgebouw eerste klas vakwerk is. Vooral de laatste nieuwe modellen zijn lastige krengen, daar kun je geen speld... zelfs geen scheermesje of nog dunner tussen de deur en de stijl in krijgen. Hoe denk je dat op te lossen?"

„Je snapt er niets van, " zei de Baas. „Als je de stalen schoten door kon zagen, heb je helemaal geen lijm nodig of wou jij gaan plakken als je de kast al open had?"

„Nee, natuurlijk niet... dan was je wel goed gek. Dus heb je geen fluit aan die wonderlijm, " lachte de Stier hatelijk.

„Je denkt toch niet dat de Baas achterlijk is, " zei Marietje, die ook iets wilde zeggen.

„O weet jij dan wel hoe het gaat, meneer bijdehand? Die vent had beter dynamiet kunnen uitvinden dat onhoorbaar ploft. Daar zie ik wel iets in, maar die onzichtbare staallijm is een indianenverhaal. "

„Maar dan wel een indianenverhaal dat waar is. Enfin, waar praat ik tegen jou verder over, je gelooft het toch niet, "

foeterde de Baas.

„Jij lijkt precies op blinde Piet, die wilde ook alles eerst zien voordat hij het geloofde, " grinnikte Marietje.

De Stier zat heel gemeen te kijken en bromde: „Wanneer kan ik dat wonder aanschouwen?"

„Wanneer wij maar willen. Ik zal de Prof opbellen ofhet vanmiddag gelegen komt, " stelde de Baas voor.

„Of het gelegen komt voor de Prof?" schamperde de Stier.

„Alsof het de koningin is en dan ook nog de professor uithangen. "

„In ieder geval heeft hij meer hersens dan jij, als je zoiets kunt uitvinden, " zei Marietje.

„Wat weet jij van mijn hersens af, krielkip, met je uitvinden. Dat noem ik geen uitvinden... Een of ander apparaat kun je uitvinden maar een potje lijm niet. Dat noemen ze... ja, hoe zal ik het zeggen... "

„Je bedoelt zeker ontdekken, " zei de Baas.

„Ja, zoiets ongeveer, maar geen uitvinding. "

„Toch heeft die Prof een apparaat uitgevonden of liever gezegd verfijnd, want het bestond al. Je kunt je ogen niet geloven, 't Is een soort lintzaag die geen zaagsnee achterlaat... je kunt het tenminste niet zien. Heel erg knap, " somde de Baas op.

„Dat zal wel, maar dat ding krijg je toch niet tussen de kluisdeur en de stijl om de stalen schoten door te zagen. Dus voor ons is dat waardeloos, " vond de Stier.

„Wat zit je toch te zeuren over schoten doorzagen. Die

worden helemaal niet doorgezaagd... of toch wel... Maar niet zoals jij denkt. "

„Ze worden niet doorgezaagd of toch wel. Ik snap er geen klap van, " mopperde de Stier.

„Dat is van latere zorg. Mijn vraag is, doe je mee of voel je er niets voor?" vroeg de Baas.

De Stier dacht diep na en zei toen: „Daarop geef ik nog geen antwoord. Eerst wil ik die hokus-pokusspullen van die zogenaamde Prof zien en als dat in orde is, moet jij over de brug komen. Tot nog toe weet ik niks. Waar wordt er ingebroken... wanneer en hoe? O ja, die knappe Prof wil natuurlijk ook geld zien. Wat vraagt hijvoor dat mooie speelgoed van hem. Dat zijn allemaal vragen waar ik eerst antwoord op moet hebben, voordat ik ja zeg. "

„Ik zal met de laatste vraag beginnen. Die Prof wil duizend gulden voorschot en tien procent van de buit. Wanneer het gaat gebeuren, weet ik nog niet, want die bank is nog in aanbouw. Dat wil zeggen... de muren en zo staan overeind, maar van binnen moet er nog heel wat gebeuren... "

De mond van de Stier ging hoe langer hoe verder open bij het verhaal dat de Baas afstak. Met een klap sloegen zijn kaken op elkaar en hij barstte los: „De een of andere gek duizend gulden voorschot geven en tien procent van de buit, daar kan ik inkomen. Maar een bank beroven, die nog in aanbouw is, gaat boven mijn pet en hoe je dat wilt doen, is helemaal een raadsel voor mij. Denken jullie soms dat ze bij een bank in aanbouw al een zootje poen hebben liggen! In

de gereedschapskist van een timmerman zeker. "

De Baas gaf eerst geen antwoord en schonk een borrel voor de Stier in om hem wat te kalmeren.

De Stier gooide de jenever met een grote slok naar binnen en zei toen kalmer: „Ik luister. "

„Die bank van ons is inderdaad nog in aanbouw; het zal nog wel een paar weken duren voordat hij opengaat, maar wij moeten nu al voorbereidingen treffen. „Wilde je al vast een paar gaten in het dak of de vloer van de kluis boren?" vroeg de Stier hatelijk. „Dat zien ze toch niet. "

De Baas stak zijn hand op en zei: „Als jij zegt dat je meedoet, vertel ik je alles, maar als jij bang bent, vertel ik niets, want dan is het beter datje ook niks weet. Het is trouwens een fluitje van een cent. "

„Dat was het de vorige keer ook, maar ik ging voor schut en moest een jaar en zes maanden de nor in, " bromde de Stier.

„Die hele zaak was verkeerd opgezet. Ik heb je nog gewaarschuwd, maar je wilde niet luisteren. Je geloofde Manke Toon wel en mij niet. Dan krijg je natuurlijk toestanden. "

„Ja, dat weten we zo langzamerhand wel, daar hebben wij niets aan. Waar woont die Prof en hoe laat moet ik daar zijn?" vroeg de Stier.

„Ik zou hem eerst bellen... dat weet je toch. "

„O ja... dat is waar... we moeten eerst audiëntie aanvragen bij zijne majesteit de professor. Zeker, professor, als het u schikt en het gelegen komt. Ik heb nu al de pest aan die vent, "

foeterde de Stier.

De Baas trok de schouders op, pakte de telefoon en draaide een nummer. De Stier en ook Marietje bogen zich naar de Baas toe om te kijken welk nummer hij draaide, maar die nam het toestel op schoot en ging met zijn rug naar hen toe zitten.

Na enige tijd werd blijkbaar de hoorn opgenomen, want de Baas meldde zich met: „Hallo... hier Jimmy... u weet wel. "

De Prof aan de andere kant van de lijn wist het, want de Baas lachte en vroeg: „Wanneer kunnen wij komen praten... is vanmiddag goed... komt u dat uit?"

De Baas bleef luisterend zitten en de Stier en Marietje luisterden mee. Ze hoorden echter alleen maar een soort gegriinnik uit het toestel komen, dat ook storing op de lijn kon zijn.

De Baas lachte weer en zei zoetsappig: „Ja, graag... om twee uur dan. Ja, wat zegt u? Dat wij een voor een moeten komen... ja, dat spreekt vanzelf... dus tot vanmiddag... eet smakelijk. "

„Die vent schijnt nog te vreten ook, " zei de Stier ruw.

De Baas maakte een afwerend gebaar met zijn hand en zei tegen de Stier: „Als je vervelend gaat doen, kun je beter meteen ophoepelen. Tegen twee uur gaan wij een voor een naar een pakhuisje in de Bedsteeg, nummer zestien. De deur is niet op slot, dus jullie kunnen meteen doorlopen. Kijk eerst goed om je heen of er rechercheurs in de buurt zijn. Dan ga je nog maar een straatje om en kom wat later. Als je in dat

pakhuisje een klein mannetje met een bult ziet, zeg je hem gedag en stelt verder geen vragen, want daar heeft hij een hekel aan. "

„Dus die vent met die bult is de zogenaamde professor, " merkte de Stier op.

„Dat heb je gauw door, " hoonde de Baas.

„Dus voor duizend gulden voorschot mag je geen vragen stellen... alleen gedag zeggen en verder je snuit dichthouden. "

„Zo is 't precies en ik vertrouw dat jullie dat ook doen. "

Marietje knikte dat het begrepen was en ook de Stier had er vrede mee. Geloven deed hij nog niets, maar hij was wel nieuwsgierig.

Als er die middag een oplettende politieman in de buurt van het pakhuisje was geweest, had hij bij elkaar twaalf jaar gevangenisstraf naar binnen zien gaan, want dat hadden de Baas, de Stier en Marietje met elkaar al uitgezeten. Gelukkig voor hen en ook voor de Prof was er geen politieman in de buurt en konden ze ongemerkt een voor een in het pakhuis verdwijnen. Daar was het nogal donker, toen de Stier binnenkwam, maar hij zag wel Marietje op een wankelende stoel, die tegen de muur stond, zitten. Hij knikte tegen Marietje en ging naast hem op een tweede stoel zitten. Die zogenaamde professor was in geen velden of wegen te bekennen.

Toen hun ogen aan het duister gewend waren, zagen ze tegen de muur een drietal planken hangen. Die bogen in het midden door onder het gewicht van een heel stel flessen en blikken, die erop stonden.

De Stier wilde dat zaakje weieens nader bekijken en kwam overeind. Marietje trok hem terug op zijn stoel, want hij hoorde wat bij de pakhuisdeur.

Even later glipte de Baas naar binnen. Hij bleef bij de deur staan en kneep zijn ogen dicht tot hij wat kon zien en liep toen naar de Stier en Marietje toe.

Op dat ogenblik sprong er een sterk licht aan dat de drie mannen midden in het gezicht scheen. Ze werden bekeken door de Prof, die achter het sterke licht zat. Na geruime tijd ging dat licht weer plotseling uit en hoorden ze in een hoek van het pakhuis iemand gedempt grinniken. Een soort lach, die je ook in griezelfilms kan horen. Nu floepten er een paar lampjes aan en konden ze de Prof bekijken. Het was inderdaad een klein mannetje met bult en een kippeborst, maar die kon je niet zien omdat er een lange baard overheen viel. Hij was ook nog in het bezit van een hangsnor, zodat je niet veel van zijn gezicht kon zien. Maar dat was genoeg om te constateren dat de beroemde klokkenluider van de Notre Dame een schoonheid was vergeleken met de Prof.

Marietje voelde een rilling langs zijn rug lopen, want van dergelijke figuren was hij doodsbang.

De Baas liep langzaam naar de Prof toe en fluisterdewat met hem. Daarna knikte hij tegen de Stier en Marietje en wenkte dat ze moesten volgen. Achter elkaar liepen ze achter het mannetje aan, dat een soort kantoortje inging. Daar liet hij de mannen voorgaan en schoof achter hen een flinke knip op de deur.

Toen schoof hij langs de drie naar een andere deur en verdween in het donker. De Baas en de rest bleven staan wachten. Ze hoorden een gerommel en een geluid alsof er een zwaar voorwerp werd verschoven. Daarna voelden ze een koude luchtstroom en zagen bij het licht van een kleine lamp een stenen trap.

De Prof wenkte dat ze hem moesten volgen en daalde in de kelder af. Met de Baas voorop ging het naar beneden.

Marietje sloot de rij en viel van schrik bijna van de trap toen hij achter zich een luik hoorde dichtschuiven. Hij greep zich vast aan de Stier, die voor hem liep en samen wankelden ze de trap af. De Prof liet zijn sinistere lach horen, waar Marietje weer een rilling van kreeg. Nu draaide de Prof een groot, helder schijnend licht aan en konden ze het inwendige van de kelder bekijken. Het was een klein laboratorium. Langs de wanden stonden stalen tafels met glasplaten en daarop allerlei flessen, blikken en doosjes. Ook was er een sterke microscoop met een kwartslamp erboven. Verder nog diverse toestellen waarvan ze niet wisten wat het waren.

De Prof beduidde dat ze moesten gaan zitten bij een kleine bankschroef waar drie stoelen stonden. Zelf rommelde hij wat in een tafellade en haalde daar een zwart doosje uit. Aan de onderkant zat een rond gat en aan de zijkant een wit knopje. De Prof vroeg wie er met elektrische apparaten kon omgaan. Dat was Marietje, want die had daarvoor geleerd. De Prof wees hem wat je moest doen om een alarmcentrale uit te schakelen. Vervolgens pakte hij uit die lade een rond asje zo

dik als een flinke vinger. De Stier herkende het als een staafje edel-staal, het hardste staal dat er bestaat. De Prof zette het asje voor de helft in de bankschroef en draaide die stijf aan. Daarna haalde hij uit een kast een apparaatje en liet het aan hen zien. Het bestond uit twee wieljes, die ongeveer tien centimeter van elkaar af stonden. In beide wieljes was in het midden van het loopvlak een gleuf en daarover liep een ragdun lintzaagje. De Stier voelde of het zaagje scherp was en trok meteen zijn vinger terug waar al een druppel bloed uitkwam. De Prof vond het blijkbaar erg grappig en liet het nare lachje weer horen. Uit het handvat van het apparaatje stak een snoertje met een stekker eraan. De Prof duwde de stekker in een stopcontact en meteen begonnen de twee wieljes als razenden te draaien. Het zaagje glinsterde in het lamplicht toen de Prof het apparaatje boven het asje hield. Hij liet het zaagje voorzichtig en langzaam op het staafje zakken. Even klonk er een hoog zingend geluid en toen viel de helft van het asje al op de tafel.

De Stier schoot overeind en keek ongeloofig naar het zaagje dat door het edelstaal sneed alsof het een stuk koek was. In de loop der jaren had hij een heel arsenaal inbrekerswerktuigen verzameld, maar zoiets had hij nog nooit gezien. Als je dit zaagje tussen de deur en een stijl kon krijgen, om zo de schoten door te zagen, was er geen kluis meer veilig. Helaas waren de wieljes daar te dik voor, dus voor een inbreker waardeloos. Maar toch was het een prachtige uitvinding. Ha, nu dacht hij ook al aan een uitvinding van de Prof. Hij kreeg

wat meer respect voor het kleine onooglijke mannetje. De Prof had intussen de twee snijvlakken van het asje met een speciaal lapje afgewreven en liet ze nu aan de Stier zien. Ze waren nog een beetje warm, maar er was geen krasje of vlekje op te bekennen. De Stier had op dit gebied al veel in zijn leven gezien, maar dit was wel het hoogtepunt. Geheel in de ban van de Prof, staarde hij naar diens handen. Het mannetje had een stalen kokertje uit de kast gepakt en ook een flesje met een penseeltje. Hij schoof het ene einde van het asje in het kokertje en deed het flesje open. Hij doopte het penseeltje in de vloeistof en streek daarmee over het snijvlak van het staafje. Hij deed hetzelfde bij de andere helft en duwde dat ook in het kokertje. Slechts even drukte hij de twee snijvlakken tegen elkaar en legde het kokertje op tafel neer. De Stier schudde zijn hoofd, want op zo'n manier kon je geen stukken staal aan elkaar lijmen. Die moest je stijf tegen elkaar aangeklemd een paar dagen laten liggen en dan lieten ze nog dikwijls los.

De Prof dacht er anders over, want twee minuten later trok hij het staafje uit het kokertje. Tot stomme verbazing van de Stier bleven ze muurvast aan elkaar zitten. Hij stak zijn hand uit om het staafje te pakken, maar de Prof wreef er eerst nog een keer met het speciale doekje overheen. Toen gaf hij het aan elkaar gelijkde asje aan de Stier.

Die durfde het eerst niet aan te raken. Hij staarde er naar met grote, verwonderde ogen. Daarna bukte hij zich over het staafje heen en zocht met zijn ogen de breuk. Hij wist zelfs

waar die moest zitten en toch was er niets te zien... totaal niets. Zijn wijsvinger gleed heel zachtjes over het staafje op zoek naar een verdikking of een kloofje, maar weer ontdekte hij niets. Het asje was een geheel geworden alsof het nooit twee helften geweest waren.

De Baas keek de Stier triomfantelijk aan en Marietjedeed net alsof hij het had uitgevonden.

De Professor grinnikte en graaide het apparaat met de twee wieltjes, het geheimzinnige flesje en het kokertje van de tafel en borg ze weg in de kast. Alleen het gelijmde asje liet hij liggen; de Stier nam dat toen nogmaals in zijn handen. Daarna waren de Baas en Marietje aan de beurt, maar die konden ook niet vinden waar de breuk had gezeten.

De Stier viste een vergrootglas in een etuije, dat hij altijd bij zich had, uit zijn zak en hield dat boven het stalen staafje. Niets kon hij ontdekken, zelfs geen enkel vlekje. Hij knikte tegen de Baas dat dit het einde was en deze zei op zijn beurt tegen de Prof dat de koop doorging. Dus telde hij tien briefjes van honderd neer en gaf ze aan de Prof.

Die knikte dat het in orde was en haalde de spullen weer uit de kast. Het apparaatje legde hij heel voorzichtig in een zwart koffertje dat van binnen met rood fluweel was bekleed. Ten overvloede legde hij er nog een zijden doek overheen. Het flesje en het penseeltje duwde hij in een houten kistje dat van boven kon worden afgesloten. Tenslotte gaf hij het kokertje aan de Baas. Hierin moesten de stukjes staal om ze te kunnen lijmen. De Stier en Marietje wilden vertrekken, maar de zaak

was nog niet compleet.

„Ik mis dat heteluchtapparaatje nog, " zei de Baas tegen de Prof.

Die stak zijn wijsvinger omhoog, lachte hinnikend en nam een duik onder de tafel. Uit een doos haalde hij weer een ander apparaat te voorschijn. Het was iets groter dan het lintzaagje en leek wat op een haardroger. Alleen de opening waar de hete lucht uitkwam, was veel smaller. Daardoor en ook omdat de verwarmingselementen tien keer zo sterk waren als bij een haardroger, werd er lucht uitgeperst met een temperatuur van tegen de driehonderd graden.

Het duizelde de Stier bij al de nieuwe dingen die hij die dag zag, want de Prof duwde de stekker in het stopcontact en tegelijkertijd spoot er met een duizelingwekkende snelheid een stroom hete lucht uit het apparaat. De Prof wachtte even tot de lucht op de hoogste temperatuur was gekomen en hield toen de uitlaat boven het staafje edelstaal. Het staafje nam de temperatuur van de gloeiend hete lucht aan en terwijl de drie hun adem inhielden, zagen ze hoe de lijn langzaam maar zeker losliet. Twee minuten later lagen er weer twee helften op de tafel. Van verbazing riep de Stier een krachtterm, want zoiets had hij nog nooit gezien en ook niet verwacht.

„Zo in orde?" vroeg de Baas liefjes.

„Ja, geweldig, maar wat moeten wij ermee doen? Voor ons is dat spul allemaal onbruikbaar, " hield de Stier vol.

De Baas lachte fijntjes en zei: „Afwachten en een dezer dagen zul je iets zien wat je nog nooit hebt gezien. "

„Dat heb ik vandaag al gezien, " mompelde de Stier. De Baas verdeelde de spullen van de Prof over hun drieën en één voor één verlieten ze de kelder en het pakhuis. Dat verdelen was nodig, omdat aan een enkel flesje of een zaagje de politie niets kon zien. Toch werden de goederen die avond netjes bij de Baas opgeborgen in zijn geheime bergplaats. Zo, dat was voor elkaar. Nu moesten de taken nog verdeeld worden en wilde de Stier inlichtingen over de komende inbraak. Dus het waar, hoe en wanneer.

De Baas schonk een borrel op de goede afloop in en daarna staken ze de hoofden bij elkaar om het plan van de Baas te bespreken. Met algemene stemmen werd het goedgekeurd en de Stier wist nu tenminste waar het om ging. Hij klapperde eerst nog wat met zijn oren, maar stemde tenslotte toch toe en als de Stier eenmaal ja had gezegd, kon je geen betere maat treffen.

Marietje spartelde aanvankelijk tegen, want volgens hem kreeg hij weer de twee vervelendste baantjes. Ten eerste moest hij zich aanmelden bij een koppelbaas, die met zijn mensen in de bank aan het werk was aan de elektrische leidingen. Niet dat Marietje geen vakkennis had, want hij had een opleiding als elektricien gehad en was zelfs in het bezit van een diploma. De kwestie was alleen dat Marietje een hekel aan werken had en nog meer aan vroeg opstaan iedere dag. Aan het tweede baantje had hij een nog grotere hekel en toch was hij daar de geschikste man voor. De lange haren, het smalle gezicht en de tengere gestalte waren uitermate geschikt om als vrouw of

meisje op te treden. Hij spartelde nog wat tegen en stelde voor de vrouw van de Stier in te schakelen.

Daar was de Baas fel op tegen, want ten eerste wilde Cootje Boer, de vrouw van de Stier, dan meedelen in de buit en ten tweede kletste ze teveel en te lang met diverse buurvrouwen. Bovendien dronk ze in de kroeg graag een drankje en terecht hechtte de Baas waarde aan de bekende woorden: „Door drank in de kroeg, spreekt men steeds te vroeg. " Dus Marietje speelde de rol van meisje, maar hij stelde een voorwaarde die luidde: „Ik wil het doen, maar niet met een jurk aan. "

„Waarom niet?" vroeg de Stier.

„Omdat ik de vorige keer met dat korte rokje aan en dat dunne broekje eronder kou heb gehad op mijn blaas en dat is niet zo'n lolletje. Dat die meiden daar geen last van hebben, snap ik niet, " zei Marietje.

„Nou, dat geeft tegenwoordig niets. De dames dragen net zo goed een lange broek en bovendien is het december, dus koud genoeg, " vond de Baas.

„Het wordt dus december?" vroeg de Stier.

„Ja, als het spul er is, had ik gedacht om onze slag te slaan op vijf december, op sinterklaasavond dus. Dan zijn er weinig mensen op straat en bovendien is het niet vreemd als die nachtwaker een kop koffie met een stuk boterletter krijgt. Met sinterklaas is iedereen even gul. -De Stier en Marietje knikten dat ze het daar mee eens waren en na nog een borreltje gedronken te hebben, werd de zitting opgeheven. Marietje

ging de voordeur uit en de Stier zocht zijn weg door de achtertuintjes. Want tijdens de organisatie van een inbraak en ook de tijd daarna moest je zo min mogelijk samen gezien worden. Een beetje handige rechercheur had al gauw door wie met dat samenklitten iets met elkaar te maken had of wie met wie eventueel pen kraak had gezet.

HOOFDSTUK 2

De voorbereiding Het was koud en mistig op sinterklaasavond. Op straat was er bijna niemand te zien, want achter de gesloten gordijnen van de huizen was het feest. Zo nu en dan hoorde je zelfs op straat de kinderen binnen juichen en zingen. In de auto, die ergens langs een stille straat stond, werd geen sinterklaasfeest gevierd. De twee mannen voorin en de vrouw op de achterbank hadden wel iets anders te doen. Gespannen keken ze naar een grote houten bouwkeet, waar kostbare bouwmaterialen waren opgeslagen bestemd voor het bankgebouw daar tegenover. In het bankgebouw was het donker, want er stond nog geen spanning op het elektrische net. Hier en daar moesten trouwens nog stopcontacten worden aangebracht en ook de alarminstallatie was nog niet klaar. Daar werkte voornamelijk Marietje met een collega aan en dat was niet toevallig. Reeds de eerste werkdag had hij zich meester gemaakt van de tekeningen en daar fotokopieën van gemaakt. Daardoor was hij goed op de hoogte en maakte een beste beurt door tegen de voorman een paar juiste opmerkingen te maken over die installatie. Die zag Marietje voor vol aan en zette hem bij die installatie aan het werk. Marietje zou wel zorgen dat het alarm goed werkte, maar ook datje het ding aan de buitenkant op een gemakkelijke manier kon uitschakelen. Tot nu toe liep alles volgens het plan van de Baas, maar die avond en nacht was er

een gevaarlijk en moeilijk karweitje aan de beurt.

„Blijft het licht in de keet de hele nacht branden?" vroeg de Stier aan de Baas.

Die knikte en zei: „Ja, de nachtwaker gaat wel een dutje doen, maar hij laat het licht branden. Dus het valt niet op wanneer hij slaapt. "

„Kan ik een slok van die koffie nemen, want ik krijg steeds lippenstift naar binnen?" vroeg de vrouw op de achterbank met de stem van Marietje.

„Ben jij gek, daar blijf je af. Die koffie is voor de nachtwaker. Man, je zou meteen in slaap vallen, " blafte de Baas.

„Ja, maar die lippenstift zit aan mijn tong, " klaagde Marietje.

„Je moet er ook niet aan likken. "

„Hebben jullie niets anders te drinken?" vroeg Marietje klagend.

„Ja, jenever, maar dat ruikt die nachtwaker dan. Wacht maar tot straks, " zei de Baas kwaad.

„Duiken, jongens... daar komt de controleur, " siste de Stier. Het hele stel dook weg en de controleur op de fiets zag alleen maar lege auto's langs de weg staan. Hij reed naar de bouwkeet en stapte af. Zijn rijwiel zette hij tegen de houten wand en hij tikte op de deur. Even later ging die deur open en zagen ze het gezicht van de nachtwaker in de ingang. Het leek een oud baasje en dat was het ook. Hij had wel zijn A. O. W., maar verdiende er graag wat bij voor een borreltje en zo. De controleur bleef niet lang binnen. Hij kwam alleen maar kijken of de oude Piet op zijn post was en verder zou hij hem

niet lastig vallen. Het dure materiaal lag in de keet en zo dadelijk ging er een flinke knip op de deur. Of men buiten wat stenen of een paar tegels weghaalde, was oude Piet een zorg. De controleur zei nog iets, stak zijn hand omhoog en stapte op de fiets. De drie in de auto zagen het achterlicht van de fiets in de mist verdwijnen.

„Zo, daar gaan we, " zei de Baas en hij keek om naar Marietje. Die zat in het donker te hannesen met een thermosfles met koffie en een kartonnen bekerje waar het vocht in moest. Hij morste de hete koffie op zijn knieën en begon te vloeken. „Laat sinterklaas het maar niet horen, anders ga je in de zak, " lachte de Stier.

„Stikken jullie maar. Ik kan altijd die vervelende karweitjes opknappen, " huilde Marietje verongelijkt.

„Nou, rustig maar... het komt allemaal goed. Hier is het kartonnen schaalje met een stuk boterletter. Laat het niet uit je handen vallen. Zit dat bekerje goed vol met koffie, anders moet er nog wat bij en mors alsjeblieft niet teveel. Wacht... stap eerst maar uit dan zal ik het aangeven. "

Marietje stapte uit de auto, trok het sjaaltje stijver om zijn hoofd en pakte het bekerje en het stuk boterletter aan.

„Als hij iets zegt over een rare smaak, zeg dan maar dat er cognac door de koffie zit en vooral de hele tijd rustig blijven. Niet gehaast doen of zenuwachtig, " zei de Baas tegen Marietje, die van de zenuwen liep te trillen.

„Je kan beter die thermosfles meenemen en binnen de koffie inschenken, " vond de Stier.

„Jij bent zeker een beetje gek? Marietje werkt daar in die villa als hulp in de huishouding en die lopen niet met een thermosfles naar een bouwkeet toe. Het beste is natuurlijk om een gewoon kopje en een schoteltje voor de boterletter mee te nemen, maar wij weten niet of de bewaker alarm slaat en dan staan de vingerafdrukken van Marietje erop. Nee, een kartonnen bekertje en een kartonnen schaalpje zijn beter. Daar zie je niets op en het wordt later weggegooid, " legde de Baas uit.

Intussen stond Marietje naast de auto te bibberen en de Baas siste fel: „Vooruit, lafaard... wat kan je gebeuren!"

Nee, gebeuren kon er niets, maar Marietje moest het doen. Hij wankelde op de halfhoge hakken naar de bouwkeet toe en schopte tegen de deur omdat hij zijn beide handen vol had. Aan de binnenkant van de keet vroeg een stem: „Wie is daar?"

Marietje haalde diep adem en zei toen met een hoge piepstem: „Ik ben het dienstmeisje van het huis hier tegenover en mevrouw vond dat ik u een kop hete koffie en een stuk boterletter moest brengen. "

De nachtwaker deed de deur open, keek naar Marietje en de koffie met de boterletter en bromde: „Dat is nooit weg, " waarop hij de deur verder opendeed om Marietje binnen te laten. Die bleef zoveel mogelijk in de schaduw en duwde oude Piet het bekertje koffie en het schaalpje met het stuk boterletter in zijn hand. De man ging in een grote stoel zitten en zette het bekertje naast zich op de grond. Hij wilde best

eerst een praatje maken met het meisje, want een nacht duurt lang.

Dat was niet de bedoeling en Marietje zei een beetje wanhopig: „Drink nu eerst de koffie op anders wordt het koud. "

De nachtwaker lachte en zei: „Ik lust de koffie ook wel koud. " „Toe nou, " zei Marietje, „drink het lekker warm op, dat is goed tegen de kou. "

„Ik geloof dat jij al verkouden bent, wantje praat zo schor. " Marietje wilde al weggaan, maar bleef staan omdat de man het bekertje in zijn handen nam en begon te slurpen. Halverwege stopte hij, smakte eens met zijn lippen en zei: „Dat is zeker heel dure koffie, want aan die smaak ben ik niet gewend. " „Dat komt omdat ik er een flinke scheut cognac in gedaan heb. "

„O is het dat. Nou daar ben ik niet vies van, " zei de nachtwaker en hij dronk achter elkaar het bekertje leeg. Aan het stuk boterletter kwam hij niet eens toe, want even later zakte hij al scheef weg in zijn stoel. De Baas was blijkbaar erg royaal geweest met de slaapdrank. Marietje trok de man wat omhoog zodat hij lekker stevig zat. Daarna deed hij de deur open en liet zijn afgeschermdde zaklamp twee keer aan en uit flitsen.

Even later slopen de Baas en de Stier naar binnen. Ze keken even naar de nachtwaker en zetten toen een koffertje naast een kluisdeur neer, die op een paar planken op de vloer lag. Dat was de kluisdeur voor de bank en daar was het allemaal

om begonnen.

De Stier bekeek de deur en lachte toen hij de sleutels in een plastic zakje er aan zag hangen. Zorgvuldig knoopte hij het touwtje los en onthield hoe het gezeten had. Toen stak hij de sleutel in het slot en draaide die om. Langzaam maar zeker kwamen er drie schoten van het hardste edelstaal dat er bestaat aan de zijkant uit de deur. Slechts even bleven de Stier en de Baas met ontzag naar de duimdikke schoten kijken en toen kwamen ze in actie. Eerst werd het lintzaagje uit het koffertje gehaald, maar helaas was het snoer te kort om de stekker in het stopcontact te steken. Dat was geen bezwaar, want er hingen genoeg verlengsnoeren aan de muur. De Baas pakte er een en de Stier verlengde het snoer van het lintzaagje. Op een wenk van hem stak de Baas de stekker in het stopcontact en meteen begonnen de twee wieltjes als razenden rond te draaien. De Stier knielde op de vloer en hield net als de Prof het zaagje tegen een van de schoten aan. Niet te hard drukken, had de Prof gewaarschuwd, maar de Stier was al te voorzichtig.

„Meer druk geven, " zei de Baas zenuwachtig toen hij zag dat het te lang duurde.

De Stier knikte en meteen begon de zaag te zingen net als bij de Prof. De Baas stak zijn duim omhoog ten teken dat het nu goed ging. En zo was het ook. Zeer snel had de Stier de eerste schoot er af gezaagd en hij wenkte de Baas om de stekker eruit te trekken.

Die deed dat en vroeg: „Iets niet in orde?"

„Ik weet het niet. Die Prof heeft er wel niet over gesproken, maar normaal moet je een lintzaag laten afkoelen. "

„Is hij dan zo heet of weet je het niet?"

De Stier voelde heel voorzichtig met een vinger aan het zaagje, maar dit keer wel aan de zijkant. Tot zijn verbazing was het zaagje in het geheel niet warm en hij gaf een wenk om verder te gaan.

Voor de tweede keer verdween de stekker in het stopcontact en het zaagje deed zijn werk. Achter elkaar werden nog twee schoten afgezaagd tot vlak bij de rand; anders staken ze te veel uit. Zorgvuldig borg de Stier het zaagje weer in het koffertje en zocht in zijn tas naar het houten kistje met het flesje lijm. Intussen had de Baas de snijvlakken van de asjes bekeken, maar kongeen krassen of vlekken ontdekken. Hij bewerkte de stukjes voor alle zekerheid nog met het speciale doekje, maar nodig was dit eigenlijk niet. Hij schrok toen Marietje ook wilde kijken en snauwde: „Jij zou toch bij het raam blijven?"

„Er loopt geen sterveling op straat. Ik bibber van de zenuwen bij dat raam, " mopperde Marietje.

„Toch blijven opletten. Je kan nooit weten of de controleur of een ander hier nog moet zijn, " hield de Baas aan.

„Nou goed... ik ga al. Is er nog wat te drinken?"

„Water genoeg, daar is de kraan, " zei de Baas hatelijk.

Marietje was met water niet tevreden en vond in de tas van de Stier een kruik jenever. Die nam hij mee naar het raam en nam een paar flinke slokken... Voor hem zat het erop. Hij moest alleen uitkijken of er soms nog iemand kwam, maar dat

was maar voor alle zekerheid. Hij nam nog een slok, keek eens naar de nachtwaker, die luid lag te snurken en ging op een stoel bij het raam zitten.

De Baas en de Stier waren ijverig met de kluisdeur bezig. Ze hadden het stalen kokertje over het stompje van een schoot geschoven en de Baas smeerde er met het penseeltje een lik lijm op. Dat deed hij ook aan het stuk dat ze er eerst afgezaagd hadden en de Stier schoof het in het kokertje. Hij drukte de twee snijvlakken stevig tegen elkaar aan en hield dat wel vijf minuten vol.

„Twee minuten is genoeg, " zei de Baas, maar de Stier schudde zijn hoofd en zei: „Dat kokertje zit hoogstens een millimeter over dat stompje heen. Als ik hem nu loslaat, valt het misschien op de grond en die nachtwaker wordt zo te zien toch nog niet wakker. "

„Nee, dat zeker niet. Trek het kokertje er eens af, dan kunnen wij zien wat er gebeurt. "

De Stier deed dat en zoals de Prof gezegd had, was het nu weer één geheel geworden. De Baas wreef er nog een paar keer met het doekje over en toen moest de Stier de schoot onder het vergrootglas bekijken. Hij kon absoluut niets ontdekken en de Baas, die toen aan de beurt was, ook niet. Ze gaven elkaar een klap op de schouder omdat het zo vlot verliep. Maar dat zou anders worden. Net toen ze aan de tweede schoot werkte, riep Marietje: „Er komt hier een auto naar toe!"

De Baas liet het kokertje met de schoot uit zijn handen vallen

en de Stier nam een sprong naar het raam toe. Hij duwde Marietje opzij en keek van achter het raamkozijn naar buiten. Inderdaad kwam er een auto aanrijden. De grote lichten schenen op de bouwkeet. Wie kon dat nu zijn?

„Hij gaat hier misschien keren, " fluisterde Marietje hoopvol, maar dat was niet zo.

De auto stopte wel degelijk voor de deur van de bouwkeet en er stapte een man uit.

„Wegwezen, " siste de Stier en hij nam meteen een duik achter een stapel planken.

Marietje volgde hem, maar de Baas begreep dat het op die manier fout liep. De man verwachtte dat er een bewaker in de keet zat en zou alarm slaan als er niet werd opengedaan.

„Hier jullie, " commandeerde de Baas. „Marietje, pak die spullen en de tas en Stier, leg de bewaker achter die stapel planken, maar trek eerst zijn jas uit. "

Zenuwachtig en gehaast volgden ze de bevelen van de Baas op. De Stier rukte de nachtwaker zijn jas uit en gooide die naar de Baas toe. Die trok hem vlug aan en zette ook het oude, vettige hoedje van de bewaker op zijn hoofd. Marietje kwam met de tas half struikelend achter de stapel planken terecht en viel bijna over de nachtwaker. Die lag keihard te snurken en toen er op de deur werd gebonsd, legde hij de tas op de mond van de bewaker, zodat het niet zo hard klonk. Nogmaals werd er hard op de deur gebonsd en de Baas nam een gebogen houding aan en slofte naar de ingang. In het voorbijlopen zei hij tegen de Stier: „Als het fout loopt, pakken

wij die vent. Ik geef je wel een seintje als het nodig is. " De Stier bromde wat en ging op zijn hurken zitten. De stapel planken was hoog genoeg. Marietje lag naast de nachtwaker en hield nu zijn hand op diens mond om het snurken te smoren. De Baas was intussen bij de deur gekomen en riep met een slaperige stem: „Wie is daar?"

„Ik ben in de mist verdwaald... kunt u mij misschien weer op de goede weg helpen. Hoe heet het hier?"

Terwijl de Stier en Marietje hun adem inhielden, deed de Baas de deur op een kiertje open. Was het een valsstrik van de politie of was de vent werkelijk verdwaald? Als het een rechercheur was, zag het er donker uit met die afgezaagde sloten van de kluisdeur. Gelukkig werd er niet meteen geroepen: „Politie... handen omhoog, " want dan was het foute boel en was alle moeite voor niets geweest en waren ze ook nog duizend gulden kwijt geweest. De Stier en Marietje haalden opgelucht adem, maar de Baas bleef de rol van nachtwaker spelen. Hij gaapte luidruchtig en vroeg: „Waar moet u naar toe?"

„Ik was op weg naar Den Haag, maar heb vermoedelijk de verkeerde afslag genomen en ben toen aan het dwalen gegaan. Er loopt omstreeks deze tijd niemand meer op straat en hier zag ik nog licht branden, zodat ik de weg misschien kon vragen. Is dit een bouwkeet?"

„Ja, hier liggen de spullen opgeslagen voor de bank die aan de overzijde in aanbouw is. U bent hier op de Branderlaan. "

„Dat zegt mij niets.. het is hier toch nog wel Rotterdam, hè?"

vroeg de onbekende man.

„Ja, nog steeds... als u hier nu rechthoek rijdt tot u niet meer verder kunt, moet u linksaf slaan. Een paar honderd meter verder is een viaduct en daarnaast een oprit naar de rijksweg voor Den Haag. Het kan niet missen. "

„Dat is prachtig... met die zware mist ben je zo de weg kwijt. Het is zeker wel een saai baantje om de hele nacht in die keet te zitten. Als je liever overdag werkt, heb ik wel wat voor je. Je lijkt me een flinke vent en veel te jong voor nachtwaker. "

„Ik doet het er ook maar bij, " loog de Baas.

„O je wil wat bijverdienen... dat is niet gek. Wacht, roken doe ik niet meer, maar jij misschien wel. "

De man zocht in zijn zakken en drukte toen de Baas een rijksdaalder in de hand. Die keek er dom naar en begon toen te grinniken. De onbekende stak zijn hand op en stapte in zijn auto. De Baas keek hem na tot de achterlichten in de mist verdwenen waren en sloot toen zorgvuldig de deur af. De Stier en Marietje kwamen uit hun schuilplaats te voorschijn en moesten lachen om de knaak die de Baas verdiend had. Toch was het even spannend geweest en de Stier ging haastig verder met het karweitje aan de kluisdeur. De Baas deed de jas van de bewaker uit en probeerde die de man weer aan te trekken. Dat viel niet mee, want de vent was zo slap alsoen vaatdoek. Marietje moest helpen om zijn armen in de mouwen te krijgen.

„Gooi die jas toch gewoon over hem heen, " riep de Stier, die de hulp van de Baas nodig had.

„Nee, dan gaat hij misschien denken hoe hij met een jas over zich heen achter die planken terecht is gekomen. Wij zetten hem straks weer netjes in zijn stoel, dan denkt hij dat hij gewoon in slaap is gevallen. Dat is veel beter, " zei de Baas. Toch haastte hij zich naar de Stier, die kramp kreeg van het langdurig knielen naast de kluisdeur. Marietje nam zijn post weer in bij het raam en keek nu beter uit dan eerst. Achter de stapel planken snurkte de nachtwaker rustig verder. De Baas plakte met behulp van het bekende kokertje de laatste schoot aan elkaar. De Stier stampte op de vloer om de kramp uit zijn kuiten te krijgen en stopte daarna alle spullen weer in zijn tas. Vervolgens werden de gelijmde schoten met het vergrootglas een voor een nagekeken en nogmaals afgeveegd. Er zat zelfs geen spatje op en een breuk leek er nooit geweest te zijn. Een beetje plechtig draaide de Stier de sleutel om en de drie schoten verdwenen zonder moeite in de deur. Hij draaide de sleutel andersom en de schoten kwamen weer naar buiten. Nogmaals moest er gedraaid worden en dan was de kluisdeur weer in zijn oude toestand. Zo te zien was er nooit aan geknoeid. Met een zakdoek veegde de Baas voor alle zekerheid de vingerafdrukken van de Stier en van hem zelf van de deur en keek toen nauwlettend of er niets verdachts was achtergebleven. Dat was niet het geval, alleen moest de nachtwaker nog in zijn stoel gezet worden. Dat deed de Stier wel even. Hij pakte de oude man op en liet hem in de stoel glijden. Het kartonnen bekertje en het schaalijemet met het stuk boterletter werden ook meegenomen. Ze waren benieuwd

wat de man zou denken als hij wakker werd.

„Zou hij het aan de controleur melden?" vroeg Marietje een beetje angstig.

„Wel nee... hij kijkt wel uit. Geen enkele nachtwaker gaat uit zichzelf vertellen dat hij in slaap is gevallen. Misschien denkt hij wel dat hij gedroomd heeft van een meid die hem koffie en boterletter bracht, want het bekertje en het schoteltje zijn ook weg, " veronderstelde de Baas.

Zo was het ook. Toen de bouwvakkers om acht uur kwamen, zat ouwe Piet nog lekker te slapen. Ze riepen tegen hem: „Hé, ouwe, wordt eens wakker, je moet naar huis. Daar kan je verder slapen. "

Met moeite werd Piet wakker, met een vreselijke hoofdpijn. Hij was natuurlijk met een plof in slaap gevallen, want zijn pakje brood zat ook nog in zijn aktentas. Hij snapte er niet veel van. Vaag herinnerde hij zich een meisje dat hem koffie en boterletter bracht, maar dat kon hij ook wel gedroomd hebben. Dat dacht zijn vrouw ook toen hij het haar vertelde. Die lachte en vroeg: „Was het een mooie meid?"

„Nee, ze had een doek om haar hoofd en van dat sluike haar en ook nog een schorre stem, " somde Piet op.

„En een wrat op haar neus en een paar kromme benen, " lachte zijn vrouw.

„Haar benen kon ik niet zien, want ze had een lange broek aan en ze had geen wrat op haar neus. Maar de koffie en de boterletter waren er toch echt, alleen was 's morgens alles weg. Snap jij dat nou. Kan je zoiets dromen? Het bekertje voelde

warm aan en er zat eenvreemde smaak aan de koffie. Ze had er een flinke scheut cognac in gedaan, zei ze. "

„Hier heb je een kop thee en dan ga je maar naar bed. Als ik jou was, zou ik maar niets tegen de controleur zeggen, want dan weten ze meteen dat je geslapen hebt, " vond de vrouw van Piet.

„Ja, ik ben wel oud, maar niet gek. Ik praat er alleen over met jou. Toch eens kijken waar dat meisje werkt, want ze wees een beetje vaag naar de overkant toen ze vertelde waar ze woonde, maar daar staat een heel rijtje huizen. "

„Wou je soms nog een stuk boterletter en koffie met een scheut cognac?" vroeg zijn vrouw lachend.

Piet schudde niet begrijpend het hoofd en mompelde: „Die boterletter heb ik niet eens opgegeten en toch was hij weg. "

„Die hebben de muizen zeker opgegeten en ga jij nu maar slapen, want volgens mij heb je ook een nest muizen in je hoofd. "

Piet zuchtte en ging hoofdschuddend de trap op naar de slaapkamer. Hij kon het allemaal niet meer volgen.

HOOFDSTUK 3

De inbraakDe „operatie kluisdeur" was goed geslaagd volgens de drie. Nu ging de tijd in dat er gewacht moest worden. Omdat Marietje in het bankgebouw werkte, kon hij alles nauwlettend in het oog houden. Twee dagen na het bewerken van de kluisdeur werd deze op zijn plaats gehangen. Marietje bleef zoveel mogelijk in de buurt, maar het personeel van de brandkastenfabriek scheen niet te merken dat er aan de deur geknoeid was. Hij hing er keurig in volgens de bankdirecteur, die enige keren de sleutel omdraaide om te zien of alles goed werkte.

Marietje zag dat de Stier gelijk had, want tussen de deur en de stijl was hoogstens een millimeter ruimte. Dus niet genoeg om er een ijzerzaag tussen de wurmen. Zoals afgesproken belde Marietje, die avond de Baas op en zei alleen maar: „Hij hangt erin. Alles tof. "

„Prachtig, " zei de Baas en hij vroeg verder: „Wanneer ga jij met vakantie?"

„Ik heb geboekt voor vijftien december, " zei Marietje.

„Had je dan geld genoeg?"

„Ja, ik krijg een kerstgratificatie. "

„Een wat?" vroeg de Baas, die het niet goed had verstaan.

„Een extraatje voor de kerstdagen. "

„Zo, dus met de kerstdagen zitje goed?"

„Volgens zeggen wel, " zei Marietje en hij legde de hoorn op

het toestel.

Na dit voor een buitenstaander verwarde gesprek, nam de Baas contact op met de Stier. Ze ontmoetten elkaar in een supermarkt, waar het altijd flink druk was. Terwijl de Baas wat boodschappen in een karretje legde, stond de Stier ook met een wagentje vlak naast hem.

De Baas vertaalde de boodschap van Marietje voor de Stier en fluisterde: „De vijftiende gaat de bank open. Met de deur is het in orde en met de kerstdagen ligt er een berg geld. "

„Dan al?" vroeg de Stier.

„Ja, zo'n bank krijgt natuurlijk een hoop kasgeld en wat denk je hoeveel er in de kerstweek door de winkeliers wordt ontvangen? Die brengen het veilig naar de bank en dan de kluisloketten, die al verhuurd zijn. Nee, dat zit wel goed. Reken maar op de kerstnacht, dan kunnen wij desnoods een dag overblijven als het tegenzit. "

De Stier knikte dat hij het begrepen had en ging verder met zijn boodschappenwagentje. Enige tijd later volgde de Baas, die bijna alles weer had teruggelegd en uiteindelijk met een fles sherry en een paar pakjes sigaretten de deur uitging.

De vijftiende december was een grote dag voor de RODAMbank, want op die dag werd hun nieuwe gebouw geopend, 's Morgens om tien uur hield een van de directeuren een toespraak en verklaarde de bank voor geopend. Er was koffie en een drankje voor genodigden en andere belangstellenden. Een van hen was de Baas, die eens poolshoogte kwam nemen. Tijdens de rondleiding kwam hij

ook in de kelder waar achter een stalen hek de grote kluis en de kluisloketten zich bevonden. Hij zag onmiddellijk dat het stalen hek niet zo'n probleem zou zijn. Het wonderzaagje van de Prof kon hier zijn hart ophalen als het dat tenminste had. Toen hij weer boven was, liet hij zich voorlichten over het huren van een kluisloket. Dat was niet zo duur en ongeacht de inhoud was die tegen diefstal verzekerd voor twintigduizend gulden per loket. Dat was iets voor de Baas, hij lachte bij de gedachte dat hij zijn eigen kluisloket zou leeghalen en daarvoor twintigduizend gulden zou krijgen.

Diezelfde middag huurde hij zo'n loket en legde er een grote, gele enveloppe in, gevuld met blanco papier. Hij waarschuwde de bankbediende dat hij klaar was en deze sloot met de tweede sleutel het kluisloket van de Baas af. Hij moest nog even een formulier tekenen en toen was de zaak voor elkaar. De bankbediende hield beleefd de deur voor de Baas open toen deze de bank verliet. De Baas besloot over dat kluisloket en de twintigduizend gulden niets tegen de Stier en Marietje te zeggen, want dan wilden die natuurlijk ook wel vangen en dat was veel te gevaarlijk.

Zo naderde de kerstnacht waarin alles zou gebeuren. Alle voorbereidingen waren getroffen toen de Baas met een gehuurde auto langs de voetstraat stopte om de Stier op te nemen en in een andere straat Marietje. Alle drie hadden ze een tas bij zich met gereedschappen waarin de buit vervoerd zou worden. Omzichtig reed de Baas enige keren langs de bank, maar alles was rustig. Hij parkeerde de auto een paar

straten verder en een voor een stapten ze uit. Ze troffen elkaar weer achter het bankgebouw waar een parkeerplaats voor de klanten was. Nu was die plaats leeg en om energie te besparen brandde er geen licht. Men liet geen dure lampen branden, want het gebouw was aan alle kanten beveiligd. Ze fluisterden wat met elkaar en toen liep Marietje naar de achterdeur toe, die overdag geopend was voor klanten met een auto. Bij die deur had Marietje geknoeid aan de alarminstallatie. Terwijl de Baas in het donker bleef wachten bij de drie tassen, ging de Stier met Marietje mee. Hij gaf hem een zetje toen deze op de uitbouw boven de achterdeur klom en daar plat op zijn buik ging liggen.

Hij schoof naar de zijkant en tastte met zijn hand over de rand naar een roostertje dat diende om wat frisse lucht binnen te laten. Nu had hij het rooster gevonden. Hij haalde een kleine zaklamp en een spaak van een fiets met aan het eind een haakje, uit zijn zak. Hij wurmde de spaak door de smalle opening van het roostertje en probeerde iets aan het haakje te krijgen. Een paar keer zat er niets aan, toen hij de spaak terugtrok. Nu had hij beet en langzaam trok hij de spaak naar buiten toe. Aan het haakje zat een draad van de elektrische installatie die Marietje nodig had. Voorzichtig maakte hij de draad van het haakje los en legde de spaak naast zich neer. Weer tastte zijn hand over de dakrand naar de draad. Hij vond de draad en trok hem heel langzaam naar buiten. Dat moest heel voorzichtig gebeuren, want die draad lag opgerold in de ruimte achter het rooster en was verbonden met de

alarminstallatie. Terwijl hij met de ene hand de draad vasthield, haalde hij met de andere hand het zwarte doosje dat hij van de Prof had gekregen uit de buitenzak van zijn jack. Het doosje legde hij even op het afdak neer en deed de zaklamp aan. Die nam hij in de mond om zijn beidehanden vrij te hebben. Hij trok het stuk isolatieband los, dat om het blanke uiteinde van de draad zat. Vervolgens duwde hij het blanke stuk van de draad in de ronde opening van het zwarte doosje. Marietje stond stijf van de zenuwen toen hij op het witte knopje drukte aan de zijkant van het doosje. Hij verwachtte eigenlijk dat de sirene zou gaan loeien, maar er klikte slechts iets in het doosje en toen was de alarmcentrale uitgeschakeld. De eerste hindernis was genomen en nu was de Stier aan de beurt.

Hij had van Marietje een wasafdruk van het slot van de achterdeur gekregen en daar een sleutel van nagemaakt. Hij had de sleutel al in de hand, toen hij Marietje opving, die zich van het dak liet zakken. In het donker wurmde de Stier de sleutel in het slot en met wat rommelen kreeg hij de deur open. Hij slaakte een zucht van verlichting, want valse sleutels, die zware jongens onder elkaar kientjes noemen, passen heus niet altijd. Gelukkig voor hen paste het kientje deze keer wel en door het sissen tussen de tanden door kreeg de Baas een seintje dat hij kon komen. Hij verscheen onmiddellijk met in elke hand een tas. De Stier moest zijn eigen tas gaan halen. Jammer, dat het die avond aardedonker was en dat je op de natte, zwarte parkeerplaats helemaal niets kon zien. Ze

hoorden de Stier zachtjes vloeken toen hij een smakker over zijn eigen tas maakte. De Baas en ook Marietje sisten dat de Stier zijn mond moest houden, maar die hoorde het niet eens. Kruiwend op handen en voeten zocht hij naar zijn tas. Eindelijk had hij het ding te pakken en hij sloop terug naar de achterdeur van de bank. Daar vond hij de Baas en Marietje, die op hem stonden te wachten.

Met Marietje voorop, die de weg wist in het grotegebouw, schuifelden ze door de donkere gang tot aan de tochtdeur. Marietje wist dat achter die tochtdeur de grote hal lag, waar volop licht brandde zodat ze je van buiten af altijd konden zien. Hij trok de Stier naar voren en duwde de tochtdeur op een kiertje open. Het felle licht kregen ze in hun ogen, die aan het donker van de gang gewend waren. Met dichtgeknepen ogen bleven ze een paar tellen staan. Toen fluisterde Marietje tegen de Stier: „Zie je die deur aan de andere kant van de hal?”

„Ik zie geen deur, " bromde de Stier.

„Je moet langs die pilaar kijken. "

„Ja, hebben... wat moet ik daarmee?”

„Het is de deur naar de kelder waar de kluis staat. Je hebt er ook een sleutel van. Het beste kun je er op je buik naar toe schuifelen anders kunnen ze je van buiten af zien. Blijf laag bij de grond, want het is bloedlink. "

De Stier bromde wat en liet zich op de buik zakken. Zo werkte hij zich met zijn ellebogen en knieën vooruit. Hij leek net een grote schildpad, vooral als hij zo nu en dan even

moest rusten.

Vanuit de donkere gang zagen de Baas en Marietje hem schuiven. Nu was hij bij de kelderdeur en ging op zijn knieën zitten. Zo kon hij net bij het sleutelgat om het kientje erin te steken. Gespannen keken de Baas en Marietje toe en gaven elkaar een stomp toen de deur openging. Tot nu toe ging het lekker vlot. Marietje haalde een kluwen touw uit zijn tas en bond het ene eind vast aan de handvatten. Maar dusdanig dat de tassen in een rij achter elkaar kwamen te liggen. Met het eind van het touw in zijn mond maakte hij de oversteek naar de kelderdeur. Achter de deur vond hij de Stier, die op de trap zat uit te blazen. Marietje drukte hem het touw in zijn hand en fluisterde hijgend: „Halen. ”

Dat deed de Stier en langzaam maar zeker schoven de drie tassen achter elkaar over de gladde vloer naar de kelderdeur toe. Helaas stond de pilaar in de weg en kwam de achterste tas klem te zitten tussen een bank en de pilaar. De Stier trok uit alle macht aan het touw, maar de tas was eigenwijs en bleef vastzitten. De Baas had het ook gezien en wenkte dat hij er aan kwam. Hij kroop in de richting van de pilaar om de tas vrij te maken. Met veel moeite lukte dat en hij moest met de tas achteruit kruipen om de pilaar te ontlopen. Hij gaf de Stier een wenk dat hij moest trekken en dat deed hij ook, maar het ging veel zwaarder dan eerst. Dat kwam omdat de Baas de achterste tas vasthield en zich zo voort liet slepen.

De Stier moest ondanks de spanning grinniken. Het was ook een dwaas gezicht, maar wel gemakkelijk voor de Baas. Nu

was hij bij de kelderdeur en duwde eerst de drie tassen naar voren. De Stier droeg ze naar beneden en de Baas en Marietje volgden. Hier waren ze betrekkelijk veilig, want ze konden alles bekijken zonder zelf gezien te worden. Ze ontspanden zich en de Stier zocht de gunstigste plek uit om een stuk uit het stalen hek te zagen dat ze 's nachts voor de kluis en de loketten lieten zakken.

„De beste plaats bevindt zich recht voor de kluisdeur, " zei hij tegen de Baas.

Die knikte dat hij het daar mee eens was en haalde het koffertje met het lintzaagje voor de dag. Hij had ook aan een verlengsnoer gedacht, dat ze ook weer nodig hadden. De Stier koppelde de snoeren aan elkaar en even later klonk het hoge, zingende geluid van de zaag, die door destalen tralies van het hek vrat. Achter elkaar werden er zes tralies doorgezaagd, maar bij de zevende drukte de Stier vermoedelijk te hard en knapte het zaagje af. Ze schrokken zich ongelukkig, alleen de Baas bleef kalm. Rustig haalde hij een reserve-zaagje uit zijn tas en liet dit aan de Stier zien. Die grijnsde en draaide met een tangetje een boutje los van het lintzaagje. Daardoor kon hij de twee wieltjes dicht bij elkaar brengen en het nieuwe zaagje eromheen doen. Vervolgens werd het lint weer gespannen en de bout vastgedraaid. Het zaagje kon weer gebruikt worden en dat deed de Stier ook. De laatste twee tralies moesten eraan geloven, maar de Stier was nu vreselijk voorzichtig. Het duurde een beetje langer, maar het zaagje bleef wel heel.

Marietje zette het tralieraam dat ze uit het hek hadden gezaagd tegen de muur en haalde de zogenaamde haardroger uit zijn tas. Daarmee gewapend stapte hij door de opening in het hek naar de kluisdeur toe. Het verlengsnoer moest weer gebruikt worden om dichterbij de kluis te komen. Een beetje bibberend wenkte Marietje de Baas dat hij stroom wilde hebben. Die drukte de stekker in het stopcontact en meteen spoot er een stroom gloeiend hete lucht uit het ding. Marietje wist precies waar de gelijkjnde schoten zaten en richtte de straal op de bovenste schoot. Na een tijdje werd de kluisdeur heet, en werd het benauwd in de kleine ruimte. Hij riep de Baas om het over te nemen, wat deze ook deed. Marietje wankelde achteruit en klauterde haastig door het gat naar buiten om maar zover mogelijk van de hete kluis te komen. Hij ging op de onderste tree van de trap zitten, waar het koeler was. Bij die trap was ook de Stier in de weer en wel met een door hem gemaakt en ontworpen apparaat. Het was een soort winch of lier, die ze ook aan boord van schepen gebruiken. Alleen was dit apparaat superlicht, maar toch oersterk. Het ene eind van het nylonsnoer had hij aan de trap vastgemaakt en nu wachtte hij tot de kluisdeur was afgekoeld. Dan zou hij het andere eind aan het handvat van de kluisdeur vastmaken. Maar tussen die twee stukken nylondraad hing een vernuftig apparaat, bestaande uit twee brede wieltes met elk vijf gleuven. In die gleuven zat nylondraad dat erg sterk was. De Stier trok de twee wielen een eind uit elkaar, waardoor het draad gespannen werd. Aan een van de wielen zat een handvat waar je aan

draaien moest. Het was geen nieuwe uitvinding, want bij verhuizingen wordt een dergelijke katrol ook gebruikt om piano's, brandkasten en andere zware stukken op te takelen of te laten zakken. De Stier keek naar de Baas, die met behulp van een sterke zaklamp probeerde tussen de kluisdeur en de stijl te kijken. Dat lukte maar half, maar volgens hem had de lijm van de schoten al losgelaten. Toen kwam de Stier in actie met zijn eigen apparaat, maar eerst koelde hij het handvat van de kluisdeur af met een natte handdoek. Daarna knoopte hij een eind van het nylonkoord aan het handvat en begon te draaien. Doordat het nylon over vijf schijven liep, werd de trekkracht van een man ook vervijfvoudigd. Ondanks dat moest de Stier alle krachten inzetten om het wielteje rond te draaien. Het zweet brak hem aan alle kanten uit, vooral omdat het bloedheet was in de kelder.

De Baas wenkte om te stoppen en ging met de zaklamp op inspectie uit. Volgens hem zat de bovenste schoot nog een beetje vast en moest er meer hete lucht opgespoten worden. Dat deed Marietje, die inmiddels weer wat was afgekoeld. Ondanks de hitte liet hij degloeïend hete lucht van dichtbij in de gleuf spuiten. De Stier hing de natte handdoek weer over het handvat van de kluisdeur en begon opnieuw te draaien. Alle nylandraden stonden nu strak gespannen als vioolsnaren. Langzaam en statig zwaaide de zware kluisdeur open en Marietje kon een vreugdekreet niet onderdrukken. Ook de Baas en de Stier toonden zich verrukt. De inbraak van de eeuw was gelukt.

Om de diverse blikken geldtrommels met een schroevendraaier open te drukken was een fluitje van een cent. Met gretige handen propten ze hun tassen vol met duizendjes, honderdjes en briefjes van vijftwintig en tien. Het zilvergeld lieten ze liggen, want dat was te veel en te zwaar. Hoewel de Baas al een tas vol had, dacht hij toch nog aan de kluisloketten. Om de sloten van die dingen door te zagen was een koud kunstje. Terwijl de Stier en Marietje alle spullen zorgvuldig bij elkaar zochten, maakte de Baas een paar kluisloketten open, waaronder ook dat van hemzelf. Dat lachertje wilde hij niet missen. Sommige loketten waren nog niet verhuurd, dus leeg. In anderen daarentegen waren behoorlijk wat pandbrieven, obligaties en spaarbrieven te vinden. Maar van die dingen had de Baas niet terug. Zo goed als zeker waren de nummers van die dingen bij de eigenaars bekend. Ook de gouden voorwerpen en juwelen liet hij liggen. Wel vond hij in een van de kluisloketten een dik pak geld. Hij keek naar het naamkaartje en zag dat het verhuurd was aan een bekende koppelbaas. Dit was natuurlijk zwart geld waar de man geen raad mee wist. Hij lachte toen hij het geld ongemerkt voor de Stier en Marietje in zijn zak liet glijden. Zo, dat kwam hem als leider van de zaak wel toe en die koppelbaas kreeg tochtwintigduizend gulden van de verzekering. Dan had hij meteen wit geld. De Baas was tevreden en de anderen ook. Ze zaten op de trap uit te blazen en overlegden wanneer ze het beste konden vertrekken. Het was nu vijf uur en dat was te vroeg.

„Om zes uur begint er een vroege kerkdienst, " zei Marietje, die van huisuit katholiek was.

De Stier moest erom lachen, maar de Baas vond het geen gek idee. Bovendien stond de auto in de buurt bij de kerk zodat er meer mensen die kant uitliepen. Aldus werd besloten tegen zes uur de aftocht te blazen. De Baas ging ditmaal het eerste en kreeg het touw van de tassen in zijn mond. Hij kwam zonder ongelukken in de donkere gang terecht en trok de nu volle tassen naar zich toe.

Vervolgens was Marietje aan de beurt, die zijn tas in de gang terugvond. De Baas was al vertrokken en zou op hen wachten in de auto. Marietje zag dat de Stier achter hem aankwam en haastte zich naar buiten. Daar sloot hij zich aan bij een stel kerkgangers en kwam zo in de buurt van de auto.

Als laatste volgde de Stier. De deur van de kelder sloot hij nog af, maar de sleutel van de achterdeur kon hij niet vinden.

Daardoor kon hij deze niet afsluiten. Dat was niet volgens de afspraak, want als iemand toevallig aan die deur voelde, sloeg hij natuurlijk alarm. Dan werd de inbraak te vroeg ontdekt en waren ze de twee dagen voorsprong kwijt. En je had echt wel tijd nodig om alles zo'n beetje weg te werken. Dat wist de Stier best en daarom durfde hij niets tegen zijn maats te zeggen over die deur. Die zaten ongeduldig in de auto op de Stier te wachten en begrepen niet waar hij zolangbleef. Dat kwam door die zoekgeraakte sleutel, maar hij loog dat er net een politiewagen langskwam zodat hij moest wegkruipen. Ze geloofden hem en de Baas startte de motor van de auto om

naar huis te rijden. Volgens afspraak zou het geld zolang opgeborgen worden in de geheime bergplaats van de Baas en later worden opgedeeld. Onderweg vond de Stier het beter om nu maar meteen te delen, want die onafgesloten deur had hem bang gemaakt.

„Wat zijte nou te mekkeren... wij hebben dat toch goed afgesproken, " zei de Baas nijdig.

„Ja, dat wel... maar zie je, ik zit zonder geld. Ik heb het nu nodig. "

„Nou dan neem je toch vast een klauw honderdjies, " stelde de Baas voor.

„Ik wil liever maar meteen delen. We zijn nu toch bij elkaar. Wat zeg jij ervan, Marietje?"

„De Baas heeft gelijk. Afspraak is afspraak, maar eerlijk gezegd kan ik ook wel een beetje poen gebruiken, " zei Marietje.

„Jij hebt helemaal geen geld nodig, want je duikt maandag de W. W. in, " foeterde de Baas.

„Ja, dat wel, maar ik moet nog een en ander betalen... schulden en dergelijke, " zei Marietje aarzelend.

„Zeker bij een kroegbaas of ben je weer die troep aan het spuiten?"

„Hoe kom je daar bij. Je weet best dat ik al meer dan een jaar, clean' ben, " jammerde Marietje.

„Ik weet het niet, maar je handen trilden zo vannacht. Dat vertrouw ik niet. "

Marietje wond zich op en schreeuwde: „Heb ik soms mijn

deel niet gedaan. Wie moest zich als meid verkleeden en wie schakelde het alarm uit en wie nam de wasafdrukken voor de kientjes? Dat deed Marietje allemaal en nou zouden mijn handen trillen !"

„Ja, daar heeft hij gelijk in en als hij spuiten of slikken wil, moet hij dat zelf maar weten. Maar doe het dan wel thuis in je eentje, want met een, shot' in je lichaam wil je nogal eens kletsen en dat is gevaarlijk, " zei de Stier.

„Dat heeft allemaal geen donder met nu of later delen te maken. Wie is er voor meteen te delen?" vroeg de Baas. De Stier stak zijn hand omhoog en Marietje, die wel degelijk weer aan de heroïne was, stak ook aarzelend zijn hand omhoog.

„Goed, dan wordt er nu gedeeld, maar wissel voorlopig geen duizendjes, want de nummers zullen wel genoteerd zijn, " besliste de Baas.

Zo zaten ze op eerste kerstdag niet in de kerk, maar bij de Baas thuis de buit te verdelen. De Baas wilde nog koffie gaan zetten, maar de Stier had te veel haast. De Baas bromde nijdig, maar draaide toch als eerste zijn tas boven de tafel om en de anderen volgden. Op tafel lag nu een bont gekleurde stapel bankbiljetten die verdeeld moesten worden. Eerst haalden ze de briefjes van duizend uit de hoop en toen die van honderd. Die werden eerst gedeeld om ruimte op tafel te krijgen. Toen waren de briefjes van vijftientig- en tien gulden aan de beurt. Daar werd niet zo scherp opgelet als op duizendjes en honderdjes. Tenslotte was er nog wat vreemd

geld dat ook gedeeld moest worden.

„Geef mij het Spaanse geld maar, want ik ga met vakantie naar Spanje toe, " zei de Stier.

De Baas schoof het Spaanse geld naar hem toe en verdeelde de rest tussen Marietje en hemzelf. Toen werd de zitting opgeheven en gingen Marietje en de Stier met een volle tas geld naar huis.

Marietje en de Baas schoven de tas onder hun bed en gingen slapen.

De Stier echter sleepte zijn vrouw uit bed en commandeerde:

„Inpakken en weg wezen. "

„Zitten ze je achter je vodden?" vroeg zijn vrouw slaperig.

„Nog niet, maar er is iets fout gegaan en daarom wil ik weg. "

„Inpakken is goed, maar is het voor de noordpool of voor de Sahara?"

„Daar tussenin... Wij gaan overwinteren in Spanje.

Opschieten. "

„Ja, maar Henk... dat gaat niet. Wie zorgt er voor de kat en wie geeft mijn planten water?"

„Dat doet de buurvrouw toch altijd. "

„Die weet nog nergens van. Dat moet ik toch eerst vragen. "

„Dan doe je dat toch even. "

„Zeker 's morgens om acht uur op eerste kerstdag. O wacht eens... het mens is niet eens thuis. Ze zit bij haar getrouwde dochter. "

„Dat mens heeft altijd wat bijzonders, " foeterde de Stier kwaad.

„Ja, mag ze alsjeblieft naar haar dochter gaan?“ riep de vrouw van de Stier woedend.

„Van mij altijd, maar nu komt het mij slecht uit. Schrijf maar een briefje dat wij plotseling met iemand konden meerijden of iets dergelijks. ”

„Haal jij dan even twee koffers uit de kelder. Wat erin zit, leg je maar netjes op een stoel; ik schrijf ondertussen wel een briefje. En hoe moet dat nou met mijn konijn? Dat is al gebraden. Moet ik dat misschien weggooien?“

„Mens smijt weg. In Spanje krijg je er drie tegelijk van mij. ”

„Zit jij zo goed in je slappe was, dan heb ik ook nog wel een paar leuke schoentjes nodig en een paar jurkjes. ”

„Wil je soms alvast een paar duizend peseta's hebben?“ vroeg de Stier.

„Heb jij die dan?“

„Ja, ik heb ze, maar schiet op, ” gebod de Stier en hij ging twee koffers uit de kelder halen.

Die koffers zaten vol met kleren en de Stier draaide ze om zodat de inhoud op de grond terechtkwam.

Boven zat zijn vrouw haastig een briefje voor de buurvrouw te schrijven en daarna moest ze nog van alles opzoeken. De Stier propte tot haar grote ergernis alles schots en scheef in de koffers. Helaas moest ze ook nog zo nodig naar de kelder om haar badpak te halen en zag de ravage, die de Stier had aangericht. Ze ruimde de boel op en rende toen met haar badpak weer naar boven.

„Waar bleef je zolang?“ vroeg de Stier.

„De troep opruimen die jij gemaakt had. Mijn mooie trouwjapon lag ook op de grond, helemaal verkreukt. "

„Van mij krijg je drie nieuwe trouwjaponnen, " zei de Stier gul.

„Geef me liever een andere vent, die niet zo'n rommel maakt. "

„Van mij krijg je drie... stik, " zei de Stier.

„Van hetzelfde, maar dan drie keer. Moet meneer nog koffie hebben of is daar ook geen tijd voor? Je wilzeker ook niet eten? Wat moet ik nu met dat krentenbrood doen en met de kerstkrans?"

„Mens, zanik niet zo... voor mij is de lol er allangaf. "

Mevrouw Boer zette haar handen in haar zij en ging breeduit voor hem staan en vroeg venijnig: „Wie heeft het hier over lol. Noem jij dat lol om acht uur uit je bed gesleept worden op kerstmorgen en dan opgejaagd te worden als een konijn? Voor mij kan je wat en als je zo'n haast heb, ga je maar alleen. Ik zoek mijn eigen weg wel. "

Daar kon de Stier niet tegenop en hij begon zoete broodjes te bakken en te vertellen, dat hij die nacht niet geslapen had en dat het tegenzat en dergelijke dingen...

„En je hebt zoveel geld... ik kan alles drie keer krijgen', „Geld zat, maar ik moet het wel veilig in Spanje zien te krijgen. "

Het geld overwon en Cootje Boer pakte haastig de koffers verder in en een uur later zat het stel in de trein naar Schiphol.

„Heb jij eigenlijk wel tickets en heb je daar wat gehuurd of

gaan we in een hotel?" vroeg Cootje.

„Ik heb nog niets, maar dat komt wel goed. Let maar op. Voor en na de kerstdagen zijn die vliegtuigen volgeboekt, maar op de feestdagen zelf niet. "

Zo was het ook. Een goed uur later steeg het vliegtuig voor Malaga op met de Stier en zijn vrouw en de tas met geld op zijn schoot en twee koffers in de laadruimte. Voorlopig zat hij goed en verder zou hij wel zien.

HOOFDSTUK 4

De inbraak ontdekt Recht tegenover het bankgebouw woonde de familie Snel. Vader, moeder, de tweeling Tip en Pit en Anne-Marie. Al vroeg zaten de kinderen bij de kerstboom en keken naar de pakjes die eronder lagen.

„Wat zou daarin zitten?" vroeg Tip, terwijl hij naar een groot pak wees.

Pit haalde zijn schouders op en zei dat hij het niet wist, maar de achtjarige Anne-Marie zei gedecideerd: „Daar zit een pop voor mij in, natuurlijk. "

„Ja, op je poppegezicht... er staat voor Pit en Tip op het pak, kijk zelf maar!" riep de tweeling.

„En toch krijg ik een pop, " hield het meisje vol.

De tienjarige tweeling ging er niet verder op in, want Anne-Marie moest toch altijd het laatste woord hebben. Achter elkaar schuifelden ze om de boom heen om de namen op de pakjes te kunnen lezen. Veel wijzer werden ze er niet van, want de cadeautjes waren in stevig papier verpakt en ook nog dichtgeplakt. Anders hadden ze het grote pak stiekem opengemaakt, maar nu moesten ze wachten tot vanmiddag. Het meisje keek vol bewondering naar de kerstengel, die op de top van de boom zat. Ze vond hem prachtig, maar de tweeling stelde meer belang in de chocolade kerstkransjes, die vader of moeder in de boom hadden gehangen.

„Zouden ze geteld zijn?" vroeg Tip fluisterend aanzijn

broertje.

Die moest eerst even nadenken en zei toen: „Als mama ze er in gehangen heeft wel. Vader telt die dingen niet. "

„Zouden wij het wagen?" vroeg Tip.

„Samen een, " stelde Pit voor.

„Dan wil ik ook een stuk, anders zeg ik het, " dreigde Anne-Marie.

„Ja, zo ben je wel, lelijke klikspaan!" riep de tweeling.

In de hoop dat ze niet geteld waren, viste Tip een kerstkransje uit de boom en brak dat in drie stukken.

„Dat stuk is voor mij, " zei Anne-Marie en ze wees het grootste aan.

„Ja, op je ogen... ik heb het kransje gepakt, " vond Tip.

„Omdraaien en Marie wijst de stukken aan, " stelde Pit voor.

„Ik heet Anne-Marie en niet enkel Marie, " zei het zusje kattig.

Tip ging met zijn rug naar de drie stukken chocolade staan en Anne-Marie moest er een aanwijzen. Dan zou Tip zeggen voor wie dat was. Ze wees eerst het grootste stuk aan en Tip riep: „Voor mij!" Dat viel haar tegen en vlug vloog haar vingertje naar een veel kleiner stuk.

„Dat is vals!" riep Pit verontwaardigd, want hij had het gezien.

„Over, " besliste Tip, „en anders. Je neemt twee stukken in je hand en houdt die achter je rug. Wij hebben niet gezien welke stukken dat zijn. Je steekt je vuisten met de chocola naar voren en wij raden dan welke hand voor ons is, begrepen?"

Het meisje knikte en legde een krant over de chocolade. Ze

wenkte de jongens dat ze zich om moesten draaien en dat deden ze ook. Terwijl ze Tip en Pit scherp in de gaten hield, pakte ze het grootste en het kleinste stuk in haar handen en hield die met het lekkers erin naar voren. Tip keek haar onderzoekend aan of hij de rechter- of de linkerhand zou raden. Tenslotte riep hij: „Rechts. "

In die hand zat het grootste stuk en Anne-Marie deed haastig haar handen weer op haar rug om de stukken om te ruilen. Dat was natuurlijk niet de bedoeling en de tweeling brulde dat het gemeen was.

„Wat is gemeen?" vroeg vader, die wakker geworden was van de herrie.

De tweeling struikelde over hun woorden om vader uit te leggen hoe gemeen het wel was.

„Is dat zo, Anne-Marie?" vroeg vader.

Snikkend zei ze: „Ja, maar ik wilde het grootste stuk. "

„Maar wij ook, " riepen Pit en Tip.

Vader kon zijn lachen nauwelijks bedwingen en liet Anne-Marie de stukjes chocolade op tafel terugleggen. Toen keek hij zijn kroost streng aan en vroeg: „Hoe kwamen jullie aan dat kerstkransje?"

„Hij heeft het gestolen uit de boom!" riep Anne-Marie triomfantelijk uit.

„Maar jij wilde er ook van mee snoepen en dat is net zo erg, " vond vader.

„Klikspaan... stiekemer, " schold de tweeling zachtjes.

„Er wordt niet gescholden en ook geen chocola gegeten voor

het ontbijt. Anne-Marie dekt de tafel en de jongens gaan met mij mee naar de keuken om te helpen, " besliste vader. Zo gebeurde het ook, maar in het voorbijlopen siste de tweeling tegen hun zusje: „Lelijke klikspaan. "

„Dieven, " schold het meisje terug en zo begon het kerstfeest bij de familie Snel.

Na het ontbijt en de koffie met de kerstkrans, besloten vader en moeder Snel de pakjes maar rond te delen, dan waren ze van het gebedel van de kinderen af. Anne-Marie kreeg inderdaad haar gevraagde pop, maar niet zo'n grote als ze gedacht had. Uit het grote pak kwam een voetbal te voorschijn, die moeder in een doos had gedaan.

De tweeling riep hard „hoera" want het was een bal van echt leer. Ze wilden onmiddellijk het tuintje in om de bal in te wijden.

Vader hield het opgewonden stel echter tegen en moeder riep: „Op eerste kerstdag wordt er helemaal niet gevoetbald, dat is een hoogtijdag en een rustdag. "

„Ook niet op straat?" vroeg Tip.

„Ja, daar is het ook een hoogtijdag en wat zouden de burens er wel van zeggen. Stel je voor dat jullie een ruit intrappen met de bal, want deze is van leer en keihard. Daar wordt alleen mee gespeeld op het grasveldje en niet op straat en zeker niet op de eerste kerstdag. "

„Mogen wij hem dan even aan Bartje laten zien?" vroegen ze. Dat mocht en even later liet Tip de nieuwe bal op het grasveldje van Bartje hoog opstuiten. Die zette er prompt zijn

schoen onder en miste op een haar na de ruit van de bureen. De vader van Bartje tikte tegen het venster en riep kwaad: „Wegwezen hier!"

Dus daar mocht het niet, maar wel ergens anders. Zo kwam het stel met twee vriendjes op de parkeerplaats achter het bankgebouw terecht. Binnen de kortste tijd waren alle verboden, hoogtijdagen en hun nieuwe schoenen vergeten en bevochten ze elkaar op leven en dood. De tweeling nam het op tegen Bartje en zijn vriendje Pietje.

De tweeling stond voor met één tegen nul, maar Tip kreeg het gloeiend heet in zijn dikke jack. Hij trok het uit en zocht een plaatsje om het op te hangen. Door de week was een auto daar goed voor, want die stonden er altijd wel. Nu was het parkeerterrein leeg en de grond nat, dus wilde hij hem aan de knop van de achterdeur ophangen. Dat gebeurde, maar tot Tips grote verbazing was de deur niet op slot.

Zeker vergeten te sluiten, was de conclusie van het stel, maar vreemd was het wel.

Toch eens kijken waar die donkere gang achter de deur uitkwam. Het was ook wel geheimzinnig en spannend. Achter elkaar slopen ze door de gang en kwamen uit bij een tochtdeur. Tip duwde hem een stukje open en één voor één keken ze in de grote hal van het bankgebouw. Verder durfden ze niet te gaan en wat kon hun die bank eigenlijk schelen, voetballen was veel fijner. Toch bleven ze het vreemd vinden. Op de televisie werden ook wel banken beroofd en dat ging heel anders. Ze hadden tenminste nog

nooit inbrekers gezien, die de deur van een bank open vonden. Vader moest maar eens vertellen of dat gewoon was of iets bijzonders. Misschien gaf de bank wel een beloning voor het ontdekken van die openstaande deur.

„Die is dan voor Tip, " besliste deze jongeling vast vooruit, want die had het ontdekt.

„Samen delen, " vond Pit en de vriendjes waren het daarmee eens.

„Misschien denken ze wel dat jij die deur hebt opengebroken, " veronderstelde Pietje.

„Met dat jack en mijn blote handen zeker. Je moet je eens na laten kijken bij een pigiator, " vond Tip.

„Hoor hem, hij kan het woord psychiater niet eens zeggen, " hoonde Pietje. Ze voetbalden nog even, maar niet zo fanatiek als eerst. Telkens moesten ze aan die openstaande deur denken. Tenslotte besloot de tweeling naar huis te gaan om het aan vader te gaan vertellen.

Aan de natte bal en hun vuile schoenen dachten ze niet meer, maar moeder zag het direct. Voordat ze over die open deur konden vertellen, kregen ze een uitgebreid standje van moeder. Tevergeefs probeerden ze de woordenstroom van moeder te onderbreken totdat vader vroeg: „Wat willen jullie nu eigenlijk zeggen?"

„De deur van de bank staat open!" riepen ze tegelijk.

„Hé... wat?"

„De achterdeur van de bank staat open en daardoor kan je in de hal komen, wij zijn erin geweest!"

Vader sprong overeind en vroeg: „Is het waar of is dat een lolletje?"

„Nee, heus... Bartje en Pietje waren er ook bij. Tip hing zijn jack eraan en toen ging die deur open. "

„Nou, ik vind het een raar verhaal... ik ga wel even kijken, " zei vader.

„Dan ga ik ook mee, " besliste Anne-Marie voor zichzelf.

„Jij blijft gewoon thuis, dit is niets voor meisjes, " vond vader.

„Waarom voor meisjes niet en voor jongens wel? De televisie heeft gelijk dat vrouwen en meisjes achtergesteld worden, dat heet dis... dis en dan nog wat, " zei Anne-Marie.

„Je bedoelt discriminatie, " zei moeder.

„Hoe komt het kind er aan?" vroeg vader.

„Van de televisie, " zei Anne-Marie met een eigenwijs gezicht. Vader keek stomverbaasd.

„Toch heeft het kind ergens gelijk, " vond moeder.

„O laat haar dan maar meegaan. "

„Misschien zitten er nog wel inbrekers binnen, " zei Tip vol verwachting.

„Ik neem mijn honkbalknuppel mee, " zei Pit.

„Inbrekers... maar dan gaat het kind niet mee!" riep moeder.

„Dus eerst wel mee en nu niet mee, " lachte vader, „en die knuppel laatje maar rustig thuis. Denk je soms dat die inbrekers zitten te wachten op Tip en Pit?"

„Nee, dat niet. Toch kun je nooit weten, " aarzelde Tip.

„Zijn er dan inbrekers?" vroeg moeder ongerust.

„Ja, in de verbeelding van Tip en Pit. Waarschijnlijk zijn ze

vergeten die deur op slot te doen. Kom, wij gaan kijken, " zei vader.

Pa en Anne-Marie trokken hun jas aan en de optocht marcheerde naar de parkeerplaats achter het bankgebouw. Daar troffen ze Bartje met zijn vader aan, die al binnen had gekeken. Met zijn allen liepen ze door de donkere gang naar de hal toe, die helder verlicht was. Daar was niets bijzonders te zien. De vader van Bartje wist dat er een deur naar de kelder was, waar de kluis stond. Die was op slot, zodat ze daar niet konden kijken. De mannen overlegden even en toen belde vader Snel de politie op. Hij kreeg de meldkamer aan de lijn en vertelde dat de achterdeur van de Rodambank openstond.

„Weet u dat zeker?“ vroeg de man van de meldkamer.

„Zeker weten... man, ik sta hier met een stel kinderen in de hal van het bankgebouw. Je kunt zo naar binnen lopen. "

„Meneer... laat ze overal afblijven, die kinderen. "

„Ze komen nergens aan. Ze zitten rustig op een bankje, " vertelde vader.

„Ik bedoel voor de sporen en zo. "

„O... dan gaan wij weer naar buiten. Volgens mij zijn ze vergeten die deur op slot te doen. "

„Kan niet, meneer. Dan treedt het alarm in werking. Hoe is uw naam?“

„Snel en ik woon hier in dezelfde laan op nummer zestien. Ik wacht wel tot de politie komt. "

„Ja, dat is prachtig, maar nergens aankomen... bedankt,

meneer. "

De man van de meldkamer riep een wagen op met: „Hallo... RT vijf kom er eens uit. "

„Hier de vijf, meldkamer... wij rijden op de Singel. "

„De achterdeur van de Rodambank aan de Branderlaan staat open. Gaan jullie eens kijken hoe of wat. "

„Wij gaan naar achterzijde Rodambank aan de Branderlaan... over en sluiten. "

De politiewagen nam een draai en met flinke vaart ging het richting Rodambank toe. Geen zwaailicht of sirene was er te horen, want dat gebruiken ze alleen als er haast bij is en dan moet de meldkamer daar opdracht voor geven.

Drie minuten later reed de RT vijf het parkeerterrein op en stopte bij de achterdeur. Een agent sprong eruit en zei tegen de wachtenden: „Goedemiddag, allemaal... de achterdeur staat open heb ik gehoord. Bent u al binnen geweest?"

„Wij al twee keer, " riep Tip.

„Dat is dan twee keer te veel, " vond de agent en hij voelde aan de knop van de achterdeur. Die ging meteen open, maar dat wisten ze al.

„Wie heeft het ontdekt?" vroeg de agent.

„Ik!" riep Tip trots.

„Schrijf jij even een rapport, dan ga ik binnen kijken, " zei de eerste agent tegen zijn collega, die ook was uitgestapt.

Die haalde zijn boekje te voorschijn en schreef de naam van Tip en zijn vader op.

„Waarschijnlijk zijn ze vergeten om de deur te sluiten, "

veronderstelde vader Snel.

„Nee, dat is onmogelijk, " zei de agent.

„Waarom kan dat niet?" vroeg Pit.

De agent keek hem aan, haalde zijn schouders op en zei: „Dat mag je best weten, want een geheim is het niet. Maar ze sluiten eerst alle ramen en deuren voordat ze weggaan en dan pas zetten ze het alarm aan. Als er maar iets op een klein kiertje staat, begint dat ding meteen te loeien en dan weten ze dat er iets niet in orde is. "

„Dat is handig, " vond Pit.

„Ja, dat is het zeker. Vooral voor thuis. Als je het huiswerk vergeet of je gypies begint het ding te brullen en dan ben je meteen gewaarschuwd, " zei Tip lachend.

De eerste agent kwam terug, schudde zijn hoofd en zei: „Ik kan er niets van zeggen. Zo te zien is alles in orde, maar dat klopt niet met het alarm. "

„Geen sporen van inbraak?"

„Boven niet, maar de kluis staat in de kelder en de toegangsdeur zit op slot. Dus daar ben ik niet geweest. Geef jij het even door, "

De agent klom in de politiewagen, maar hij liet de deur openstaan, zodat de jongens alles konden horen. Hij pakte de hoorn, schakelde over op zenden en riep: „Hallo, meldkamer... hier de vijf!"

Meteen antwoordde de meldkamer met: „Hallo vijf... zegt u het maar. "

De agent vertelde hetzelfde aan de man van de meldkamer

en besloot met: „Je zult een van de mensen van de bank moeten halen die de sleutel van de kelderdeur heeft. "

„Komt in orde... jullie blijven ter plaatse en luisteren, " commandeerde de meldkamer.

„Begrepen!" riep de agent en hij hing de hoorn op. Hij pakte uit de voorraadkist een grote, sterke lamp en ging ook eens een kijkje nemen. Hij liet het licht in de donkere gang schijnen en kwam in de grote hal terecht. Ook hij kon niets bijzonders ontdekken en liep terug naar de politiewagen.

„Hebt u mij nog nodig?" vroeg vader Snel, die het ging vervelen.

„Nee, wij hebben uw naam en adres. Zo nodig komen wij wel even langs om een verklaring van Tip op te nemen of is het Pit, want ik kan ze niet uit elkaar houden. "

Pa lachte en zei: „Dat kunnen er wel meer niet, maar Tip heeft sproeten en Pit niet. "

„O dat is makkelijk, " lachte de agent.

Pa Snel en ook de vader van Bartje gingen naar huis. Anne-Marie ging met vader mee want ze had er verder geen belangstelling voor.

„Zo, hoe was het... waren er nog inbrekers? Vond jij het spannend Anne-Marie?" vroeg moeder.

„Ik vond er geen moer aan, " zei het meisje.

„Maar kind, wat is dat nu voor een taal, " schrok moeder.

„Dat zeggen Pit en Tip altijd, " zei Anne-Marie.

„Ja, maar dat zijn jongens. "

„Daar heb je het weer... een jongen mag het wel zeggen en

een meisje niet. Dat is, hoe heet het ook weer?"

„Discriminatie, " hielp vader, die in lachen uitbarstte.

„Juist, dat wilde ik net zeggen, " zei Anne-Marie en ze ging weer met haar nieuwe pop spelen.

De jongens bleven wachten en dat was de moeite waard. Eerst kwam de directeur van de bank met de sleutel van de kelderdeur. Hij was stom verwonderd dat de achterdeur openstond, want dat was onmogelijk volgens hem.

„Dan is het toch inbraak, " bedacht de agent.

Onmiddellijk liet de directeur een van de agenten voorgaan, want je kon maar nooit weten. De tweeling moest erom lachen, want ze wisten al dat er geen inbrekers meer binnen waren. De twee agenten en de directeur verdwenen in het bankgebouw. De jongens keken elkaar eens aan en Tip vroeg fluisterend: „Durven jullie?"

„Ze hebben niet gezegd dat het niet mocht, " merkte een van de vriendjes op.

Tip wenkte met de hand en op de voet gevolgd door Pit sloop hij de donkere gang in. De anderen liepen er ook achteraan.

Bij de tochtdeur hielden ze halt. Tip duwde de deur een eindje open en ze zagen dat er niemand in de hal was. Wel stond de kelderdeur open en beneden hoorden ze praten.

Op hun tenen liepen ze naar de kelderdeur toe en liggend op hun buik konden de jongens alles zien en horen. Aan het opgewonden praten van de directeur begrepen ze dat er toch ingebroken was. Dat konden ze trouwens zelf ook zien aan het gat in het stalen hek en aan de openstaande brandkast. De

directeur wilde blijkbaar alvast de boel op gaan ruimen, want de agent riep: „Niet aankomen, meneer... alles laten liggen zoals het ligt. "

„Ja, maar ik wil toch weten hoeveel er weg is, " zei de directeur.

„Dat is van latere zorg... er is ingebroken en of er nu honderd of honderdduizend gulden weg is, blijft voor de politie hetzelfde. "

„Maar voor mij niet. Ik denk trouwens dat er wel meer weg is dan honderdduizend gulden. "

De agent floot tussen zijn tanden door en liep heel voorzichtig naar de trap toe. Tip zag hem komen en als hazen schoten de jongens de gang in. Toen de agent naar buiten kwam, stonden ze met uitgestreken gezichten bij de politiewagen en luisterden toen hij de meldkamer opriep en vertelde dat er wel degelijk was ingebroken.

„Is er veel weg?" vroeg de meldkamer.

„Als je het vlug zegt niet, maar een paar honderdduizend gulden is toch nog een berg met geld. "

De meldkamer ging er niet op in, maar zei: „Blijven jullie daar nog zolang tot de recherche komt en het zaakje overneemt. "

„Oké... ik zou maar meteen kijken wie de dienst heeft voor de foto's, want daar draait het wel op uit. "

„Dat zal de recherche wel beoordelen, " vond de meldkamer. De agent zei niets meer en hing met een nijdig gezicht de hoorn aan het toestel. Bij de meldkamer denken ze dat ze de

wijsheid in pacht hebben. Het kleinste kind kan zien dat er foto's gemaakt moesten worden. Hij bromde in zichzelf en ging op zijn gemak in de auto zitten.

Voor de jongens was er niet veel te zien, maar dat zou anders worden. Eerst kwamen er twee heren in burger, die kennelijk rechercheurs waren. Even later kwam er één haastig naar buiten lopen en vroeg aan de chauffeur de meldkamer op te roepen.

„Zeker voor de foto's, " veronderstelde de agent.

De rechercheur knikte en zei: „Het is een mooi zaakje voor de afdeling dactyloscopie. "

„Dat heb ik die klungel een halfuur geleden al gezegd, maar hij wilde er niet aan, " foeterde dg agent.

De rechercheur hield zich erbuiten en pakte de hoorn aan toen de meldkamer er was. Hij verzocht om een mannetje van het dactyloscopie * te sturen en inspecteur Van Veen te waarschuwen, die de zogenaamde roep-beurt had. De roepbeurt houdt in dat je thuis moet zijn of opgeven aan de meldkamer waar je zit.

Dat was blijkbaar gebeurd, want even later kwam er een auto met een mannetje met twee koffers bij zich en een fototoestel. Hij begon de achterdeur te fotograferen en nadat het sleutelgat „besnuffeld" was, peuterde hij met een zakmesje een heel klein beetje was eruit dat hij in een plastic zakje deed. Toen zocht hij met behulp van een sterke lamp de gang af en daarna de vloer van de hal. Daar ontdekte hij een sleepspoor dat ook op de foto kwam. Vervolgens was de

kelderdeur aan de beurt en * dactyloscopie: onderzoek op vingerafdrukken.

toen de trap naar beneden. Die fotografeerde hij van voren en ook van achteren. Bij het instellen van het toestel zag hij iets glinsteren en vond vlak tegen de trap aan een sleutel. Hij ging op zijn knieën liggen en rook eraan. Het was dezelfde lucht als die van het sleutelgat van de buitendeur. Zonder de sleutel met zijn blote hand aan te raken, schoof hij hem in een tweede plastic zakje. Met behulp van een sterk vergrootglas bekeek hij een voor een de treden van de trap. Ongeveer halverwege de trap vond hij aan de achterkant van de treden een paar flintertjes nylon, die in het derde zakje gingen. Op die trede was ook een vaag spoor te zien dat in het midden over de tree liep. Aanvankelijk kon hij het niet thuis brengen, maar in combinatie met de nylonflintertjes begreep hij dat er een nybonsnoer om gezeten had. Aan de bovenkant van de traptreden was geen enkele vingerafdruk te vinden. Die hadden de Stier en Marietje met een doek netjes uitgewist. De man van de dactyloscopie bleef even staan nadenken. Toen nam hij een „duik" onder de trap en zag op die ene trede duidelijk een vingerafdruk staan. Hij was zo duidelijk omdat de onderkant van de aluminium trede glad was, terwijl de bovenkant geribbeld was. Hij ging op zijn rug liggen en drukte een soort pleister tegen de vingerafdruk. Op dat moment kwam inspecteur Van Veen binnen, die algemeen Arglistig werd genoemd. Hij zei: „Zo, Piet, lig je uit te rusten?"

„Ik heb een pracht van een vingerafdruk, meneer. "

„En ik heb een pracht van een konijn, maar dat gaat mijn neus nu voorbij. Hadden ze niet kunnen wachten met het ontdekken van die inbraak tot na de kerstdagen, " foeterde Arglistig.

„Wat zou u van mijn kalkoen denken, " zei Piet.

„Ik hou niet van kalkoen, " lachte Arglistig.

„Maar ik wel en als ik me niet vergis, ben ik hier eerder weg dan u. "

Arglistig zuchtte en sukkelde achter Piet aan in de richting van de kluis. Onderweg nam Piet alsmaar foto's. Een drietal van het gat in het hek en van alles wat eruit gekomen was. De kluis met de deur nam hij wel van zes kanten en de afgezaagde schoten, die in de stijl zaten, kregen ook een beurt.

Toen pas mocht Arglistig eraan komen en dat deed hij ook. Met stomme verwondering bekeek hij een voor een het stuk edelstaal dat de Stier van de drie schoten had afgezaagd en daarna de deur waar je de stompjes kon zien. Hij schudde zijn hoofd, want begrijpen deed hij het niet. Een kluis openbranden of met dynamiet laten springen had hij al tientallen malen gezien, maar dit nog nooit. Hoe was dat mogelijk en waarmee waren ze afgezaagd? Samen met Piet stond hij een hele tijd voor de kluisdeur en schudde nogmaals zijn hoofd.

„Snap jij het, Piet?" vroeg Arglistig, maar Piet schudde zijn hoofd.

„Ik dacht aanvankelijk dat ze met geweld de kluisdeur hadden

opengetrokken, maar daar heb je wel een zeesleper voor nodig. Bovendien moet je het touw of de ketting ergens aan vastzetten en in de kelder zou dat alleen de trap kunnen zijn. "

„Die aluminium trap is daarvoor veel te zwak. Je trekt hem van zijn plaats of er vliegt een tree uit, " zei Arglistig.

„Toch hebben ze op die manier de kluisdeur opengetrokken. Ik heb de sporen op een van de treden gevonden en aan het handvat van de deur zitten ook flintertjes van een nylon koord. Kijk maar. "

Arglistig bekeek door een vergrootglas de traptrede en ook het handvat van de kluisdeur.

„Ik geloof dat je gelijk hebt, maar dan hebben ze eerst de schoten doorgezaagd en ik vraag mij af waarmee. Het is onmogelijk om bij die nieuwe kluizen iets tussen de deur en de stijl in te krijgen. Hoogstens een vloeitje van een sigaret, maar daar kan je geen staal mee doorzagen. Het kan ook geen ijzerzaag, snijbrander en ook geen dynamiet geweest zijn, maar wat dan wel?" zei Arglistig met een zucht.

„Toch is die kluis gloeiend heet geweest. Ik rook het toen ik binnenkwam. Trouwens, op de stijl en de deur is hier en daar de verf opgebold, maar ze hebben hem niet heet gemaakt met een brander, want dat zie je zo. "

„Dus niet warm gemaakt met vuur. Wat blijft er dan nog over?" vroeg Arglistig.

„Heet water en warme lucht, " somde Piet op.

„Juist, maar heet water is het niet, want de vloer is kurkdroog. Blijft over hete lucht. Kan je daarmee staal doorbranden?"

„Volgens mij niet, maar ze hebben mogelijk iets nieuws uitgevonden. Toen we de eerste keer een inbraak met laserstralen aanschouwden, wisten wij het ook niet. "

„We zagen toen wel dat ze de zaak opengebrand hadden, want dat geeft een ontzettende puinhoop. Ja, wat is er, Ben, heb je de daders al?" onderbrak Arglistig zichzelf.

Rechercheur Ben lachte en zei: „De daders niet, maar wij weten wel waar ze het alarm hebben uitgeschakeld. Kees en ik hebben de draden nagelopen en vlak bij de achterdeur is de draad afgetapt. Van de stroomdraad loopt een dun draadje naar een luchtroos-tertje. Met behulp van een fietsspaak waar een haakje aan zat, hebben ze het draadje naar buiten getrokken. Het eind van dat draadje is blank gemaakt, maar daar zit nu weer isolatieband omheen. Volgens ons hebben ze daar op de een of andere manier de alarmcentrale buiten werking gesteld. "

„Op de een of andere manier is goed, maar hoe weten jullie dat van die spaak en zo?" vroeg Arglistig.

„Alles ligt nog netjes op het afdakje boven de achterdeur. In de haast zijn ze vergeten de sporen uit te wissen of ze voelden zich volkomen veilig. Wij hebben het zaakje laten liggen, want u zal er wel een foto van willen hebben. "

„Zeg, als je nog eens wat weet. Ik heb mijn beste pak aan, " mopperde Piet.

„Je schreeuwt weer voor je beurt. Kees heeft een trap versierd uit de kast van de werkster. Hij staat al voor je klaar. "

„Zo hoort het ook, " vond Piet.

„Als je brutaal wordt, gaat die trap de kast weer in en moet jij met je beste pak klimmen, " dreigde Ben.

Piet lachte en gaf Ben als beloning een klap op zijn schouder. Hij ging met Ben mee om een foto bovenop het afdakje te maken van het draadje en de fietsspaak.

Intussen had Arglistig een gesprek met de bankdirecteur, die zo vlug mogelijk de boel wilde opruimen en bekijken hoeveel er gestolen was. Ook zat hij erover in hoe de bank die nacht beveiligd moest worden. Arglistig beloofde hem dat hij die nacht een agent in de bank zou zetten als hij de rommel nog een nacht zo wilde laten liggen. De directeur wilde dat maar al te graag, want op eerste kerstdag is het moeilijk om mensen te krijgen om de alarmcentrale te herstellen en om de rommel op teruimen. Dat gebeurde en Arglistig vond dat ze er die dag niets meer aan konden doen. Hij gaf toestemming om de respectievelijke konijnen, kalkoenen en kippen op te gaan eten en de volgende dag om elf uur present te zijn op het hoofdbureau. Ben zou wachten op de agent voor de bewaking en ging toen ook naar huis.

HOOFDSTUK 5

Het werk wordt verdeeld Toen Arglistig de volgende morgen om tien uur bij de bank kwam, was ook de directeur present en met hem nog enige mensen. De directeur was aan het bellen gegaan, want ten koste van alles moest de bank weer gaan draaien en de boel opgeruimd worden. In de kelder trof Arglistig een meneer aan die het grootste belang stelde in de afgezaagde schoten. Hij bekeek ze door een vergrootglas, maar veel wijzer werd hij niet. De directeur stelde hem aan Arglistig voor als de leverancier van de kluis, die gegarandeerd inbraakvrij geleverd was. Nu was er toch ingebroken en wel op een bijzondere manier en dat wilde hij zelf zien. Hij snapte er net als Arglistig niet veel van. De schoten waren doorgezaagd met een speciale zaag en daarna was de kluisdeur opengetrokken. Dat wist Arglistig gisteren al, dus dat was geen nieuws. Ook de commissaris, in gezelschap van de officier van justitie, kwam een kijkje nemen. Voor een normale inbraak waren ze rustig thuis gebleven, maar dit wilden ze zelf zien.

Arglistig moest voor de zoveelste keer vertellen wat hij ervan dacht en wat hij eraan zou doen. Hij vertelde dat ze al ontdekt hadden waar ze het alarm hadden uitgeschakeld, maar dat was ook het enige. De commissaris en de officier van justitie vertrokken en Arglistig trok met behulp van een tang de drie afgezaagde schoten uit de stijl. Zonder ze aan te raken, liet hij

ze in een plastic zakje glijden, dat wil zeggen twee van de drie. De derde kreeg de brandkastenman mee om hem op zijn fabriek aan deskundigen te laten zien. De volgende dag zou hij een brandkast laten brengen en hopelijk nog dezelfde week een nieuwe kluisdeur. Arglistig nam afscheid van de bankdirecteur, die al druk in de weer was met zijn mensen. Bij de achterdeur was een monteur bezig de alarminstallatie te repareren. Arglistig keek er even naar en liep toen naar buiten. Daar trof hij Pit en Tip aan, die niet bij de bank waren weg te slaan.

„Dat is de baas van de politie, " zei Tip met ontzag. Arglistig had het gehoord en lachte. Hij herkende ook de jongens. Een van de tweeling had de openstaande deur ontdekt, maar welke wist hij niet. Hij vroeg er naar en Tip riep haastig dat hij dat was geweest.

„Maar ik weet wie er hier heeft ingebroken, " zei Pit. Arglistig keek de jongen vragend aan en zei: „Dan weet je meer dan ik. "

„Hij beweert dat hij die nacht een vent heeft gezien met een koffer, maar volgens mij liegt hij het, " beweerde Tip.

„Hou jij je mond nu eens en laat hij het vertellen, " zei Arglistig.

Pit haalde diep adem en eerst hikkend en later rustiger vertelde hij: „Gisternacht moest ik een plasje doen... "

„Dat moet hij altijd, " wierp Tip ertussen.

„Als jij je mond nu niet houdt, gooi ik je in het hok, " dreigde Arglistig.

Dat hielp en Pit vertelde dat hij een plasje moest doen toen het nog donker was. Het toilet was aan de straatkant en tot zijn verwondering hoorde hij mensen lopen en praten. Dat was vreemd op zondagmorgen en daarom keek hij naar buiten. Bij het licht van de lantaarn zag hij een groepje mensen dezelfde kant oplopen. Hij vroeg zich af waar die zo vroeg naar toe gingen en toen zag hij tegen de zijkant van het bankgebouw iemand staan. Toen het groepje mensen voorbij was, ging hij er achteraan. Ik dacht dat die man misschien ook een plasje had gedaan, maar ik vond het vreemd dat die man een koffer bij zich had. Later hoorden wij van die inbraak en toen dacht ik dat die man met de koffer het best eens gedaan kon hebben. "

„En vanmorgen zei je dat het een vrouw was, " zei Tip.

„Waarom dacht je dat het een vrouw was?" vroeg Arglistig en hij gaf Tip een wenk dat hij zijn mond moest houden.

„Dat dacht ik eerst omdat hij van dat lange haar had, maar later wist ik dat het toch een man was. "

„Hoe wist je dat dan?" vroeg Arglistig.

„Omdat hij van die grote stappen nam en nou ja.... hij droeg die koffer alsof hij niets woog en inbrekers hebben toch altijd zuurstofflessen en zo bij zich. Dat zie je tenminste op de televisie. "

„Vanmorgen was het een vrouw met een tas en geen koffer, " somde Tip op.

„Ja, een grote tas en daar gaat net zoveel in als in een koffer en ik heb het niet gedroomd, " hield Pit vol.

„Weet je ook hoe laat het ongeveer was?“ vroeg Arglistig.
„Een uur of zes. Iedere morgen wordt hij om die tijd wakker.
Ik slaap gewoon de hele nacht door, “ riep Tip.

„Ik moet er 's nachts ook weieens uit, “ zei Arglistig. Hij klopte Pit goedkeurend op zijn schouder en zei: „Wijs jij nu eens precies waar die man stond. “

Pit nam hem mee naar de zijkant van het bankgebouw, drukte zich stijf tegen de muur aan en deed net of hij een tas droeg. Hij keek voorzichtig om de hoek, mompelde wat en liep dan de straat op. Triomfantelijk keek hij Arglistig en zijn broertje aan en zei: „Zo ging het. “

„Nou, jij kan goed toneelspelen. Maar wijs nu eens waar jij stond toen je die man zag?“ vroeg Arglistig.

De tweeling wees hem hun huis aan en het raampje van het toilet. Inderdaad had Pit de man met de tas kunnen zien, omdat er vlak bij een lantaarnpaal stond. Hij bedankte de jongens omdat ze hem zo goed hadden geholpen, maar als beloning wilden ze nu weten of er ingebroken was en of ze de kluis hadden opengebrand of met dynamiet hadden laten springen. Ook wilden ze nog weten hoeveel geld er gestolen was. Een heleboel vragen waar Arglistig zelf nog geen antwoord op wist, maar het bleek wel dat kinderen via de televisie gratis les in inbreken krijgen. Naar waarheid vertelde Arglistig dat hij niet wist hoeveel er gestolen was. Hij zakte een heel eind in de achting van de tweeling.

Tip mompelde: „En dat is nou het hoofd van de politie. “
Arglistig moest er inwendig om lachen, maar het was de volle

waarheid.

Dat bleek later aan het hoofdbureau toen de zaak met Ben en Opa, die ook was komen opdagen, werd besproken. De adjudant van de recherche, die ze bij de dienst Opa noemde, had wel een vrije dag, maar was door Ben opgebeld. En die geheimzinnige inbraak liethij niet voorbijgaan. Daar wilde hij meer van weten. Arglistig was blij dat hij er was, want Opa had in de loop der jaren duizend-en-één misdadigers leren kennen en dat was dikwijls heel gemakkelijk. Hij had de foto's al bekeken, maar uit het blote hoofd kon hij niet zeggen welke inbreker hiervoor in aanmerking kwam. Het ging ook om een geheel nieuwe werkwijze.

Arglistig liet Ben koffie halen en schreef op wat ze wisten en wat er gedaan kon worden om de daders op te sporen. Na de koffie stak hij van wal en zei: „Van de inbraak zelf hoef ik niets te vertellen, dat weten jullie al, dus het gaat om de tips, die wij tot nu toe hebben en dat zijn er niet veel. " Hij gaf Opa en Ben het vel papier, waar hij het één en ander had opgeschreven en die lazen:1. Zoek uit wie de alarminstallatie onklaar heeft gemaakt. (Ben)2. Trek alle inbrekers met lang haar na en ook die in de kerstnacht nog lang haar hadden. (Opa)3. Probeer uit te vinden op welke wijze de kluis is opengemaakt en wie dat gedaan heeft. (Van Veen)4.

Opsporing van de daders en in beslag nemen van het geld. (alle drie)Om het laatste moesten Opa en Ben lachen, want dat lag voor de hand.

„Hoe komt u aan die inbreker met lang haar?" vroeg Opa.

„Ja, dat kan, maar het kan ook niet. Het zit zo. Pit, maar het kan ook Tip zijn, woont aan de overkant recht tegenover de bank. Volgens hem moest hij 's morgens tegen zes uur naar de W. C. en omdat hij mensen opstraat hoorde, heeft hij naar buiten gekeken. Dat die mensen daar liepen, kan kloppen, want die gingen naar de kerstdienst van zes uur. Die was in de dichtstbijzijnde kerk en dat stemt overeen met de looprichting van die mensen. "

Opa en Ben keken een beetje dom naar Arglistig, want wat hadden die kerkgangers nu met de inbraak te maken?

Arglistig zag dat en zei: „Nu komt het. Volgens Tip of... nu ja, volgens een van de tweeling, stond hij dus voor het raam en zag die kerkgangers. Maar er was ook een vent met een grote tas bij zich. Die drukte zich in het donker tegen de zijmuur van de bank en liep toen achter die mensen aan. Hij vond het wegkruipen vreemd. Nu hebben kinderen van een jaar of tien een uitgebreide fantasie, maar hij maakte op mij een betrouwbare indruk. Hij dacht eerst dat het vanwege die lange haren een vrouw was, maar aan het lopen en hoe hij die tas droeg, herkende hij er een man in en dat is helemaal nog niet zo gek gedacht. Als wij tijdens het onderzoek op een langharige stuiten, is dat onze man. "

„Heeft hij nog iets over de kleding gezegd?" vroeg Opa.

„Nou vaag... de man had iets zwarts of donkers aan, maar wat wist hij niet precies. "

„Toch duidt die donkere kleding wel op een inbreker, want bij witte of gekleurde jassen had ik er meteen een streep door

gegeven, " zei Opa.

Arglistig en Ben knikten dat ze dezelfde gedachten hadden en de eerste zei tegen Opa: „Toch maar eens grasduinen naar die vent met het lange haar. "

„Komt voor elkaar, " beloofde Opa en Arglistig beduidde dat de vergadering was afgelopen.

Arglistig en Ben gingen naar huis om nog een beetje kerstfeest te vieren, maar Opa ging nog een paar uur door. Bij de herkenningsdienst kon je met een beetje geluk dikwijls wat vinden en tweede kerstdag was wel zo geschikt. Dagelijks liep iedereen daar in en uit, maar nu was het lekker rustig. Er was maar een man in dienst om inlichtingen te geven als dat nodig was. De adjudant hoefde hij niet te helpen, want die had zelf een hele tijd bij deze dienst gezeten. Hoewel er heel wat veranderd was na zijn tijd. Toen moest je de kaarten met foto van misdadigers nog uit de bakken zoeken en nu deed de computer dat voor je. Hij vroeg de computer om kaarten van inbrekers met lang haar. Even wat gebrom en gerommel en toen kwamen de kaarten al uit de molen rollen. De adjudant nam de kaarten mee naar een lessenaar om de namen over te nemen. De meeste langharigen hadden bijnamen van dames. Zo vond hij drie keer de naam van Mina, twee keer Truus en eenmaal Betje, Moppie, Poesje, Lenie, Doortje en Marietje. Hij schreef de echte namen en bijnamen in zijn boekje en ging ook naar huis. Morgen kwam er weer een dag en dan ging hij op onderzoek uit.

De adjudant ging eerst naar het raadhuis om bij de afdeling

bevolking de namen in zijn boekje te vergelijken. Het bleek dat er al een paar langharigen verhuisd waren. Een was geëmigreerd en twee zaten in de gevangenis. Die namen streepte hij door, maar er bleven genoeg namen over om te onderzoeken. Hij maakte een lijstje op in welke volgorde hij zijn klanten ging bezoeken. Aanvankelijk wilde hij met een auto gaan, maar die dingen kon je in de binnenstad niet kwijt. Daarom nam hij de tram. Hij werd niet overal met gejuich ontvangen, maar dat was normaal. Op zijn vraag waar zede kerstnacht hadden doorgebracht, kreeg hij veelal ontwijkende antwoorden. Sommigen waren ook kennelijk opgelucht dat het om de kerstnacht ging en vertelden vlot waar ze geweest waren en wie daar getuige van was. Als het klopte, verdwenen ze uit het boekje van adjudant Van Huffelen, maar het was wel een heel werk.

Ben was ook aan het speuren. Van de bankdirecteur kreeg hij het adres van de bouwer, die alweer ergens anders aan het werk was. Uiteindelijk kreeg hij hem te pakken en na wat zoek in de papierwinkel kreeg hij de naam en het adres van de firma, die de verlichting en de alarminstallatie had aangelegd. Dat zat dus goed. Maar deze had de zaak weer uitbesteed aan een ander. Weer zoek in de papieren en boeken en toen had Ben het adres van de koppelbaas gevonden. Die was niet thuis, maar zou wel over een paar uur te bereiken zijn.

Dat bleek waar te zijn en Ben trof een zenuwachtige koppelbaas aan. Nu hebben deze heren van huis uit angst

voor de politie en nog meer voor de belastingdienst, omdat ze over het algemeen de belasting en de sociale lasten ontduiken. De man was opgelucht dat Ben daar niet voor kwam. Hij wilde alleen maar de namen en het adres van electriciens die aan de alarminstallatie hadden gewerkt. Dat waren er volgens de koppelbaas twee en daar kende hij ook de namen en de adressen wel van.

„Krijg ik daar nog last mee?“ vroeg hij aan Ben.

„Dat ligt eraan, “ zei Ben en hij liet de koppelbaas peinzen wat dat was.

De eerste electricien leek een eerlijke vent en wist niet wie het alarm had afgetapt. Hij in ieder geval niet. Hij was trouwens een paar dagen voor de opening vande bank ziek geweest en zijn maat had het zaakje verder alleen geklaard. Een dag voor de opening hadden ze het alarm in werking gezet en dat ging prima. Zo gauw als je een deurknop omdraaide, begon het ding al te loeien.

Ben knikte en vroeg: „Wie was je maat?“

De man lachte zo'n beetje en zei: „Als je bij een koppelbaas werkt, moet je niet te veel vragen en ook niet te veel vertellen. Dat weetje als politieman wel. Ik noemde hem altijd de Magere, want dat was hij. Hoe hij heet, weet ik niet en ik heb er ook niet naar gevraagd. Hij trouwens ook niet aan mij. “

„Hoe oud schat jij hem en hoe zag hij eruit?“ vroeg Ben.

„Een eind in de twintig... een smalle magere vent met een bos lang haar, “ somde de man op.

„Lang haar zei je toch?“

„Ja... nou, dat is vandaag de dag niks bijzonders. Voor de rest een gewone knul, alleen was hij dikwijls zoek, want hij dwaalde het gehele gebouw door. Maar dat doen er meer. Die drukken zich, hoewel dit wel een vakman was, die van aanpakken hield. "

Ben bedankte hem en ging op zoek naar de Magere, zoals zijn maat hem noemde. Op dat adres stuitte hij op iets zeer vreemds. De man die hij van de koppelbaas had opgekregen, was namelijk twee jaar geleden overleden, zoals zijn vrouw vertelde. Dat was vreemd, maar dat de man dood was, stond vast. Zijn weduwe had Ben het trouwboekje laten zien en dat klopte.

Was dat nu weer een truc van die koppelbaas of had de Magere een valse naam opgegeven? In ieder geval was het niet in de haak en hield het natuurlijk verband met het ontduiken van de belasting en allerlei premiesdie betaald moesten worden. Weer terug naar de koppelbaas. Die hield stug vol dat de Magere de naam en het adres van de overleden man had opgegeven. Ben vroeg nog of de koppelbaas om papieren van de Magere gevraagd had. Volgens hem had hij dat wel, maar die waren verbrand en hij had nog geen nieuwe zoals hij vertelde. Ben haalde berustend de schouders op, want hij had nu geen tijd om verder op de zaak in te gaan. Hij zou het doorgeven en zelf aan de inbraak werken.

Dat deed Opa ook. Hij kende de inbrekers allemaal en de meesten kenden Opa ook. Het bleek dat sommigen het lange

haar af hadden laten knippen, want dat was niet meer zo in als een paar jaar daarvoor. Die konden dan meteen als langharige uit de computer gehaald worden. Aan het eind van de middag kwam Opa bij Kees de Jong terecht. Aanvankelijk werd er op het bellen niet opengedaan, maar net toen Opa weg wilde gaan, ging de deur op een kiertje open.

Een magere knul met lang haar keek hem aan en vroeg met schorre stem: „Wat mot je?“

„Ik wilde even met je praten, " zei Opa en hij stapte meteen naar binnen.

In de kamer van Kees de Jong met de bijnaam Marietje was het een puinhoop. In een hoek stond een onopgemaakt bed en op de vuile tafel een bordje met wat broodkorsten erop. Alles was even vuil en vies net als Marietje zelf.

Opa stelde hem een paar vragen, die niets met de inbraak bij de Rodambank te maken hadden. Marietje gaf verwarde antwoorden en al gauw had Opa in de gaten dat hij dronken was of onder de drugs zat. Zijn ogen lagen diep in de kassen en zwierven onrustig door de kamer. Zo nu en dan zakte hij helemaal weg en bleef met gesloten ogen een tijd zitten. Hij begreep niet of wilde niet begrijpen waarvoor Opa kwam. In de kerstnacht had hij in bed liggen slapen, beweerde hij en daar waren natuurlijk geen getuigen bij geweest.

„Ben je de avond voor de kerstnacht nog ergens geweest?“ vroeg Opa.

„Ik niet, waarom zou ik. Wat moet je zonder geld in een kroeg doen?“

Opa liep de kamer eens rond en bleef bij de tafel staan, wat Marietje kennelijk niet prettig vond. Hij werd zichtbaar zenuwachtig. Zijn ogen rolden nu door zijn hoofd en zijn trillende handen kon hij niet stil houden. Telkens en telkens keek hij naar Opa, die bij de tafel stond.

„Wat motje daar?" vroeg Marietje.

„Zomaar eens kijken, " zei Opa en hij trok meteen de lade van de tafel open.

Marietje gaf een schreeuw, maar Opa had de spuit en de pakjes heroïne al gezien. Hij wachtte rustig de aanval van Marietje af, maar die kwam niet. Marietje smeekte de adjudant om hem de spuit en de heroïne niet af te nemen, want die had hij zo nodig.

Opa had al meer verslaafden meegemaakt, dus hij wist er alles van. Zonder heroïne gingen ze door de hel en daarom is het zo moeilijk voor die mensen om af te kicken, dat wil zeggen geen drugs meer gebruiken. Omdat Opa achter inbrekers aanzat en niet achter verdovende middelen liet hij Marietje de spullen houden. Wel sprak hij zijn verwondering uit dat deze een stapeltje briefjes van honderd in de la had liggen, terwijl hij verklaarde niet naar de kroeg te gaan omdat hij geen geld had.

„Dat geld is niet van mij. Ik moet het bewaren vooreen vriend, " zei Marietje.

„Dan mag je er wel geen heroïne voor kopen, want dat is duur. Enfin, dat weetje zelf wel, want in de la ligt nog voor een kapitaaltje van dat pul. "

„Dat is ook niet van mij, " huilde Marietje, die het hoe langer hoe benauwder kreeg.

Opa had daar verder niets te zoeken. Marietje had wel geen getuigen dat hij de kerstnacht in bed gelegen had, maar dat hadden meer alleenwonenden niet. Bovendien kon Opa zich niet voorstellen dat een verslaafde als Marietje een kraak kon zetten zoals bij de Rodambank was gebeurd. Voorlopig kreeg Marietje een vraagteken achter zijn naam en ging Opa verder met speuren.

Arglistig was weer met iets geheel anders bezig. De twee afgezaagde schoten gingen met spoed naar het politielaboratorium voor onderzoek. Aan het eind van de middag kreeg hij een telefoontje dat ze op het snijvlak van die schoten een geringe hoeveelheid lijm hadden ontdekt van onbekende samenstelling. Arglistig was er stil van, want aan die mogelijkheid had hij nog niet gedacht. Zou het mogelijk zijn om die schoten eerst door te zagen en dan weer aan elkaar te lijmen zonder datje dit kon zien? Arglistig kon het niet geloven, want dan hadden ze van tevoren al aan die kluisdeur geknoeid. En dat doorzagen en weer plakken, was niet in een vloek en een zucht gebeurd, daar had je tijd voor nodig. Hij was nog aan het peinzen toen Opa en Ben zijn kamer binnenkwamen om verslag uit te brengen.

„En wat wijzer geworden?" vroeg Arglistig.

Opa schudde zijn hoofd en Ben vertelde over de langharige electricien, die aan de alarminstallatie had gewerkt.

„Van hem kun je toch de naam halen bij die koppelbaas?" zei

Arglistig.

„Ja, dat dacht ik ook, maar de grappenmaker heeft onder een valse naam gewerkt en nog wel van een man die twee jaar terug overleden is. "

„Dat is brutaal, " zei Arglistig.

„Ja, dat is het. Ik ben er alleen niet achter kunnen komen of die Magere de valse naam heeft opgegeven of dat hij die naam van de koppelbaas heeft gekregen. Natuurlijk heeft hij geen belasting en geen premies voor die overleden man betaald. Ik zal het doorgeven en dan moet een ander het zaakje maar eens uitzoeken. "

„Maar volgens zijn zeggen heeft hij samen met een maat aan die alarminstallatie gewerkt. Wist die ook geen naam of een voornaam?" vroeg Arglistig.

„Nee, absoluut niets. U weet hoe dat gaat op een werk. Over het algemeen weten ze eikaars namen niet en roepen zo nodig... hé, Lange, Kale, Rooie en in zijn geval Magere. "

„Maar je hebt wel een signalement. "

„Ja, dat wel, " zei Ben. Hij haalde zijn boekje uit de zak en las: „Was wel een vakman, lang en broedmager en steil, lang haar en een schorre stem. "

„Verhip, zo'n knul heb ik ook in mijn boekje staan, " zei Opa. Arglistig ging rechterop zitten en vroeg: „Komt die ervoor in aanmerking?"

„Ik denk het niet. Hij is mager, heeft lang haar en een schorre stem. Maar hij is verslaafd en die mensen zijn meestal niet geschikt om een hele nacht aan een inbraak te werken. Maar

je weet het nooit. In ieder geval had hij wel geld, want naast zijn spuit en de poeders lag een stapeltje briefjes van honderd. Volgens hem was hethete zaakje van een vriend, maar ik zet er een maand salaris op dat hij zelf de beste klant was. "

„Toch moeten we die Magere in de gaten houden en laat een montagefoto van hem maken, dan kan Ben die morgen aan zijn maat laten zien om te kijken of hij dat is. "

„Dat is een koud kunstje, want hij zit bij de herkenningdienst in de molen. "

„Dus hij heeft al eens wat met de justitie te maken gehad, " zei Arglistig.

„Ja, een halfjaar tuchtschool omdat hij tijdens een inbraak „uitkijk" was geweest. Dat kun je niet vergelijken met onze inbraak, " vond Opa.

„Toch speelt die langharige steeds maar door mijn hoofd. Ik weet wel dat er duizenden langharigen zijn en ook bij de inbrekers zitten er een stel, maar ik weet het niet. Tip of Pit ziet in de kerstnacht bij de bank een langharige vent met een tas lopen. Ten tweede heeft een langharige onder een valse naam aan de alarminstallatie gewerkt en ten derde kent de adjudant alweer een langharige die geen alibi voor de kerstnacht heeft en bovendien goed in zijn geld zit. Dat geeft te denken, " vond Arglistig.

„Waar was u in de kerstnacht?" vroeg Opa aan Arglistig.

„In mijn bed natuurlijk. "

„Wie was daar getuige van?" vroeg Opa verder.

„Ja, zeg... niemand, want mijn moeder was niet thuis. Wacht, tot één uur was er een film over Kerstmis op Duitsland, " zei Arglistig triomfantelijk.

„Dat kunt u wel van een ander gehoord hebben, " zei Opa.

„Kom nou... ben ik nu de verdachte of die langharige?"

„Voorlopig nog geen van beiden. Al herkent die elektricien nu de langharige als zijn gewezen maat... het is nog niet bewezen dat die het alarm onklaar heeft gemaakt. Vergeet niet dat daar de laatste week Jan en alleman in en uit liep. "

„Maar als die langharige electricien dezelfde is als jouw Marietje is hij voor mij, " zei Arglistig.

„Dan ga ik met u mee, maar hij heeft het niet alleen gedaan en het ook niet uitgedacht, " zei Opa.

„Jij vraagt je af wie het uitgedacht heeft. Moet je horen. Volgens de geleerden van het laboratorium zat er aan de afgezaagde schoten een geringe hoeveelheid lijm van onbekende samenstelling. Wat denken jullie daarvan?"

Opa en Ben moesten eerst eens diep nadenken voordat ze antwoord gaven. Ben zei als eerste: „Als dat zo is, wordt het wel de inbraak van de eeuw, " hetgeen Opa met hem eens was.

„Volgens opgaven van de bank wordt er circa driehonderdduizend gulden en wat vreemd geld vermist, maar dat is voor ons niet zo belangrijk, " vond Arglistig. „Wat zegt het politielaboratorium ervan?" wilde Opa weten.

„Precies hetzelfde... sporen van lijm op de zaagsnede, maar niet wat voor lijm en daar gaat het ons om. Kun je met die

lijm stukken staal aan elkaar plakken zodat niemand er iets van ziet of bestaat dat niet? Bovendien weten ze ook niet wat voor soort zaag er is gebruikt. Ze zijn vol bewondering voor die zaagsnede, maar daar worden wij niet wijzer van. Wij moeten het zelf uitzoeken. Ben gaat achter de langharige electricien aan, die aan de alarminstallatie heeft gewerkt en de adjudant zoekt verder naar inbrekers met lang haar. Maarvolgens mij moet je die verslaafde... hoe heet hij ook weer?"

„Marietje, " hielp Opa.

„Juist... Marietje, want die heeft lang haar en geld genoeg om heroïne te kopen. Dat verhaaltje van die vriend waar hij het spul voor bewaard, moet je met een korreltje zout nemen. "

„Dat doe ik ook. Ik heb dat verhaal geen moment geloofd, " zei Opa.

„Ach, dat had ik kunnen weten. Jij gelooft net zomin alles wat ze je vertellen als ik. Maar die Marietje moeten wij in de gaten houden, daar heb ik een oogje op. "

Opa en Ben stonden op om te vertrekken en Arglistig zei:

„Dus jullie gaan erop uit en ik blijf hier zitten duimendraaien en wachten tot ik een ons weeg. "

HOOFDSTUK 6

Er komt lichtDe volgende dag ging Opa op zijn bekende wijze praten met langharige inbrekertjes en vroeg zo terloops inlichtingen over Marietje. Die kreeg hij grif, want ze praten liever over een ander dan over zichzelf. Met wat hij hier en daar hoorde, kon hij zich een beeld vormen van Marietje en langzamerhand helde hij over naar de kant van Arglistig om hem als verdachte nummer een te beschouwen.

Ben had de grootste pech van de wereld, want hij kwam geen stap verder. De maat van Marietje, die met hem aan de alarminstallatie had gewerkt, was weg. Hij was juist de vorige dag met de koppelbaas naar Rusland vertrokken om daar een machine te plaatsen, die de Russen in Nederland hadden gekocht. Daar stond Ben met de foto van Marietje, die niemand herkende. De bouwvakkers die aan de bank hadden gewerkt, waren verspreid over heel Nederland en de enkeling die hij te pakken kreeg, kon hem niet helpen. Dat was dus een verloren dag, waar Ben over liep te mopperen.

Ook Opa was niet veel wijzer geworden, maar Arglistig was iets te weten gekomen. In de loop van de middag belde meneer Pilser, de eigenaar van de brandkasten-fabriek, die de kluisdeur van de bank had geleverd. Hij had volgens zeggen een vreemd verhaal gehoord. In zijn fabriek was iedereen vol van de inbraak bij de Rodam-bank. Vanzelfsprekend ook over de manier waarop zede kluis hadden opengemaakt. Er

had al een stuk over in de krant gestaan, dus iedereen wist ervan. Toen was zijn secretaresse met een verhaal gekomen... Geruime tijd geleden was er iemand geweest, die zichzelf uitvinder noemde. Hij had volgens hem een zaagje uitgevonden dat in zeer korte tijd het hardste staal kon doorzagen. Ook had hij een lijmsort uitgevonden die de stukken dan weer onzichtbaar aan elkaar kon lijmen. Ze had die man weggestuurd, waar hij vreselijk kwaad om werd, maar dat was in opdracht van mij. Er komen zoveel mensen aanlopen, die iets willen verkopen... Laatst nog een die ook iets uitgevonden had. Wat, wilde hij niet zeggen, maar hij wilde wel tienduizend gulden hebben om de uitvinding verder te ontwikkelen. Maar toen de secretaresse hoorde en las over de geheimzinnige kluisdeur moest ze ineens aan het mannetje denken van het nieuw soort zaagje. Ook dacht ze aan de lijm waarmee je de stukken weer onzichtbaar aan elkaar kon plakken. Als dat nu waar is, dan is de zaak opgelost of liever gezegd zo goed als opgelost.

Zoals altijd bij een grote kraak had iedereen zijn eigen belangen. De man van de kluisdeur wilde alleen maar weten op welke manier die was opengemaakt, dan kon hij daar misschien iets tegen doen. De bankdirecteur daarentegen wilde zo snel mogelijk zijn geld terug hebben, want elke dag scheelde weer zoveel rente.

Natuurlijk wilde Arglistig ook wel weten hoe ze die kast hadden opengemaakt en tevens wilde hij zijn best doen om het geld terug te brengen. Maar zijn grootste wens was om de

daders te pakken, want dat was zijn werk. Op welke manier deed niets ter zake. Zelfs de geringste tip moest je oppakken en onderzoeken. Zo kon ook het verhaal van de kluisdeurenman of liever gezegd van zijn secretaresse iets waardevols zijn.

„Bent u er nog?“ vroeg de man aan de andere kant van de lijn.

„Ja... ja, ik zat na te denken, " mompelde Arglistig-„Dat doe ik al een paar uur, " zei de man, „maar ik zie het nog niet duidelijk. "

„Nu, ik ook niet direct. Die man had een zaagje waarmee je het hardste staal kon doorzagen waarna de zaagsnee spiegelglad was. Dat klopt, want dat hebben wij zelf kunnen zien. Vervolgens plakte hij de doorgezaagde schoten, want daar gaat het toch om, weer netjes aan elkaar. Er was niets aan te zien. Zoiets van: je ziet er geen barst van. Maar dat wonderzaagje kon hij niet tussen de deur en de stijl van de kluis krijgen, anders had hij geen lijm nodig. Dus van tevoren werden de schoten doorgezaagd en weer aan elkaar gelijmd, maar hoe kreeg hij ze dan los, is mijn vraag!"

„Ja, dat is ook mijn probleem. Vuur of laserstralen zijn er niet gebruikt, want dat kun je zien. Blijft over... ?"

„Heet water en hete lucht, " vulde Arglistig aan. Maar hebt u sporen van water of een andere vloeistof gezien. Ik niet?"

„Die kunnen opgedroogd zijn, maar dan zie je toch vlekken en zo. Blijft over hete lucht. Hebt u daar sporen van gezien?"

„Daar zegt u wat. Volgens mijn deskundige van de dactyloscopie, dat is die hokus-pokusafdeling van de

vingerafdrukken en zo, was de kluis wel verhit geweest. Hij ontdekte dat de laklaag op de deur en de stijl hier en daar gebobbeld was. Er zaten blazen op. Zegt u dat wat?"

„Bij oververhitting is dat mogelijk, maar dan hebben ze een heteluchtkanon gebruikt of iets dergelijks. Hoewel dat grote dingen zijn en ook loodzwaar. Mogelijk heeft die uitvinder een veel kleiner en lichter ding gemaakt waarmee je het zelfde resultaat hebt. "

„Dat zou dan een soort genie zijn met al zijn uitvindingen. Staal doorzagen met een spiegelgladde zaagsnede, dat weer aan elkaar plakken met een lijm van onbekende samenstelling en vervolgens met een heteluchtkanon die lijm weer losweken, " somde Arglistig op.

„Ja, het lijkt fantastisch, maar hebt u de boeken van Jules Verne weieens gelezen? Die beschreef honderd jaar geleden al een reis naar de maan en duizend mijlen onder zee en dergelijke dingen. En dat gebeurt nu toch ook in deze tijd. Die Jules werd ook eerst niet serieus genomen maar nu wel, " zei de brandkastenman.

„Dus u hebt de kleinzoon of achterkleinzoon van Jules Verne weggestuurd. Hoe zag die man er eigenlijk uit?"

„Ik heb hem niet weggestuurd, maar mijn secretaresse. Dus ik heb hem niet eens gezien. "

„Mag ik dan dadelijk die secretaresse van u even aan de lijn hebben?" vroeg Arglistig.

„Daar komt ze al. Ik ga intussen in de fabriek kijken naar de bobbels of blazen op de kluisdeur, die nu hier is voor de

reparatie. Straks zal ik u het resultaat vertellen. Hier is mijn secretaresse. "

„Hallo... met de secretaresse van meneer Pilser. "

„Ja, met inspecteur Van Veen van de Rotterdamse recherche. Ik hoor van uw baas over de onbekende uitvinder, die u gezien hebt. Klopt dat?"

„Ja, dat klopt, maar hij noemde zich uitvinder. Of hij het was, weet ik niet. Het gonst hier in de fabriek van de geruchten. Het een nog gekker dan het andere, maar dat weet u zeker al?"

„Ja, ik weet er alles van en wij moeten maar uitzoeken wat waar is en niet waar. Kunt u zich die man nog herinneren? Ik bedoel een signalement opgeven. Zo van hoe oud en hoe lang hij was en wat voor kleding hij droeg?"

„Ik zal het proberen, maar het is al een tijd geleden dat hij hier was. 't Was een klein mannetje met een hoge rug, een bult zagezegd. Hij had een lange baard en een snor. Zo een waar de punten van naar beneden hangen. "

„Een hangsnor, " zei Arglistig.

„Juist, een hangsnor en een lange baard. Verder was hij oerlelijk... om bang van te worden. En hij had ook nog een griezelig lachje, " somde ze op.

„Zo te horen zou u hem niet graag 's nachts in het donker tegenkomen, " lachte Arglistig.

„Nee, dat zeker niet. Wilt u nog meer weten?"

„Ja... even kijken. Hoge rug, baard, hangsnor en oerlelijk heb ik. Nu nog graag leeftijd, kleding en kleur haar. "

„Leefstijf is moeilijk te schatten... ik denk tussen de vijftig en de zestig jaar. Zijn haar was half grijs en half zwart en zijn hoofd was van voren kaal. Hij had een hoog voorhoofd. "

„Goed zo, en nu nog de kleding. Weet u dat nog?"

„Iets groens... een loden jas en een hoedje ook groen, dat noemen ze geloof ik een jagershoedje, " somde de juffrouw op.

„Dat klopt. Weet u nog wat van de broek en de schoenen?"

„Daar heb ik niet opgelet. Hij had een zwart koffertje bij zich... een zogenaamd diplomatenkoffertje en wacht eens... hij had een accent... een buitenlands accent en toen hij kwaad werd omdat meneer Pilser geen tijd had om hem te ontvangen, schold hij in een vreemde taal. "

„U hebt ons prachtig geholpen. Ik dank u wel. Is meneer nog in de buurt?"

„Ja, hij staat naast mij. Hier hebt u hem. "

„Met Pilser. Het klopt wat betreft die blazen op de kluisdeur. Ze zitten aan de zijkant waar de schoten uit de deur komen. Kennelijk hebben ze hete lucht tussen de deur en de stijl ingespoten. Ik ben vol bewondering, maar ik probeer er wel iets aan te doen. Het staal hittebestendig laten maken of iets dergelijks. "

„Daar zou ik maar eens rustig over nadenken en ook wat ik u nu ga vertellen, " zei Arglistig ernstig.

„Nu, zeg het maar, " zei meneer Pilser.

„Volgens ons zijn de schoten niet in de kelder van de bank doorgezaagd. Maar al zogenaamd voorbewerkt... bent u het

daarmee eens?"

„Als de man met de bult en de baard dit allemaal heeft uitgevonden is de kluisdeur inderdaad voorbewerkt. Daar ben ik het mee eens. "

„Weet u wat daaruit voortvloeit?"

„Ik zou het niet weten, " zei meneer Pilser.

„Dat het personeel van uw fabriek het eerst als verdachten in aanmerking komt, want die hebben tijd en gelegenheid daarvoor gehad en bovendien het gereedschap, " somde Arglistig op.

Het bleef geruime tijd stil en toen barstte meneer Pilser los met: „Dat meent u toch niet! Mijn mannen werken hier al jaren... ze zijn door en door betrouwbaar. En dan nog wat. U zegt nu wel dat ze het gereedschap daarvoor hebben en dat klopt tot op zekere hoogte. Maar dat beroemde zaagje, die lijn en de hete lucht hadden ze niet. Het enige dat ze hier hebben kunnen doen, is het met veel lawaai doorzagen van een stalen as die dan nog vlak gemaakt en gepolijst is... voor de rest niets. "

„Is er iemand bij u aan het werk die een sleutel van de zaak heeft, zodat ze daar 's avonds of 's nachts kunnen werken?" vroeg Arglistig.

„Ja, die is er. Ik weet wel dat u uw werk moet doen... maar dit is te gek. Die man werkt al meer dan vijftientwintig jaar bij ons en is door en door betrouwbaar. Daar sta ik persoonlijk voor in. Die man is geen misdadiger, " zei de heer Pilser nijdig.

„U hebt het over een misdadiger, maar tot nu toe is het alleen

een verdachte en dat is een groot verschil. Er is iets gebeurd... er is een kluisdeur voorbewerkt... wie zou dat gedaan kunnen hebben? Dat heeft u gedaan of iemand van het personeel. Dat gaan we nu uitzoeken en tot zolang is de hele zaak van u verdacht, maar daarom zijn het nog geen misdadigers. "

„Nou, voor mij is dat hetzelfde of bijna hetzelfde. Hoor ik het nog als ik niet meer verdacht ben?"

„Dat beloof ik u en denk er nu eens rustig over na. "

„Man, ik zit er al dagen lang over na te denken en nu vandaag ben ik eindelijk wat wijzer geworden en tegelijk een mis... verdachte. "

Ze maakten een eind aan het gesprek en Arglistig hing op. Later vertelde Arglistig het hele verhaal van de heer Pilser aan Opa en Ben. Ben zag er wel brood in, maar Opa schudde zijn hoofd en zei: „De hoofdverdachte bij die fabriek is een al wat oudere man, die daar al meer dan vijfentwintig jaar werkt. Denken jullie nu dat hij zijn betrekking en zijn pensioen in de waagschaal stelt voor een paar armzalige duizend gulden... kom nu. "

„Nou, wat jij een paar armzalige duizend gulden noemt, kan heel wat meer zijn. Vergeet niet dat de buit driehonderdduizend gulden is en gedeeld door twee is dat... "

„Ho, Ben... wacht even. Jij denkt toch niet dat maar één man die kraak heeft gezet? Dan heeft hij in ieder geval samen moeten delen met die jongen van de brandkasten, " zei Arglistig.

„Misschien is hij ook wel mee geweest in de kerstnacht om

die kluis leeg te halen, " hield Ben vol.

„Dat kunnen wij zo nagaan, maar ik zet er een maand salaris op dat hij thuis of bij zijn getrouwde dochter of zoon lekker kerstfeest heeft gevierd. Misschien is hij na het feest nog naar de nachtmis gegaan, want die beginnen ook wel om twaalf uur 's nachts, " zei Opa.

Arglistig lachte en zei: „De adjudant geeft die onbekende man gelijk maar een getrouwde dochter of zoon en hij maakt hem ook nog katholiek om naar de kerk te gaan. Jij had helderziende moeten worden. "

Gelukkig was dit onderzoek niet direct nodig, want daar was weer telefoon voor inspecteur Van Veen.

Meneer Pilser was aan de lijn, die een beetje triomfantelijk zei: „Moet u eens goed luisteren. "

„Dat doe ik altijd, " bromde Arglistig.

„Het gaat over die kluisdeur. U stelde dat deze in mijn fabriek was voorbewerkt door mijn personeel. Ik ben natuurlijk meteen op onderzoek uitgegaan en wat blijkt?"

„Ik zou het niet weten, " mompelde Arglistig.

„Het blijkt dat die kluisdeur afgeleverd is op één december en tien december hebben mijn mensen hem er pas ingehangen. Dus heeft die deur negen dagen en negen nachten onbeheerd in de bouwkeet gelegen. Wat denkt u daarvan?"

„Nu, dat verandert de zaak wel aanmerkelijk. Het is een geweldige tip. Alleen zal dat onbeheerd wel niet kloppen, want zo goed als zeker is er een bewaker in die keet geweest, "

zei Arglistig.

„Ook 's nachts?"

„Ja, juist in de nacht, want overdag is dat niet nodig. Wij gaan dat meteen onderzoeken en als ik wat weet, bel ik u op, " beloofde Arglistig.

Opa en Ben hadden alleen de antwoorden van Arglistig gehoord. Toch begrepen ze wel dat het belangrijk was. Dat was het ook en Arglistig besloot om er meteen achteraan te gaan. Hij belde eerst de aannemer op van het bankgebouw, die gelukkig thuis was en vroeg of ze zelf de bouwkeet bewaakt hadden of dat door een ander lieten doen. Het bleek dat ze tot 's avonds acht uur een bouwvakker als bewaker hadden en dat die afgelost werd door een man van de bewakingsdienst Secuur.

Arglistig bedankte en intussen had Ben het telefoonnummer van de bewakingsdienst al opgezocht.

Arglistig draaide dat nummer en kreeg een dame aan de lijn, die met een resolute stem zei: „Met Secuur bewaking".

„Hier inspecteur Van Veen van de centrale recherche. Ik wilde een inlichting van u hebben. Ik hoor van de aannemer van het nieuwe gebouw van de Rodambank dat de bouwkeet door een van uw mensen isbewaakt... klopt dat?"

„Ja, dat klopt. Wat wilde u weten?"

„Wie er van een tot tien december die bouwkeet bewaakt heeft. "

„Waarom wilde u dat weten. Wordt er iets vermist of zo?"

„Nee, daar is geen sprake van. Wij willen alleen aan die

bewaker het een en ander vragen, maar hebben geen naam en adres. "

„Met wie heb ik nu gesproken?"

„Met inspecteur Van Veen van de recherche. "

„Goed, dan bel ik u dadelijk terug, " zei het meisje.

„Kan dat niet meteen, want er is haast bij. "

„Nee, dat doen wij niet. Iedereen kan wel zeggen dat hij van de recherche is. Daarom bel ik terug, " hield ze vol.

Opa had al een paar keer zijn hand uitgestoken naar de telefoon omdat hij iets wilde zeggen.

Arglistig zei: „Wacht u eens even, " en hij gaf met een verwonderd gezicht de hoorn aan Opa.

Die vroeg: „Ben jij het Truus? Je spreekt met Van Huffelen. "

„O bent u het... dan zit het wel goed, maar die inspecteur moet begrijpen dat ik niet aan iedereen inlichtingen geef. "

„Dat begrijpt hij best. Hij is niet gek en hij is bovendien nog vrijgezel. "

„Stuur hem maar eens op zicht, " lachte Truus. „En hier heb ik de naam en het adres van de bewaker. Hij heet Piet van Vliet, maar iedereen noemt hem oude Piet en hij woont in de Kromstraat op nummer vierendertig.

„Is het een oude man?"

„Ja, maar een goed baasje, hoor. "

„Truus, bedankt en de groeten thuis, " zei Opa en hij schoof de naam en het adres naar Arglistig toe.

„Een kennis van je?" vroeg Arglistig.

„Mijn buurmeisje of liever gezegd de dochter van mijn

buren. Een bijdehand meisje. Die regelt daar de hele zaak, " vertelde Opa.

„Ja, dat kon je wel aan de stem horen. Weet iemand uit het hoofd waar de Kromstraat is?"

Opa vertelde waar de Kromstraat was en het bleek dat Arglistig er wel honderd keer doorheen gereden was, zonder te weten dat dit kleine straatje de Kromstraat heette.

Ben had die avond iets te doen, maar Opa ging mee naar de nachtwaker. Die zat op zijn gemak de krant te lezen en schrok toen hij het woord politie hoorde. Over het algemeen brengt de politie geen geld of een blijde boodschap mee. Nu wilden ze weten of Piet nachtwaker was geweest van een tot tien december in de bouwkeet van het nieuwe bankgebouw.

Dat klopte en Arglistig vroeg: „Hebt u in die tijd weieens bezoek gehad?"

Piet moest eerst diep nadenken en zei toen: „Ja, de controleur kwam elke avond op bezoek, maar verder niemand. "

„Die controleur kwam alleen maar 's avonds en nooit 's nachts?" vroeg Arglistig verder.

„Een doodenkele keer kwam hij later in de nacht ook weieens kijken, maar voor zover ik weet, is hij de eerste weken van december niet zo laat nog geweest. "

„Als die controleur nu geweest was, deed u de deur op slot, neem ik aan. Was dat een slot, een knip of een grendel?"

„Een lekker dikke grendel schoof ik ervoor. Want er lag nogal wat van waarde in die keet en daar was ik

verantwoordelijk voor. Dat ben je altijd als nachtwaker, " legde Piet uit.

Arglistig knikte dat hij er alles van wist en vroeg een beetje teleurgesteld: „Dus u kreeg nooit visite zal ik maar zeggen. Viel u weieens in slaap?"

Oude Piet keek hem argwanend aan en vroeg zich af wat hij moest zeggen. Wat kon hem het ook eigenlijk schelen en hij zei: „Een doodenkele keer gebeurde dat weieens. "

„En sliep u dan zo vast dat er iemand binnen kon komen zonder dat u het hoorde?"

„Kom nou... als er een muis liep, hoorde ik het nog. Nee, dat is uitgesloten. Als de grendel op de deur zat, kwam er heus geen mens binnen. "

Arglistig was al opgestaan om te vertrekken. Ook deze tip had niets opgeleverd, tot de vrouw van Piet, die tot nu toe had gezwegen, zei: „Maar die ene keer hebben de jongens je toch om acht uur 's morgens wakker moeten maken. "

Piet maakte een afwerend gebaar en mompelde: „Toen heb ik gedroomd. "

„En toen ik dat zei, was het niet waar. Dat meisje met de koffie en het stuk boterletter was volgens jou wel degelijk echt geweest. "

„Wat was dat, Piet? Vertel eens, " zei Arglistig gespannen.

„Ik wil het wel vertellen, maar ik wil er geen last mee krijgen. Ik heb het trouwens gedroomd. Het was... laat eens kijken... "

„Vijf december, " zei zijn vrouw.

„Ja, vijf december om een uur of elf. De controleur was al

geweest en ik zat in mijn stoel, maar sliep niet. Toen werd er geklopt of op de deur gebonsd. Ik ging naar de deur en vroeg wie er was. Het bleek een meisje te zijn die in een van de huizen aan de overkant werkte. Omdat het sinterklaasavond was, liet haar mevrouw een kop koffie en een stuk boterletter brengen. Dat vond ik aardig en liet haar binnen. Ze gaf mij de koffie en de boterletter en wilde dat ik die gelijk opdronk, omdat de koffie anders koud werd. Ik wilde eerst wel een beetje praten, want een nacht duurt lang, maar ze drong aan om de koffie meteen op te drinken. Dat deed ik. Ik vond een rare smaak aan die koffie zitten, maar zij zei dat ze er een scheut cognac had ingegoooid. Nou, toen heb ik die koffie maar opgedronken. Wat er verder gebeurd is, weet ik niet meer. Ik schijn vast te hebben geslapen, want de jongens moesten mij om acht uur wakker maken. "

„Heb je nog iets bijzonders gemerkt toen ze je wakker maakten?“ vroeg Arglistig.

„Nou, bijzonders... bijzonders direct niet. Alleen had ik mijn brood niet opgegeten en dat gebeurt nooit. O ja... ik merkte nog iets heel gek. Toen ik wakker werd zat mijn ene arm niet in de mouw of wel in de mouw, maar dan in de voering. Het leek wel of ik in mijn slaap de jas had uitgetrokken en verkeerd had aangedaan, want die voering is al een tijdje kapot. "

„Dan moet je dat eens tegen mij zeggen, dan kan ik hem maken!“ viel zijn vrouw uit.

Arglistig bemoeide zich niet met die huiselijke kwestie en

vroeg: „Hoe zag dat meisje met die koffie eruit. Weetje dat nog?"

„Ja, hoe zag ze eruit? Ze had in de ene hand zo'n kartonnen bekertje en in de andere hand een papierenschaaltje met een stuk boterletter erop. Dat zag ik tenminste in mijn droom. "

„Volgens mij heb je helemaal niet gedroomd en bestond het meisje echt. De vraag is hoe dat meisje eruitzag en niet wat ze in haar handen had. Dat weten we immers al. "

„Nou, eens kijken... ze was nogal lang en mager. Ze had zo'n doekje om haar hoofd of hoe heet zo'n ding?"

„Een sjaaltje, " hielp Arglistig.

„Ja, een sjaaltje om de haren in bedwang te houden, maar die staken er toch aan alle kanten uit. Van dat vieze, steile haar, had ze. Ik zie liever een krulletje. Nee, mooi was ze niet en dan had ze ook nog zo'n enge, schorre stem alsof ze zwaar verkouden was. "

Arglistig pakte Piet bij zijn schouder en zei: „Ik zal in het kort opsommen wat jij gezegd hebt en als het fout is, moet je waarschuwen. Het was een lang, mager meisje met lang, steil haar en een schorre stem. Ze droeg een sjaaltje om haar hoofd. Klopt dat?"

Oude Piet knikte dat het inderdaad zo was en Arglistig vroeg: „Had ze een jas aan of was ze zomaar in haar jurk?"

„Nee, ze had geen jurk aan. Ze droeg een broek en een soort jak, maar ze bleef in de schaduw staan alsof ze bang van mij was. "

„Nu een moeilijke vraag, Piet. Kan het zijn dat het meisje dat

jij bedoelt een jongen was. Denk eens goed na. "

„Ach, waarom niet. Mijn dochter heeft een meid die net een knul is en een knul die net een meid is. Je kan tegenwoordig niet meer zien wat het is. Ik bedoel natuurlijk als je op de kleding let, " zei Piet grinnikend.

Arglistig lachte met Piet mee en vroeg: „Op die vijfde december, lag er toen een kluisdeur in de bouwkeet?"

„Er lag zoveel. Bedoelt u zo'n dikke deur van ijzer of staal? Ja, die lag er toen, maar een paar dagen later was hij weg. Is daar dan wat mee?"

„Ja, daar is inderdaad iets mee, maar daar kan jij niets aan doen. Dat kartonnen bekertje en dat schaalte heb je zeker weggegooid?" vroeg Arglistig.

„Nee, en daarom denk ik nog steeds dat ik het gedroomd heb. De volgende morgen was het bekertje weg en het schaalte met het stuk boterletter ook. Dat had ik niet eens opgegeten, want mijn vrouw zei nog dat de muisjes het opgegeten hadden. "

„Wil ik jou eens wat zeggen, Piet. Jij hebt helemaal niet gedroomd. Dat meisje is wel degelijk bij je binnen geweest en wat belangrijker is, ze heeft jou koffie met een slaapdrank erin laten drinken en terwijl jij sliep, hebben ze aan die kluisdeur zitten knoeien. "

„Wat een gemene meid, " zei Piet hardgrondig.

„Het was zo goed als zeker een knul, " zei Opa.

Ze bedankten Piet en zijn vrouw en vroegen hen er met niemand over te praten. Piet beloofde dat grif, maar zijn

vrouw aarzelde. Die kon haar mond niet houden en vertelde het verhaal in geuren en kleuren aan haar dochter en die gaf het door aan de buurvrouw. Die had weer een neef die bij een krant werkte en zo stond het twee dagen later in het ochtendblad.

Arglistig had zwaar de pest in, want de inbrekers waren nu gewaarschuwd. De meid of de knul met het steile haar zou meteen het sjaaltje verbranden en misschien ook de broek en het jak dat hij die nacht gedragen had, want hij kon niet weten dat Piet in het geheel niet op zijn kleding had gelet.

Toch had het bericht dat in de krant kwam ook zijn goede zijde. Diezelfde dag vroeg een zekere meneer Blik uit Den Haag inspecteur Van Veen te spreken. Hij had het verhaal van Piet in de krant gelezen en vond dat er iets niet klopte.

„Waarom vindt u dat?“ vroeg Arglistig.

„Dat zal ik u vertellen. In de nacht van vijf december reed ik in mijn auto van Rotterdam naar Den Haag. Het was behoorlijk mistig en op de een of andere manier kwam ik via een verkeerde afrit in een woonwijk terecht. Ik was gewoon verdwaald, maar er liep niemand op straat om de weg te vragen. “

„Hoe laat was dat dan?“ vroeg Arglistig.

„Ik denk omstreeks een uur of twee, maar zeker weet ik het niet. In elk geval was het daar uitgestorven, maar gelukkig zag ik wel een lichtje branden in een bouwkeet. Ik dacht: misschien zit daar wel een bewaker waar ik de weg aan kan vragen. Ik klopte op de deur en het duurde een hele tijd voor

er iemand vroeg wat ik wilde. Ik riep dat ik de weg kwijt was en toen werd er opengedaan. Die man heeft mij keurig de weg gewezen. Maar het was geen oude man zoals in de krant stond. Het was een betrekkelijk jonge kerel, ik schat even in de dertig. Zo te zien een flinke vent en boven de vijfenzestig jaar was hij zeker niet. Waren er die nacht nu twee bewakers, een oude en een jonge; of is dat verhaal in de krant verzonnen?"

„Er waren geen twee nachtwakers en het verhaal is niet verzonnen. De man die u de weg wees, is zo goed als zeker een van de knapste inbrekers van ons land. "

„Daar zag hij in het geheel niet naar uit. Het leek mij juist een keurige vent. Ik heb hem nog een baantje aangeboden, maar dat had hij niet nodig. Dat nachtwaken deed hij om een centje bij te verdienen, zoals hij zei. "

„Dat bijverdienen was geen centje, maar driehonderdduizend gulden. Dus dat baantje van u had hij niet nodig. Was hij alleen in die keet of hebt u daar nog andere mensen gezien?"

„Voorzover ik kon zien, was hij alleen, maar ten eerste was het halfdonker en ten tweede lagen er stapels hout en ander materiaal. "

„Kunt u een signalement van die man opgeven?" vroeg Arglistig en hij hield potlood en papier klaar.

De Hagenaar dacht even na en zei toen: „Hij liep wel een beetje in elkaar gedoken, maar het was een flinke vent. Ik schat zo tegen de een meter tachtig. Donker uiterlijk, een net gezicht en hij sprak keurig zelfs een beetje bekakt Haags. Dat

viel mij op en ook dat hij een oude jas droeg en een oud hoedje, maar dat hij wel een scherpe vouw in zijn broek had. " Arglistig knikte dat hij het begrepen had en zei: „U hebt ze wel de doodschrik op hun lijf gejaagd. "

„Ik... hoezo?"

„Vermoedelijk hebben ze gedacht dat de politie aan de deur was. Toen u klopte, hebben ze vermoedelijk als de bliksem de echte bewaker zijn jas uitgetrokken en een van hen heeft hem aangedaan. Die bewusteloze bewaker hebben ze ergens verborgen en de rest is ook weggekropen. Daarom duurde het zolang voor de deur opening. Zou u die man van een foto herkennen?"

„Hebt u dan een foto van hem?" vroeg de man.

„Was dat maar waar... ik bedoel als wij hem hebben. "

„Ja, ik denk het wel, maar zeker weet ik het niet. "

„In ieder geval hartelijk bedankt. Ik heb uw naam en adres en als ik wat meer weet, kom ik wel naar u toe. "

De heer Blik nam afscheid en Arglistig draaide het nummer van de brandkastenman. Nu hij voor honderd procent zeker wist dat de kluisdeur in de bouwkeet was voorbereikt, waren de heer Pilser en zijn personeel niet langer verdacht en dat liet hij hem weten.

De heer Pilser was blij, maar hij zei: „Ik heb geen moment gedacht dat een van mijn mannen daaraan had meegewerkt en ik had dus gelijk. Zit er al schot in de zaak?"

„Schot zit er wel in, maar de daders heb ik nog niet. Je moet in dit soort zaken een beetje geluk hebben. "

Meneer Pilser wenste hem sterkte toe en Arglistig deed het zojuist verkregen signalement bij de stukken. Toch had hij een geluksdag, want Piet van de dactyloscopie kwam binnen met een kaart in zijn hand. Die liet hij op de lessenaar van Arglistig vallen en zei een beetje trots: „Dit is een van de daders van de inbraak bij de Rodambank. "

Arglistig boog zich vlug voorover om de foto op de kaart te bekijken. Het was de Stier, want onder de foto stond: Henk Boer, bijnaam, de Stier. Specialist in het openbranden en met dynamiet laten springen van brandkasten en kluizen. Bij arresteren is verzet te verwachten.

Piet kreeg een stevige hand van Arglistig en zei: „Mooi werk, Piet. Was het moeilijk?"

„Moeilijk niet direct, want die vingerafdruk was duidelijk genoeg, maar wij hadden slechts een vingerafdruk en dan gaat er tijd in zitten, omdat je ook nog andere dingen hebt te doen. Denkt u dat hij ervoor in aanmerking komt?"

„Ja, hoor... hij is het of ik moet mij sterk vergissen.

Eerst maar eens horen of hij soms in de gevangenis zit. Als dat niet zo is, hebben we zekerheid. Ik ben wel benieuwd. "

„Ja, dat ben ik ook... ik hoor wel als het raak is. "

„Jij bent de eerste, " beloofde Arglistig.

Eerst werd er overleg gepleegd met de commissaris en later met Opa en Ben. De commissaris zorgde voor een arrestatiebevel en toestemming om huiszoeking bij de Stier te doen. Toen dat voor elkaar was, ging het snel. Voor de huiszoeking hadden ze nog twee man meegenomen, want dat

is over het algemeen een langdurig karweitje. Vooral als het kleine dingen betreft zoals in dit geval geld. Bovendien waren ze gewaarschuwd voor de Stier, want dat was een krachtpatser, die zich niet zo gewillig liet arresteren. Ze gingen met twee wagens, want er moest ook ruimte voor de Stier zijn als ze hem eventueel mee wilden nemen. Arglistig zette twee man bij het achtertuinje van de Stier als hij soms wilde vluchten. Zelf ging hij met Opa en Ben naar de voorkant. Terwijl Opa en Ben elk aan een kant van de huisdeur tegen de muur stonden, belde Arglistig aan. Een vrouw, vermoedelijk die van de Stier, deed open en meteen drong Arglistig met Opa en Ben naar binnen. De vrouw deinsde achteruit en begon te gillen. Arglistig dacht dat dit een seintje voor de Stier was en schoof langs haar heen naar de achterkamer. Die was leeg, dus de Stier was niet thuis. Opa had intussen de vrouw gerustgesteld, want die dacht dat het een stel overvallers was. Het was trouwens niet de vrouw van de Stier, maar de buurvrouw, die de plantjes water aan het geven was. Ze vertelde dat de Stier en zijn vrouw in Spanje aan het overwinteren waren.

„Weet u ook waar?“ vroeg Arglistig.

„Dat zeg ik toch... in Spanje, “ zei de buurvrouw.

„Ja, maar Spanje is zo groot. Hebben ze ook een plaatsnaam genoemd en wanneer zijn ze vertrokken?“

„Ze zijn eerste kerstdag weggegaan dat weet ik heel zeker, want ik was niet thuis en vond 's avonds een briefje in de bus. “

„Dat was dus nogal onverwachts. “

„Ja, dat was het zeker. De dag ervoor heb ik haar nog gesproken, maar ze vertelde niks over Spanje. Ze waren vertrokken, want ze konden onverwachts meerijden met iemand, schreef ze in dat briefje. "

„U weet dus niet in welke plaats ze zitten?"

„Nou, dat is te zeggen... ik weet het wel. Iets van Vangu, maar ik heb thuis een kaart waar het op staat. "

„Mag ik die kaart eens zien?" vroeg Arglistig.

„Toevallig heb ik hem nog niet verbrand hoewel dat wel moest, maar mijn kleinzoon spaart postzegels en daarom heb ik hem bewaard. "

„Moest u die kaart verbranden en voor wie?" vroeg Arglistig.

„Wacht, ik zal hem halen, dan kunt u het zelf lezen, " zei de vrouw.

„Ik loop wel even mee, " zei Arglistig en hij ging met de vrouw mee naar huis.

Opa haalde de twee man van de achterkant op en ging maar vast terug naar het hoofdbureau, want de Stier was er niet en hij had voor honderd procent zeker de buit meegenomen. Huiszoeking had dan ook geen zin. Arglistig had de kaart uit Spanje te pakken en was niet van plan om deze terug te geven. Hoogstens kon de kleinzoon de postzegel krijgen, maar wat op de kaart stond was goud waard. De vrouw van de Stier had een prentbriefkaart gestuurd waar het flatgebouw opstond waar ze logeerden. Ze schreef: Beste Stien, Omdat wij zo onverwachts zijn weggegaan, heb ik je niet meer gesproken. Daarom schrijf ik je nu, hoewel Henk dat niet wil. Dus moet

je die kaart maar verbranden, dan komt hij het niet te weten. We logeerden eerst in een hotel, maar het is niks om twee keer per dag warm te eten. Daarom zitten wij nu waar het kruisje op de kaart staat. Ik heb al twee jurken en drie paar schoenen van Henk gehad en wij eten er goed van, want je kan best alles krijgen hier. Ik zit nu lekker in het zonnetje op het balkon te schrijven. Henk is aan het vissen met een kennis. Het beste met je en als ik terugkom breng ik iets moois voor je mee. Ik heb het al gekocht. Groeten van Henk en van Cootje.

Arglistig scheurde de postzegel van de kaart af en gaf deze aan de vrouw. Die wilde ook de kaart hebben omdat ze hem moest verbranden, maar dat ging niet door. Arglistig nam hem officieel in beslag om hem bij de stukken te doen, hoewel in zijn achterhoofd al een plannetje zat. Volgens de kaart zaten de Stier en zijn vrouw hoog en droog op de zevende verdieping van het flatgebouw met de naam Teorada in Fuengirola. Het was te gevaarlijk om die Stier daar te laten zitten met al dat geld. Want dat hij een van de daders was, stond voor Arglistig vast. Ten eerste was het een brandkastenspecialist. Ten tweede ging hij meteen na de kraak naar Spanje en dat was erg onverwachts en ten derde haddenze zijn vingerafdruk gevonden. Hij besprak de zaak met de commissaris en die pleegde overleg met de officier van justitie, die de hoogste baas is. Beiden stemden in met het plan van Arglistig en de onkosten zouden vergoed worden door de bank. Als er tenminste nog iets van het geld terecht

zou komen.

HOOFDSTUK 7

Op naar Spanje Door een staking van piloten konden ze niet per vliegtuig en stapten Arglistig en Ben noodgedwongen 's morgens om vijf uur in een auto. Gewapend met een geldig paspoort, geld en een Nederlands-Spaans woordenboek gingen ze op weg naar Spanje. Arglistig reed de eerste twee uur en Ben deed voorlopig zijn ogen dicht, want uitgeslapen was hij niet. Twee uur later kreeg hij een stomp van Arglistig om hem af te lossen. Toen kreeg Arglistig kans om een tukje te doen, want Ben zat nu achter het stuur. Weer twee uur later moest er getankt en dronken ze koffie en aten een amandelbroodje in een wegrestaurant. Het broodje was lekker, maar de koffie was volgens Arglistig niet te drinken. Zo bitter als gal met een smaak van een beerput. Nadat ze de koffie hadden weggegooid, ging het weer verder. Die dag kwamen ze tot het zuiden van Frankrijk en overnachtten ze in een motel waar ze ook konden eten.

De dag daarop sliepen ze in Benidorm dat al ver in Spanje ligt en de derde dag reden ze bijtijds Fuengirola binnen. Ze vonden een leuk hotel dat niet te duur was en slenterden na het eten op hun gemak over de boulevard om het tijdelijk verblijf van de Stier eens te bekijken. Die zat prinsheerlijk in een zo goed als nieuw flatgebouw met een verwarmd zwembad ernaast. Op het terras zaten nog mensen iets te drinken, want het was daar in Spanje twintig graden warmer

dan in Nederland.

„Over een jaar of twintig zit ik hier ook om te overwinteren, " zuchtte Ben en Arglistig was het daar volkomen mee eens. Alleen moest hij nog een jaar of tien langer dienst doen dan Ben, die al ouder was.

„Misschien gaan ze tegen die tijd wel op hun vijftigste jaar met pensioen en niet meer met zestig jaar, " troostte Ben.

„Eerst zien, zei blinde Piet. Hoe zou de koffie hier zijn?"

„De koffie is best in Spanje, je moet alleen de goede bestellen, " wist Ben.

„En wat is volgens jou de goede?" vroeg Arglistig.

„Kijk, je hebt drie soorten koffie. De Spanjaarden drinken over het algemeen espressokoffie dat ze Solo noemen. Als je dat te sterk vindt, bestel je Americano. Dan krijg je er een scheut water in. Dan hebben ze koffie zoals ze bij ons in de restaurants te krijgen is met een beetje dikke melk erin. Dat heet Cortado en dan kan je ook nog café con leche caliente krijgen, dat is koffie verkeerd met veel warme melk, " legde Ben uit.

„Jij spreekt al een aardig mondje Spaans, " prees Arglistig, „ik neem dat laatste, hoe heet het ook weer?"

„Dos café con leche caliente, " bestelde Ben bij de ober, die hun bestelling kwam opnemen.

De ober knikte en riep naar de buffetbediende: „Twee koffie verkeerd!"

Ben keek stomverbaasd en Arglistig bleef er haast in van het lachen.

„Ze spreken hier haast allemaal wat Nederlands, " zei een wat oudere dame, die aan het tafeltje naast hen zat.

„Ja, dat heb ik gemerkt, " lachte Arglistig.

„U bent zeker pas aangekomen, " ging de dame verder.

„Hoe raadt u het zo?"

„Omdat jullie nog bleek zien en als je hier een week bent, zie je al bruin, " vertelde ze. Zelf zag ze niet bruin, maar bijna zwart.

„Dan bent u vast al enige weken hier aan uw kleur te zien. "

„Weken... zeg maar liever maanden en voorlopig blijven wij hier tot het in Nederland wat opzomert, " zei haar man, die naast haar zat.

„Zeker veel Nederlanders hier in de flat?" vroeg Arglistig.

„Het barst hier van de Nederlanders. Je kunt het wel een Hollandse kolonie noemen, zoveel zijn er. Verder zijn er twee of drie Belgen en een paar Zweden, maar dan heb je het wel gehad, " somde de man op.

„Daar heb je hem, " fluisterde de vrouw tegen haar man en ze knikte in de richting van een grote vent.

Arglistig en Ben herkende hem van de foto die ze in hun zak hadden. Nu zagen ze de Stier in levende lijve. Het was een boom van een vent. Maat Anton Geesink of nog groter. Zonder op of om te kijken, liep hij over het terras naar buiten toe. Een gezette dame die kennelijk zijn vrouw was, wankelde achter hem aan. Voor haar gewicht waren de hakken van haar schoenen veel te hoog, daarom liep ze wat moeilijk. Aan het eind van het terras struikelde ze de trappen af en greep zich

vast aan de Stier. Die keek even om, haalde de schouders op en liep door.

„Ze heeft vast haar nieuwe schoenen aan, " fluisterde Arglistig. Ben knikte en zei zachtjes: „De bank betaalt. "

„Hebt u die man gezien?" vroeg de dame naast hen.

Arglistig en Ben knikten en vroegen nieuwsgierig: „Wat is daarmee?"

„Die man is zo sterk, dat moet geweldig zijn. "

„Daar ziet hij wel naar uit, " vond Arglistig.

„Moet u horen wat er verleden week gebeurd is. Hij was met zijn vrouw naar een flamingo-show geweest en kwam dus laat thuis. Of liever gezegd ze waren nog niet thuis, maar er wel vlak bij. Nu is dat laatste stuk van de boulevard 's nachts nogal donker. Hij bleef even achter om de sleutel van het hotel in zijn zakken te zoeken. Plotseling sprongen er twee kerels op zijn vrouw toe, waarvan er eentje met een groot mes zwaaide. De man zag het en met een paar grote sprongen was hij bij haar. Die kerels hadden hem blijkbaar niet gezien, want ze schrokken wel even. Toen trok ook de tweede een groot dolkmes uit zijn zak en probeerde hem te raken. Toen werd hij vreselijk kwaad. Ze zeggen dat hij brulde als een leeuw en dat hij die twee kerels in hun nek greep. Hij trok ze zo hard naar elkaar toe dat ze met hun hoofden tegen elkaar sloegen. De een heeft een hersenschudding eraan overgehouden en de andere had een groot gat in zijn hoofd. Hoe vindt u dat nou?"

„Ik vind het geweldig van die man. Die kerels wilden zeker

geld hebben of heeft die grote geen geld?" vroeg Arglistig.
„Hij heeft juist veel geld, dat kun je aan alles zien. De meeste overwinteraars hebben alleen een pensioen. Daar kun je goed van leven, maar geen bokkesprongen van maken. "

„Doet hij dat wel?" vroeg Arglistig.

„Ach, vrouwen onder elkaar letten daarop en haazie je regelmatig bij de schoenenwinkel en ook de kleren die ze draagt, zijn splinternieuw en elke avond zijn ze op stap. De kelners hier zijn gek met hem. Hij drinkt zo tien, twaalf biertjes op een middag en geeft altijd een dikke fooi. "

„De bank is er goed voor, " mompelde Ben.

„Geloofst hij het niet?" vroeg de dame.

„Hij praat wel meer in zichzelf, dat heeft hij overgehouden van de kinkhoest, " vertelde Arglistig, maar dat geloofde ze maar half.

Arglistig rekende af en alsof ze vakantie hadden, liepen ze over de boulevard aan de kant van de zee naar hun hotel toe. Ze keken nog even een Nederlandse krant in en gingen toen slapen.

De volgende morgen werd een bezoek gebracht aan het politiebureau van Fuengirola. Door de taalbarrière duurde het nogal lang, maar Ben kende toch meer Spaans dan Arglistig had gedacht. En met het Frans en Engels van Arglistig kwamen ze eruit. Door de hoogste chef van de Spaanse politie werd besloten de Stier op verzoek van Nederland te arresteren als verdachte van een inbraak bij de Rodambank. Arglistig en Ben waarschuwden hen voor de

Stier, die zich volgens hen niet zomaar liet pakken. Maar de Spanjaarden lachten er een beetje om en de chef liet hen Fernando zien. Dat was een knaap van een politieman en die zou het zaakje wel even opknappen. Dat de Stier de twee overvallers met de hoofden tegen elkaar had geslagen, maakte niet veel indruk. Volgens hen kwam dat omdat die overvallers geen Spanjaarden waren, maar een slecht soort Afrikaners. Bij rasechte Spanjaarden had de Stier geen schijn van kans gehad.

Arglistig lachte Fijntjes toen ze afscheid namen en hield het voorlopig nog op de Stier. Als Nederlandse politieman had je in Spanje niets te vertellen, dus de arrestatie van de Stier was geheel in Spaanse handen. Arglistig en Ben hadden hem het liefst in de vroege ochtend gepakt, maar daar wilden de Spanjaarden niet aan. Ze schenen 's morgens nog niet in vorm te zijn en wachtten liever tot de middag.

Nu is er tussen Spanje en Nederland een groot verschil wat het begrip middag betreft. Bij ons begint de middag zo om een uur of twee, maar in Spanje pas om vier uur, want voor die tijd is het „siesta". Dan ligt geheel Spanje op één oor het middagslaapje te doen. De winkels en kantoren zijn dan gesloten, behalve het restaurant in het flatgebouw. Vanwege de verdiensten hadden die zich aangepast aan de Nederlanders.

Zo gebeurde het dat toen Fernando en een collega het terras opkwamen om de Stier te arresteren, deze juist aan zijn tiende biertje was begonnen. Omdat de Stier een kwade

dronk over zich had, vreesden Arglistig en Ben het ergste. De twee Spanjaarden bekeken samen nog eens de foto van de Stier, die Arglistig hen gegeven had en knikten instemmend met het hoofd. Hij was het en of het nu goedschiks of kwaadschiks ging, mee moest hij. Samen stapten ze naar de Stier toe en lieten hem zijn eigen foto zien. Daar schrok hij van, want tegelijk begreep hij dat het foute boel was. Fernando legde zijn hand op de schouder van de Stier en zei in het Spaans dat hij mee moest naar het bureau. Hoewel de Stier het Spaans niet kon verstaan, begreep hij het kennelijk meteen.

Ondanks zijn snelle vlucht op eerste kerstdag hadden ze hem toch opgespoord. Hoe dat mogelijk was, wist hij op dat moment niet. Hij keek om zich heen of er nog eenmogelijkheid was om hem te smeren, maar die was er niet. Het bloed steeg naar zijn hoofd en woedend sloeg hij de hand van Fernando van zijn schouder af. Die pakte hem toen bij zijn arm vast en zijn collega kwam met een stel handboeien voor de dag. Dat was te veel voor de Stier en met een ruk kwam hij overeind en duwde de grote Fernando weg. De gasten op het terras liepen haastig weg, want ze begrepen dat het misging. En dat gebeurde ook. De Stier sloeg met een flinke klap de handboeien uit de handen van de politieman. Ze kwamen kletterend op de grond terecht. De Stier schopte ze een eind weg en gaf tegelijk Fernando een harde duw. Die wankelde achteruit, maar herstelde zich vlug en wierp zich op de Stier. Die sloeg van zich af en er ontstond een knokpartij,

waar de honden geen brood van lusten. De Stier en Fernando, twee zwaargewichten, vchten op leven en dood. De tweede politieman kwam er niet eens aan te pas. Hij draaide wel om de twee knokkers heen, maar ingrijpen kon hij niet. Telkens hief hij de houten wapenstok omhoog om de Stier een klap op zijn hoofd te geven, maar net zo vaak zat het hoofd van Fernando ertussen. Die kon ook wel een beetje boksen en de Stier moest een paar rake klappen incasseren. Bij elke stoot schudde hij het grote hoofd en meppe terug. Er kwam bloed uit de neus van Fernando en bij het zien van het Spaanse bloed, trok de tweede politieman zijn revolver. Maar hij kreeg net als-het slaan met de wapenstok geen kans om te schieten zonder zijn collega te raken. Het gevecht ging verder. Met een ruk trok de Spanjaard het linnen jasje van de Stier aan flarden en de Stier op zijn beurt stond op een gegeven moment met de mouw van een uniform in zijn handen. Toen ze met gewoon boksengeen van beiden konden winnen, werden er een stel gemene trucjes toegepast. Fernando probeerde de arm van de Stier om te draaien en de Stier ramde het hoofd in de maag van de politieman. Die gaf een schreeuw en sloeg bijna dubbel. Slechts even moest hij op adem komen en toen stormde hij met gebogen hoofd op de Stier los. Deze zag hem aankomen en op het laatste ogenblik bukte hij zich. Fernando schoot half over hem heen en de Stier richtte zich met een vaart op. Met een grote boog vloog Fernando over het terras en kwam met een fikse smak op het beton terecht. De lucht werd uit zijn longen geperst en

als oud vuil bleef hij liggen. De Stier had hem uitgeschakeld, maar de tweede man was er ook nog. Hoewel hij zijn revolver in zijn hand had, durfde hij niet te schieten, want een grote menigte mensen had zich rond de vechtenden opgesteld. Hij aarzelde tussen weglopen en aanvallen, maar voordat hij zijn keus had gemaakt, velde de Stier hem met een mokerslag op de kaak. Terwijl de politieman vreemd met de ogen draaide, ging hij onderuit en plofte naast zijn collega neer. De Stier keek woest om zich heen of er nog meer te knokken viel, want hij kwam nu pas op dreef.

Arglistig en Ben mochten eigenlijk niet ingrijpen, maar dit was te gek. De Spanjaarden hadden wel niet willen luisteren naar de goede raad van Arglistig, maar nu kreeg de Stier nog kans om ertussenuit te knijpen. De Stier duwde ruw een stel toeschouwers opzij en baande zich een weg naar de ingang van de flat. Als hij eenmaal in dat grote gebouw was, kon hij vluchten en was Arglistig hem kwijt. Daarom gaf hij Ben een duwtje dat hij mee moest gaan en holde achter de Stier aan. De Stier hoorde ze komen en draaide zich met gebalde vuisten om. Arglistig riep in het Nederlands: „Halt... politie Rotterdam!”

Dat had de Stier niet verwacht en hij weifelde over wat hij nu doen moest. Daar maakten Arglistig en Ben gebruik van om elk een arm van de Stier te pakken en daaraan te gaan hangen. De Stier rukte en trok wel, maar hij was ten eerste al moe van de knokpartij en ten tweede lieten Arglistig en Ben niet los. Toch moest er iets gebeuren, want lang kon het zo niet

blijven. De Stier trok hen mee van de ene kant naar de andere kant van het terras. Toen de buffetchef zag dat het fout liep met Fernando en zijn maat had hij het politiebureau opgebeld om assistentie te vragen. Daar kwamen ze al aan op de boulevard met het blauwe zwaailicht en de sirene op volle sterkte. Met knarsende remmen en gillende banden stopte de overvalwagen voor het terras. Aan twee kanten tegelijk sprongen er agenten uit, die het terras opstormden. Daar zagen ze Fernando en zijn maat uitgevloerd liggen, terwijl een grote vent een eind verder stond te rukken en te trekken om los te komen van de twee Nederlandse politiemensen die hem vasthielden. Ze namen de Stier over van Arglistig en Ben, draaiden zijn armen op de rug en sloten hem in de boeien. De Stier was getemd, maar erg zachtzinnig ging dat niet. Dat was ook het geval toen de Stier door vier man naar de overvalwagen werd gedragen en daarin werd gegooid. Als je dat zag, moest je eigenlijk lachen om de klachten, die weieens binnenkwamen over de hardhandigheid van de Nederlandse politie.

Toen ze de Stier veilig hadden opgeborgen, werden Fernando en zijn maat met een flinke bel cognac bijgebracht. Dat zagen Arglistig en Ben niet, want die waren achter de vrouw van de Stier aangegaan. Die had namelijk nog voordat de strijd gestreden was de benen genomen en dat was niet voor niets. Met de lift ging ze naar haar flat toe, nam een duik in een diepe hangkast en vond daar een sleutel. Die was van een kluisje dat elke huurder kon krijgen tegen betaling van

een paar peseta's. Je kon zo'n kluisje huren per dag, per week of voor een onbepaalde tijd.

Cootje, de vrouw van de Stier, schoot een kamer in naast de receptie, waar de kluisjes stonden. Arglistig zag hoe ze met trillende handen het hangslot openmaakte en de deur van het kluisje opentrok. Daar haalde ze twee paspoorten uit en een grote, gele enveloppe. Op dat moment stapte Arglistig het kamertje binnen en zei: „Recherche Rotterdam... mag ik die enveloppe hebben?“

Cootje keek hem woedend aan en wilde de enveloppe in haar blouse stoppen, maar Arglistig was haar voor. Zonder veel moeite rukte hij de enveloppe uit haar vingers en zei: „Als hier geld in zit, is het gestolen van de Rodambank in Rotterdam. "

Huilend zei Cootje tegen Arglistig: „Vuile smeris. "

Arglistig ging daar niet op in, keek even in de enveloppe en zag de briefjes van duizend al zitten.

„Zo, dat is in orde... zal ik het geld voor u uittellen, dan krijgt u van mij een ontvangstbewijs, " zei Arglistig-„Gemene smeris, hou je poen maar!" riep Cootje met een door tranen verstikte stem.

Ze zag zichzelf al zonder geld in Spanje staan, want haar man ging hier de gevangenis in of hij werd op transport gezet naar Nederland.

„Hoe kom ik nu thuis?" vroeg ze snikkend aan Arglistig.

„Daar zorgt de smeris wel voor. Gaat u de koffers maar pakken dan zorg ik voor een ticket, " zei Arglistig-Cootje

droogde haar tranen en mompelde: „Dank u wel. " Vijf minuten later deed ze de nieuwe jurken en de even nieuwe schoentjes met de veel te hoge hakken in haar koffer. Zo nu en dan veegde ze een traan weg, want de droom van alle dagen zon en genoeg geld was voorbij. Als haar man voor een paar jaar werd opgeborg, moest ze weer bij sociale zaken aankloppen voor bijstand. Ze had nog wel wat geld in haar handtas zitten, maar veel was het niet. Een paar uur later zou Ben haar met de auto naar het vliegveld in Malaga brengen en haar op een vliegtuig naar Schiphol zetten. Terwijl Cootje de koffers inpakte, reden Arglistig en Ben eerst naar hun hotel en daar werd de enveloppe netjes opgeborg in de brandkast. Daarna gingen ze naar de chef van het politiebureau. Op het bureau werd er druk overlegd wat er met de Stier moest gebeuren. Op verzoek van de Nederlandse politie was hij aangehouden, verdacht van inbraak, maar hier in Spanje had hij nu twee agenten gevloerd en dat vonden ze niet leuk. Arglistig zag de Stier liever in een Nederlandse gevangenis, dan had hij hem bij de hand. Want de kraak bij de Rodambank was nog niet rond. De Stier had het vast niet alleen gedaan en gezien zijn reputatie zou hij zijn maats zeker niet verlinken. Daarom verzekerde hij de chef dat de Stier altijd en overal dwars tegen de draad inging en dat ze nog een hoop last met hem zouden krijgen. De chef wuifde dat weg en zei: „Dat mannetje krijgen wij hier wel klein. "

Daar twijfelde Arglistig geen moment aan, maar de volgende

dag kregen ze toch te horen dat ze de Stiermee konden krijgen, mits... het uniform en de schade aan het glaswerk en twee stoelen en een tafeltje op het terras betaald zouden worden. Die hadden de strijd niet overleefd. Arglistig betaalde de schade en Ben mompelde: „De bank is er goed voor. " Terug in het hotel werd de enveloppe met geld uit de kluis gehaald en boven op hun kamer werd het geld geteld. Bij elkaar was het een slordige tachtigduizend gulden. Volgens opgave van de bank was er driehonderdduizend gulden weg. „Als je nu rekent dat er flink wat onkosten voor de aankoop van de apparaten is geweest, dan hebben drie man gedeeld. Zo zijn er drie inbrekers en wij hebben er nog maar een, " zei Arglistig.

„Dat kan wel kloppen hoewel de Stier en zijn vrouw er al heel wat geld doorgejaagd hebben, " dacht Ben.

„Zo te horen is dat heel wat, maar toch niet meer dan tienduizend gulden, dus dan klopt het wel. In elk geval is die bankdirecteur er blij mee, want hij had nergens op gerekend. Dat die Spanjaarden niet naar het geld gevraagd of gezocht hebben, begrijp ik niet. "

„Dat komt omdat de Stier nogal wat briefjes van honderd peseta's in zijn zak had. Ze denken natuurlijk dat dat alles was. "

„Waar is dat geld nu?" vroeg Arglistig.

Ben haalde zijn schouders op en zei: „Precies weet ik het ook niet, maar volgens mij hebben die twee agenten het gekregen als een soort smartegeld. Hoewel ze het ook over een fonds

hadden voor de weduwen en de kinderen van doodgeschoten politieagenten, want dat gebeurt hier veel. Enfin, de bank is er goed voor. "

De volgende morgen werd de Stier uit de cel gehaald en mocht hij zich eindelijk eens goed wassen. Drie agenten stonden vlak achter hem, want van de Stier hadden ze niet terug. Arglistig had een koffer met kleren uit de flat meegenomen en de Stier kreeg een schoon overhemd en een ander jasje. Het linnen jasje liet hij achter op het bureau. Hij kreeg ook nog twee dikke boterhammen en een mok lauwe koffie.

Toen deden ze hem een handboei om de rechterpols en wachtten tot Arglistig voor ontvangst had getekend voor de Stier. Hij bedankte de chef en de rest van de mannen, grijnsde uitgebreid tegen Fernando, die dat helemaal niet leuk vond en deed de andere handboei om zijn linkerpols. Zodoende was hij geketend aan de Stier. Die werd samen met Arglistig op de achterbank van een auto gezet en naar het vliegveld gebracht. Onder begeleiding van twee flinke Spaanse agenten brachten ze Arglistig met zijn bijwagen naar een aparte kamer en wachtten daar tot de koffers waren ingeladen en de passagiers ingestapt. Op verzoek van Arglistig gingen de twee agenten niet mee tot het vliegtuig, maar bleven ze op enige afstand staan kijken of alles goed ging. Arglistig trok met zijn vrije hand een split van zijn jasje over de handboei zodat de passagiers niet konden zien dat het hier een gevangenentransport betrof. Hij kreeg met de Stier een

zitplaats voorin het vliegtuig. Alleen de bemanning wist dat de twee mannen aan elkaar gekoppeld waren. Dat duurde trouwens niet lang, want toen het vliegtuig was opgestegen, maakte Arglistig de handboei los, zodat de Stier weer vrij man was tot aan Schiphol. Dat kon, want onderweg uitstappen gaat nu eenmaal niet. Eigenlijk was dit een baantje voor Ben geweest, die nu met de wagen op weg was naar Rotterdam. Maar Arglistig dacht onderweg wat wijzer te worden van de Stier, maar dat viel bitter tegen. Eerst wilde hij in het geheel niet praten, maar later vroeg hij waar zijn vrouw was.

„Die heb ik gisteren al op het vliegtuig laten zetten, " zei Arglistig.

„Had ze dan geld?" vroeg de Stier en hij dacht natuurlijk aan het geld in het kluisje.

„Dat heb ik aan haar gegeven, " zei Arglistig.

„Had ze het dan zelf niet?" vroeg hij link.

„Nee, zet dat maar uit je hoofd. Het geld uit het kluisje is in beslag genomen en nu onderweg naar Rotterdam. "

De Stier kreunde, want zijn laatste hoop was vervlogen. Een hele tijd wilde hij niets zeggen totdat de koffie kwam. Arglistig vroeg aan de steward om er bij hem een flinke scheut cognac in te gooien. Hij keek de Stier vragend aan, die zei: „Dat wil ik ook wel. "

Dat was juist de bedoeling, want Arglistig hoopte dat hij door de sterke drank wat meer zou gaan praten. Dat deed hij ook, maar in plaats dat Arglistig de Stier een verhoor afnam, draaide die de zaak om en wilde weten hoe ze achter zijn

verblijfplaats in Spanje waren gekomen. De inspecteur wilde de vrouw van de Stier en ook de buurvrouw niet aan de wraak van de Stier blootstellen en draaide er omheen. Maar dat het puur toeval was dat ze hem op eerste kerstdag op schiphof hadden gezien geloofde hij maar half. Ze namen nog een kop koffie niet cognac en toen praatte de Stier wat vlotter. Te meer daar Arglistig het bij de Rodambank een mooie kraak had gevonden en vol bewondering was voor de apparaten die ze daar gebruikt hadden. Glimlachend noemde hij het lintzaagje, de lijm om stukken staal aan elkaar te plakken en de hete lucht om de lijm op te lossen.

Met stijgende verwondering hoorde de Stier hem aan en vroeg zich af of Arglistig er zelf bij was geweest of dat de Baas of Marietje gekletst hadden.

Als laatste schoot Arglistig nog een pijl af en vroeg: „Wie speelde er eigenlijk voor nachtwaker in de nacht van vijf december, want jij was dat niet. ”

De Stier wrong in machteloze woede zijn handen, balde ze toen tot vuisten en vroeg dreigend: „Wie heeft er gepraat?” Arglistig haalde zijn schouders op en vroeg verder: „Wie speelde er eigenlijk voor meid in die nacht, want dat was jij ook al niet. ”

„Ik begrijp niet waar je het over hebt, ” zei de Stier en hij wilde verder geen woord meer zeggen.

Toch had hij al min of meer toegegeven dat hij niet de nachtwaker en ook niet die verklede meid was geweest. Dus bleek dat ze minstens met drie man waren geweest.

Als laatste poging vroeg Arglistig: „Had jij al die mooie apparaten uitgevonden of deed een ander dat?”

De Stier gaf geen antwoord. Hij had zijn ogen gesloten en deed net alsof hij sliep.

Toen de piloot de daling inzette, stootte Arglistig de Stier aan en hield uitnodigend de handboei klaar. Met een nijdig gebaar stak de Stier zijn arm vooruit en Arglistig deed hem de handboei aan. De Stier wist dat tegenstand nutteloos was, want er stonden vast wel een paar mannetjes klaar om hem op te vangen.

Inderdaad stonden er twee potige rechercheurs uit Rotterdam klaar om de Stier over te nemen. Eerst werden ze door een baas van het vliegveld Schiphol naar een kleine wachtkamer gebracht. Daar deed Arglistig zijn handboei af en gaf hem over aan een van de rechercheurs. Vervolgens verlieten ze door een zij-ingang de luchthaven, waar een auto klaarstond om hen naar Rotterdam te brengen. Op het hoofdbureau aldaar kreeg de Stier een plaatsje in een cel om over het een en ander na te denken. Dat deed hij ook en steeds maar weer opnieuw vroeg hij zich af hoe Arglistig het allemaal wist. Die man was nu wel een inspecteur van de centrale recherche, maar dat was toch geen helderziende? Hoe wist hij dat de Stier betrokken was bij de inbraak, want dat was toch de aanloop geweest. Hoe wist hij dat hij met zijn vrouw en het geld in Spanje zat en wel in Fuen-girola? Volgens hem wist die vent zelfs het nummer van de flat die ze gehuurd hadden. Verder wist hij precies te vertellen hoe ze ingebroken hadden

en op welke manier ze de kluis hadden opengekreken. En dat de Baas voor nachtwaker had gespeeld en Marietje zich als meid verkleed had... Hoe, hoe, hoe?! Aanvankelijk had hij aan verraad gedacht en wel aan Marietje, die aan de heroïne verslaafd was. Maar niemand kon weten dat ze een flat in Fuengirola zouden huren, want dat wist hij zelf nog niet toen ze op Schiphol zaten. Hoe, hoe, hoe?!

Dat kwam hij dezelfde middag nog gedeeltelijk te weten, toen Arglistig hem uit de cel liet halen voor een eerste verhoor. Die had eerst verslag uitgebracht bij zijn baas de commissaris. Die vond het mooi werk en hij zou Arglistig wel helpen. Hij zou de officier opbellen en ook de bankdirecteur om te vertellen dat er al tachtigduizend gulden in beslag was genomen. Gek toch dat de grote bazen de leuke nieuwtjes zelf willen vertellen en de andere berichten aan een ondergeschikte overlaten.

Nu zat de Stier tegenover Arglistig en konden ze beginnen. Er was totaal geen kans op dat de Stier namen zou noemen van zijn twee maats. Dat wist Arglistig ook wel en daarom liet hij de Stier al zijn troeven zien, dan zou hij misschien bekennen en dat was wel zo makkelijk. De bandrecorder werd aangezet en Arglistig zei: „Je wilde in het vliegtuig zo graag weten hoe wij wisten dat jij in de bank was geweest. Nu dat was een klein kunstje. Je vingerafdrukken spraken een duidelijke taal. " „Dat bestaat niet!" barstte de Stier los. „Ik heb ze allemaal weggeveegd... dat is doorgestoken kaart. "

„Dus jij denkt dat wij zonder meer de vingerafdrukken van

Henk Boer uit het archief hebben gelicht en nu net doen of wij die in de bank hebben gevonden. "

„Ja, waarom niet... dat kan toch gemakkelijk, " vond de Stier. „Het kan wel zo zijn, maar waarom zouden wij dan Henk Boer pakken en niet Pietje Puk of Jan Tennisbal of weet ik veel?"

„Misschien omdat ik toen een rechercheur een klap heb gegeven, " zei de Stier aarzelend.

„Kom nu... jij hebt toch je portie teruggehad, want je had toevallig een karatemannetje te pakken, " lachte Arglistig.

De Stier knikte, want hij wist het nog best.

„Ik zal het van die vingerafdruk bewijzen, anders geloof jij het toch niet. Pak jij nu deze lessenaar eens beet. Nee, zo niet. Je handpalm bovenop het blad en je vingers om de rand. Goed zo. Nu staan er op die stalen lessenaar vingerafdrukken, dus veeg ze maar weg. "

De Stier bromde wat, maar haalde toch een zakdoek uit zijn zak en begon te poetsen.

Arglistig wachtte tot de Stier uitgepoetst was en vroeg toen:

„Wonen er aan de onderkant geen mensen?"

„Stom, " zei de Stier en hij bukte zich om aan de onderkant van het blad te kijken. Daar stonden heel duidelijk een paar vingerafdrukken en hij zei nogmaals: „Stom. "

„Nu zie je het zelf; die dingen kunnen ook aan de onderkant staan. De treden van de trap hadden jullie netjes schoongemaakt, maar onder op een van de treden stond het visitekaartje van Henk Boer. "

De Stier liet het hoofd hangen en mompelde: „Stom... stom. " „Dus dat was stom zoals je zelf zegt. Nu wil je weten hoe ik alles afwist van de gebruikte apparaten. Heb jij kennis aan een klein mannetje met een bult en een lange baard?" vroeg Arglistig.

De Stier schrok merkbaar en stotterde: „Heb... hebben jullie die dan?"

„Dus je kent dat mannetje wel, " stelde Arglistig vast.

„Ik ken helemaal geen mannetje met een bult en een baard, " zei de Stier zonder veel overtuiging.

„Maar hij jou wel, " loog Arglistig, hoewel dat wel zo was.

„Ik weet het niet meer, " kreunde de Stier, die hoe langer hoe meer klem kwam te zitten en geen heil meer zag in ontkennen.

De laatste klap kreeg hij toen Arglistig een bankbiljet van duizend gulden uit de lade van zijn lessenaar haalde en het nummer daarop vergeleek met de nummers op een lijst, die hij van de bank had gekregen. Hij vroeg: „Hoe kom jij aan briefjes van duizend die bij de bank zijn gestolen?"

De Stier stak zijn twee handen vooruit in een afwerend gebaar en fluisterde zacht: „Schei maar uit... ik zit erin. "

„Dat lijkt mij ook, " zei Arglistig en gaf de typist een wenk dat hij moest tikken wat de Stier zou verklaren.

Arglistig stelde de vragen en de Stier gaf de antwoorden.

Aanvankelijk wilde hij het doen voorkomen alsof hij alles alleen had gedaan.

Maar dat kon hij niet volhouden toen Arglistig een stukje

voorlas uit de verklaring van oude Piet, de nachtwaker en van meneer Blik uit Den Haag, zonder dat hij de namen noemde. Zonder dat Arglistig nog vragen hoefde te stellen, vertelde de Stier precies hoe alles gegaan was. Het werd een spannend verhaal, dat eigenlijk zo in de krant kon. Alleen als Arglistig naar namen vroeg, werd de Stier schuw en gaf hij geen antwoord. Al gaven ze hem levenslang, dan nog zou hij geen namen noemen van zijn maats. Hij wilde zelfs niet eens verklaren dat ze met z'n drieën geweest waren, hoewel dat er dik inzat. Toen de Stier alle vragen had beantwoord en uitverteld was, tikte de typist onder het proces-verbaal de datum en links de naam van Arglistig en rechts de naam van de Stier onderaan de verklaring. Beiden zetten hun handtekening eronder en toen was de zaak Stier rond. Arglistig wilde uit nieuwgierigheid toch nog even weten waarom de Stier zo op slag en sprong naar Spanje was vertrokken en ook wie de kientjes zo mooi gemaakt had. De Stier keek hem scheef aan omdat hij dacht dat het een valstrik was, maar het proces-verbaal was al gesloten. Daarom vertelde hij dat hij de sleutel van de achterdeur was kwijtgeraakt en toen min of meer in paniek was geraakt omdat die deur bleef openstaan.

„Die sleutel lag stijf tegen de trap in de kelder aan, ” zei Arglistig, „maar hij was wel door een vakman nagemaakt. ”

„Dat was ik, ” zei de Stier een beetje trots.

„En wie heeft de wasafdrukken genomen?” vroeg Arglistig. De Stier keek hem aan, maakte een verachtelijk gebaar met zijn

hand en bromde: „Dat zul je van mij niet horen. " Arglistig lachte, want hij had altijd respect voor misdadigers die hun maats nooit en te nimmer zouden verraden. Dat had hij al meermalen anders meegemaakt. Hij drukte op een belletje en toen er twee rechercheurs binnenkwamen, realiseerde Arglistig zich dat het was afgelopen. Ze namen de Stier mee, die kon uitrusten in zijn cel. Arglistig schoof het proces-verbaal in een map bij de andere stukken en mompelde zuchtend: „Dat is een van de drie en dat is nog niet eens de helft. "

HOOFDSTUK 8

De Baas is ongerust. Zoals gewoonlijk ging de Baas in zijn stamkroeg de krant lezen en koffie drinken. Al had hij nu genoeg geld, hij was toch niet van plan gekke dingen uit te halen. Gewoon blijven doen, vooral de eerste tijd, was zijn devies en daar hield hij zich aan. Hij ging aan de leestafel zitten, stak een vinger op tegen Fred, de kelner en bestelde koffie. Zonder veel belangstelling pakte hij het ochtendblad en las over de politiek en de ongevallen. Daar stond natuurlijk niets bijzonders voor hem in, maar wel op het binnenblad. Tot driemaal toe las hij het bericht over zodat hij het al bijna uit het hoofd had geleerd. Hij keek schichtig om zich heen of andere bezoekers zijn buitengewone belangstelling voor dat bericht hadden opgemerkt. Gelukkig hadden de twee oude heertjes genoeg aan hun eigen krant, zodat ze niet op de Baas letten. Die las voor de vierde keer: **INBRAAK**

RODAMBANK Naar wij uit goede bron vernemen, is de 32-jarige H. B. in Spanje gearresteerd. Hij wordt verdacht een van de daders te zijn van de geruchtmakende inbraak bij de Rodambank in Rotterdam. Zoals bekend werd daar in de kerstnacht driehonderdduizend gulden gestolen. De man is ingesloten aan het hoofdbureau te Rotterdam.

De Baas bleef wel tien minuten voor zich uit zittenstaren. Wat moest hij van dat bericht denken? De 32-jarige H. B. was natuurlijk de Stier. Hij had al bij geruchten gehoord dat de

Stier naar Spanje gegaan was, maar waarom hij dat had gedaan, wist hij niet. Vermoedelijk was hij met het geld van de bank aan het potverteren in Spanje en nu hadden ze hem daar gepakt. Hoe wist de Rotterdamse recherche dat de Stier in Spanje zat en ook nog waar hij precies zat? Dat Spanje was niet zo moeilijk te raden want dat kon de buurvrouw natuurlijk wel verteld hebben als iemand er naar gevraagd had. Maar in welke plaats en in welk hotel kon ze toch niet weten? Zou Marietje soms gekletst hebben? Zo stom zou de Stier toch niet geweest zijn om het hem te vertellen? Bovendien had hij daarvoor geen tijd gehad, want volgens de buurvrouw was hij ineens verdwenen. Nee, als de buurvrouw nu geen adres wist, had de Stier het ook niet eerder aan Marietje verteld. Waarom was de Stier na de kraak meteen naar Spanje gegaan? Dat was hij niet van plan, anders had hij dat wel tegen zijn maats gezegd. Het was natuurlijk stom van hem geweest om de achterdeur van de bank niet af te sluiten, maar daarom hoefde je toch niet meteen te vluchten. Juist daardoor hadden ze misschien wel een oogje op de Stier. Dat was natuurlijk onzin, want met de kerst gingen er duizenden mensen naar Spanje. Trouwens, als je het goed terugrekende, was de Stier al weg voordat die jongens de open achterdeur van de bank vonden. Dat zei natuurlijk nog niets, want ze konden best een gokje gemaakt hebben. Als ze nu de sensationele inbraak bij de Rodambank, de Stier, een beroepsinbreker de vlucht naar Spanje en het smijten met geld, combineren ben je al een heel eind op weg. De Baas

schold zichzelf voor fantast uit, want er was geensnipper bewijs tegen de Stier... of toch wel? Hij zou niet weten wat dat kon zijn. Alles was volgens de „regels der kunst" weggewerkt en toch zat de Stier vast. Hij besloot even bij Marietje langs te gaan, want daar had hij ook nare dingen over gehoord. Hij scheen dag en nacht onder invloed van drugs te zijn.

Op zijn gemak wandelde hij naar de kamer van Marietje en vond de jongeman half bewusteloos op de grond liggen. Hij zat vol met heroïne en had een zware inzinking. Hij kroop over de grond tussen de grootste rommel door, die de Baas ooit had gezien. Overal stonden vuile borden met restjes eten erop. Hier en daar lag een kledingstuk op de vloer. Het bed was niet opgemaakt en leek op een omgeploegde akker. Op de aanrecht lag open en bloot een heroïnespuit met daarnaast een zakje met het spul.

Marietje trok zich huilend aan de Baas omhoog en snikkend vroeg hij: „Komen ze ons ook halen?"

Uit die woorden begreep de Baas dat Marietje ook al op de hoogte was van de arrestatie van de Stier en niet anders verwachtte dat deze zou doorslaan en hun namen noemen. Daar was de Baas niet bang voor, hoogstens zou de Stier bekennen dat hij die inbraak gepleegd had als er bewijs genoeg tegen hem was. Maar hij zou geen namen noemen, dat nooit! Hij stootte Marietje ruw van zich af, want hij walgde van de jongen. Die bleef op de grond liggen kermen. Hij was totaal over zijn toeren en als de politie op dat moment gevraagd had of hij ingebroken had, zou hij zonder meer alles

eruit gekotst hebben. Toch was zijn grootste angst dat hij in de cel terecht zou komen. Niet voor die cel, maar * dan kwam hij droog te staan en zonder heroïne zou hij beslist dood gaan. Daar was hij stellig van overtuigd.

De Baas schudde hem eens flink door elkaar en vroeg: „Waar heb je het geld weggestopt... heb je al een briefje van duizend gewisseld?"

„Ja... nee... onder het bed, " hakkelde Marietje met bibberende kaken.

De Baas dook onder het bed en haalde daar een tas vandaan. Er zat nog wel wat geld in, maar veel was er niet meer over. Van de tientjes was niets te vinden en de honderdjes schoten ook lekker op. Tot opluchting van de Baas had Marietje nog geen briefje van duizend gewisseld, maar dat zou niet lang meer duren. De dealer, die de heroïne verkocht, beschouwde Marietje als een melkkoetje en had de prijs zwaar opgedreven. De Baas zag meteen het gevaar als Marietje duizendjes ging wisselen waarvan de nummers al bekend waren. Dat moest hij voorkomen en daarom zei hij tegen Marietje: „Die briefjes van duizend zal ik maar zolang voor je bewaren. "

Door de schrik was Marietje ineens weer bij de tijd. Zijn duizendjes afgeven, deed hij voor geen prijs. Zo dadelijk waren de briefjes van honderd op en dan had hij ze nodig. Hoe de Baas ook praatte niets hielp. Hij gaf ze niet uit handen en toen de Baas met geweld de tas met geld wilde afpakken, gilde Marietje als een overspannen vrouw. Daar konden de

buren weieens op afkomen en daarom liet de Baas haastig de tas weer los.

Marietje ging erbovenop liggen en zou zijn eigendom tot het laatste toe verdedigen. Dat werd niets, begreep de Baas en hij zocht naar een andere oplossing om te voorkomen dat Marietje de waarschijnlijk geregistreerde duizendjes ging wisselen.

„Moet je eens goed luisteren. Het wisselen van die duizendjes is levensgevaarlijk, " begon hij.

„Dat kan mij niet schelen... ik geef ze niet af. Aan jou niet en aan niemand, " hilde Marietje.

„Als ik jou nu tien briefjes van honderd geef, krijg ik van jou dan een duizendje?"

Marietje keek hem argwanend aan en herhaalde: „Tien van honderd voor een duizendje. Waarom wil je dat... zijn die duizendjes niet goed?"

„Ze zijn juist wel goed en daarom hebben ze de nummers genoteerd. Als je een hele tijd wacht, kun je ze wel gaan wisselen, maar voorlopig kan dat nu eenmaal niet, " zei de Baas.

„Kan jij ze dan wel wisselen?" vroeg Marietje.

„Ja, ik heb andere briefjes van duizend, die zijn niet geregistreerd. "

Marietje knikte instemmend en vroeg fluisterend: „Wanneer kom je dan?"

„Nou morgen of zo, had ik gedacht. "

Marietje graaide in de tas en telde de briefjes van honderd.

Hij mompelde wat in zichzelf en zei toen: „Ik heb vanmiddag nog geld nodig. "

„Er zitten toch nog genoeg briefjes van honderd in die tas. Daar kan je heel wat heroïne voor kopen. Ik zou maar afkicken als ik jou was. "

Zoals bijna alle junkies dat doen ontkende ook Marietje dat hij aan de drugs verslaafd was. Bekennen deden ze alleen maar aan hun heroïnevriendjes en vriendinnetjes, maar niet aan een buitenstaander.

De Baas haalde zijn schouders op en zei: „Dan kom ik vanmiddag nog wel even langs. "

Marietje mompelde dreigend: „Anders ga ik zelf wel wisselen. "

De Baas knarsetandde en had hem het liefst in elkaar geslagen, maar Marietje had hem met die duizendjes in zijn macht. Zonder te groeten, ging de Baas weg en Marietje gaf zichzelf opnieuw een spuit, want de vorige was al bijna uitgewerkt.

Toen de Baas thuiskwam, deed hij de deur achter zich op slot omdat hij in zijn geheime bergplaats moest zijn. Hij rolde het vloerkleed half op en ook het zeil dat daaronder lag. Toen kwam de plankenvloer te voorschijn en met behulp van een schroevendraaier zou hij twee losliggende planken eruit tillen. Hij aarzelde even omdat het stof zo netjes tussen de planken lag, zodat je niet kon zien dat ze loslagen. Als er huiszoeking kwam, zou men zijn bergplaats gemakkelijk over het hoofd zien. Hij mompelde: „Waarom ook niet, " en rolde het zeil

weer over de planken en later ook het vloerkleed. Toen ging hij naar een kast en haalde achter een rij boeken een grote, gele enveloppe vandaan. Die had hij meegenomen met vijftig briefjes van duizend erin. Ze waren afkomstig uit het kluisje van de koppelbaas, die daarin zijn zwarte geld bewaarde. Hij trok er een duizendje uit en deed dat in zijn portefeuille. De enveloppe zette hij weer terug in de kast. Zo'n briefje kon hij net zo goed wisselen. Daar waren de nummers niet van genoteerd en zijn geheime bergplaats hoefde dan niet open. Die koppelbaas hield natuurlijk zijn kiezen wel op elkaar, want de belastingdienst had nog het een en ander van hem te vorderen.

Zo kon hij telkens bij een andere bank of een postkantoor een duizendje wisselen en met de honderdjes hij Marietje zoet houden. Hij zou maar bij zijn eigen bank beginnen. Dan kon hij meteen eens informeren hoe het in elkaar zat met de verzekering voor dat kluisje bij de bank van hem. Dat was leeggehaald, al had hij het zelf gedaan. Hij had geen naamkaartje achtergelaten. Nee, dat zat wel goed, ongeacht de inhoud wasje verzekerd voor twintigduizend gulden. Hij zat wel niet op dat geld te wachten, maar dat moest je niet laten merken. Toen hij aan de beurt was, schoof hij het briefje van duizend door het loket en verzocht de kassier om het te wisselen. Tegelijk vroeg hij hoe het zat met de verzekering, want zijn kluisje was leeggehaald.

„Ik zal het informeren, " zei de kassier en hij drukte op een knopje onder het loket. Een nog jonge man in een kamertje

schoot overeen, nam wat papieren in zijn hand en liep naar de kassier. Zonder dat de Baas het merkte, legde hij de papieren op het duizendje en nam dat mee naar zijn eigen kamer. Hij schoof het onder de kwartslamp en tuurde ernaar door een microscoop. Het briefje was vals, daar was geen twijfel over mogelijk. Haastig belde hij de valsgeldcentrale van de politie op en gaf de portier van de bank opdracht om de draaideur vast te zetten. Er kon nu niemand meer uit of in, behalve dan via de portiersloge.

De Baas merkte niets en wachtte op de informatie van de verzekering. Plotseling stonden er twee rechercheurs naast hem, die vroegen om even mee te gaan. De Baas schrok geweldig en dacht dat de Stier toch gekletst had en namen genoemd had. Hij keek vreemd op toen ze door een deur het bankkantoor ingingen. De rechercheurs lieten hem netjes voorgaan toen ze een kleine kamer binnengingen. Een van hen keek door een microscoop waar een briefje van duizend onder lag. De Baas kreeg een raar gevoel in de maagstreek, want hij voelde nattigheid. Daarom was hij niet verwonderd toen de rechercheur zei: „U hebt een vals briefje van duizend aangeboden om te wisselen. Wist u dat het vals was?“

„Vals, " stotterde de Baas, „vals... hoe kan dat nu?“

„Dat willen wij juist van u weten. Waar hebt u dat briefje ontvangen?“ vroeg hij verder.

„Ik zou het niet weten, " zei de Baas.

„Luister eens, meneer Harland, hier op de bank kennen ze u. Ik geloof dat u hier een bankrekening hebt lopen en ook een

kluisje huurde. Dus nemen wij voorlopig aan dat u niet wist dat het een vals briefje was, maar u weet toch wel waar u het ontvangen hebt?"

„Nee, eerlijk niet... ik weet het niet, " hield de Baas vol.

„Kom nu... een duizendje is geen briefje van tien of vijftientig. Denk eens goed na. "

„Ik meen dat ik het hier gekregen heb, " zei de Baas wanhopig.

„Dat bestaat niet, want de valsheid ligt er te dik bovenop, " zei de man van de bank.

„Dan heb ik het op het postkantoor gekregen. "

„Welk postkantoor en wanneer?" vroeg de rus. * „Ik weet het niet meer... heus, ik kan het mij niet herinneren. "

„Hebt u nog meer van zulke briefjes thuis?" vroeg de tweede rus.

De Baas zonk van ellende bijna door de grond, maar zei toch verontwaardigd: „Wat denkt u wel van mij?"

„Wij denken niets, wij willen wat weten. Maar dat schijnt niet tot u door te dringen. U weet niet wanneer en waar u dit briefje ontvangen hebt en als u dat blijft volhouden, dan... "

„Wat dan?" vroeg de Baas, terwijl hij het heel goed * rus = bargoens voor rechercheurwist.

„Dan nemen wij u mee naar het bureau als verdachte en wel van het uitgeven van een vals briefje van duizend. Dus nogmaals waar en wanneer?"

Om de zaak te rekken zei de Baas: „Zo goed als zeker heb ik het ontvangen op het postkantoor aan de Boom-weg. "

„Wanneer?“ vroeg de rechercheur.

De Baas dacht dat ze erin trapt en zei aarzelend: „Dat zal gisteren of eergisteren zijn geweest. “

„Dat klopt niet, want dat postkantoor is al drie weken gesloten wegens verbouwing. Gaat u maar met ons mee, “ zei de rus en hij pakte de Baas bij de arm vast.

De andere rechercheur nam het briefje van duizend mee en zo gingen ze met een auto naar het hoofdbureau. Daar werd de Baas gefouilleerd, maar buiten wat klein geld kwam er verder niets voor de dag. Hij werd zolang in het zogenaamde glazen kamertje gezet, waarvan de deur op slot werd gedaan. Gewapend met de sleutels van de Baas gingen de twee rechercheurs huiszoeking doen. Voor hen was het een koud kunstje om de gele enveloppe achter de boeken te vinden. Er zaten negenenveertig briefjes van duizend in, die stuk voor stuk vals waren. Dat kon je zo zien, want ze droegen allemaal hetzelfde nummer.

Intussen zat de Baas in het glazen kamertje zich suf te peinzen wat hij moest verklaren. Hij was overtuigd dat de twee russen de gele enveloppe met de duizendjes achter de boeken zouden vinden. Misschien zochten ze dan niet verder hoopte de Baas, zodat het geld in zijn geheime bergplaats bleef liggen. Wel moest hij straks verklaren hoe hij aan die valse duizendjes gekomen was dat kon niet. Ze zouden anders wel opkijken als hij zo pardoes zou vertellen dat hij ze gestolen had uit het kluisje van de koppelbaas in de Rodambank. Wat een boef was die koppelbaas, om valse

duizendjes in zijn kluis te bewaren. Van zijn kant was het natuurlijk stom om die briefjes niet nader te bekijken. Volgens die werknemer van de bank lag de valsheid er duimendik bovenop. Wie denkt daar nu aan? Koppelbazen en zwart geld hoorden bij elkaar, maar geen valse duizendjes. Hij zat zwaar in de boot en wat moest hij nu verklaren? Hij zat het tegen elkaar af te wegen. Voor die inbraak kreeg hij twee of drie jaar bajes, maar wat stond er voor vals geld? Malle Tinus had jaren geleden driejaar gekregen voor het in omloop brengen van valse tientjes, maar die had ze zelf gemaakt. Dat had hij niet, maar de rest was net zo duur voor zover hij wist. Hoe was het ook weer? Strafbaar was: het vervaardigen, het voorhanden hebben en het uitgeven of de poging daartoe. Nou, dan stond hij er goed op. Hij had ze inderdaad en hij wilde er een uitgeven. Dat waren twee feiten en dat zou wel beloond worden met een jaartje of vier. Dan kon hij nog beter de inbraak bekennen, hoewel ze dan van hem wilden weten waar de buit verstopt was. En de vraag was of de „bollebof" van de rechtbank het verhaal van die duizendjes wel zou geloven. Bovendien was hij dan zijn geld kwijt en moest hij de naam van die koppelbaas noemen. Anders geloofde niemand zijn verhaal. Stel dat hij drie jaar kreeg; maar die koppelbaas kreeg ook zijn portie. Die zou wraak willen nemen omdat de Baas hem had verraden. Een mes in je rug of een kogel door je kop was zo gebeurd, want over het algemeen waren die koppelbazen niet van die lekkere jongens.

Toen de twee russen met de gele enveloppe terugkwamen, wist de Baas het nog steeds niet. Ze hadden bij de herkenningdienst al gezien dat Jimmy Harland een keer veroordeeld was voor inbraak en wel drie keer van inbraak verdacht werd. Maar met vals geld had hij nog nooit iets te maken gehad. Vermoedelijk had hij de valse briefjes voor de halve prijs gekocht of iets dergelijks. Hoewel dat ontzettend dom was, want de duizendjes waren slecht nagemaakt en het allerstomste was om ze bij een bank te willen wisselen. Dat kon je beter in een winkel doen, hoewel ze de laatste tijd in sommige zaken geen duizendjes meer wilden aannemen. De Baas had besloten om er een nachtje over te slapen als er tenminste van slapen iets zou komen en voorlopig net doen of hij gek was. Gedurende meer dan twee uur zaten de twee rechercheurs hem uit te melken, maar veel wijzer werden ze niet. Jimmy Harland kon of wilde niets verklaren en uiteindelijk kwam hij boven in de cel terecht. Van slapen kwam inderdaad niet veel en de volgende morgen was hij het nog niet met zichzelf eens.

Om zeven uur kwam er leven in de brouwerij. In dit geval was de brouwerij de cellen op de bovenste verdieping van het hoofdbureau. Een van de bewakers maakte de deur van de cel open, waar de Baas inzat. De bewaker zei kort: „Wassen en scheren. ”

De Baas had al meer met dat bijltje gehakt en met de bewaker op zijn hielen slenterde hij naar de wasbakken toe. Om tijd te rekken, wilde hij zich uitgebreid gaan wassen, maar de

bewaker zei: „Opschieten daar... wij hebben meer te doen!" „Ja, rustig maar. Ik heb niet zo'n haast, " mompelde de Baas, terwijl hij zijn gezicht afdroogde.

Met de bewaker achter hem aan liep de Baas naar zijn cel terug. Halverwege gebeurde het. Hij kwam de Stier tegen, ook met een bewaker achter zich aan op weg naar de wasbakken. De Baas schrok niet, want hij wist dat de Stier hier in een cel zat.

Met de Stier was dat anders. Toen hij de Baas zo onverwachts zag, bleef hij staan. Tegelijk flitste het door zijn kop: die denkt dat ik hem verraden heb. Daarom zei hij: „Ik heb je niet verloend. "

„Doorlopen daar en niet praten, " zei de bewaker en hij gaf de Stier een duwtje in de rug.

Die liep door, maar onder het wassen en ook later mompelde hij: „Hoe kan dat nou... hoe kan dat nou, want ik heb hem niet verloend. "

Hij had totaal geen idee dat de Baas ook wel voor een andere zaak vast kon zitten. De Baas had hem nog een seintje gegeven om niets te zeggen, maar de Stier was zo verbaasd dat hij het niet gezien had.

De bewaker wel en die vond het vreemd. Die twee zaten niet voor dezelfde zaak en toch zei er een: „Ik heb je niet verloend. "

Wat zou dat betekenen? De bewaker besloot eens even te kijken op de lijst. Hier had hij hun namen. Die grote zat voor een inbraak bij de Rodambank en de andere voor

valsemunterij.

Op het oog hadden ze totaal niets met elkaar te maken en toch schrok die grote geweldig toen hij die Harland zag en zei heel duidelijk: „Ik heb je niet verloend. "

Hij was dus bang dat Harland zou denken dat hij hem verraden had, terwijl ze voor verschillende zaken zaten. Voor alle zekerheid gaf hij het een paar uur later door aan Arglistig en aan brigadier Klomp en zijn maat van de valsgeldcentrale. Die begrepen er alle drie niets van en op de kamer van Arglistig werd krijgsraad gehouden.

Gezamenlijk kwamen ze er achter dat Boer iets wist van Harland dat hij niet verraden had. Het had geen zin om de Stier of de Baas een verhoor af te nemen, want dat bleef toch zonder resultaat. Toch moest er een aanknopingspunt zijn en op voorstel van Arglistig werd besloten om bij beiden een uitgebreide huiszoeking te houden. Eerst werd de woning van de Stier ondersteboven gehaald, maar buiten de nieuwe jurkjes en schoenen kwam er niets voor de dag. Alleen lag er op de tafel een formulier voor het aanvragen van bijstand, dat Cootje al half had ingevuld. Ze maakte zich heel nijdig toen de bende in haar huis hoe langer hoe groter werd.

Arglistig bood nog aan de zaak op te ruimen toen ze klaar waren en niets hadden gevonden. Maar daar zag Cootje niets in en ze riep woedend: „Hoe eerder jullie in de grond zakken hoe liever ik het heb. Moet je die bende zien. "

Inderdaad was het een troep en Arglistig en zijn mannen wisten niet hoe vlug ze het huis van de Stier moesten verlaten.

Toen ze buiten stonden, zei Opa met een zucht: „Met die vrouw zou ik niet graag getrouwd zijn, " en daar waren ze het allemaal mee eens.

Vervolgens was het huis van de Baas aan de beurt. Daar was geen scheldende vrouw aanwezig en dus hoefden ze niet alle ziektes te krijgen, die Cootje hen gewenst had. Ze wezen Arglistig de plaats achter de boeken waar de gele enveloppe lag, maar verder was dat plaatsje leeg.

Arglistig wees twee man aan voor de slaapkamer, twee man voor de keuken en hijzelf nam met twee mande huiskamer voor zijn rekening. Buiten het schuiven met meubelen en het kloppen op vloeren en tegen muren was het stil in het huis. Tot in de kleinste hoekjes en gaatjes werd gezocht, maar de slaapkamer en de keuken leverden niets op. In de huiskamer hadden ze het plafond, de muren, de kasten en alle mogelijke plekjes waar iets verborgen kon zijn onderzocht, maar ook niets gevonden. Dan bleef de vloer nog over. Het kleed werd opgenomen, maar het zeil kon wel blijven liggen. Terwijl iedereen zich doodstil hield, klopte Arglistig met een hamertje op de vloer. De hele vloer van de kamer werd beklopt en eindelijk hoorden ze een hol geluid. Arglistig klopte op die plek nog eens. Weer hoorde hij hetzelfde holle geluid Hij keek Opa aan, die bijna aan zijn duizendste huiszoeking bezig was. Die ging naast Arglistig op de vloer liggen en zei: „Klop hier nog eens. "

Opa drukte zijn ene oor op de vloer en Arglistig tikte heel zachtjes met het hamertje op het zeil.

„Hier zit een ruimte, " zei Opa, „maar wat eronder zit, weet ik niet. "

Dat lag voor de hand, maar Ben begon al het zeil op te rollen. De tafel werd in een hoek gezet en ook twee stoelen die in de weg stonden. Toen lagen de planken bloot en alles wat politie was, lag op de knieën rond de plek met het holle geluid. Ben trachtte zijn zakmes tussen de planken in te wurmen en dat lukte zonder veel moeite. De spanning steeg toen Arglistig met een schroevendraaier verder ging. Eindelijk konden er twee planken uit de vloer gelicht worden en kwam er een lege ruimte voor de dag. Liggend op zijn buik stak Arglistig zijn arm in het gat en tastte daarmee rond. Iedereen hield de adem in totdat Arglistig riep: „Hebben!"

Hij schoof op zijn buik achteruit en trok een tas uit het gat. Onder ademloze stilte werd de rits van de tas opengeschoven en daar lag geld. Welk geld wisten ze toen nog niet, maar het zou even later blijken dat het afkomstig was van de Rodambank. Dat bleek uit de nummers van de briefjes van duizend. Het was een mooie vangst. Niet alleen dat er tachtigduizend gulden boven water kwam, maar zo goed als zeker hadden ze de tweede dader van de inbraak al in het hok zitten.

„Een valsemunter die gaat inbreken, " zei Arglistig.

„Nee, het is andersom. Een inbreker die zich ook inlaat met valse briefjes van duizend. Voor inbraak is hij al een keer veroordeeld tot twee jaar en hij is al drie keer verdacht van inbraak zonder het te kunnen bewijzen, " zei brigadier Klop

van de valsgeldcentrale.

„Nou, dan is het zeker onze man, " zei Arglistig.

„Maar van ons is hij ook een beetje met zijn vijftig valse duizendjes, " vond Klop.

Dus hoefde de Baas niet langer te verzinnen wat hij zou bekennen en wat niet. Er wérd voor hem gedacht, want bij het zien van zijn tas met geld wist hij genoeg. Hij besloot net als de Stier de inbraak bij de Rodambank te bekennen, want hij kon er toch niet onderuit. Hij tekende netjes het opgemaakte proces-verbaal en werd toen overgegeven aan brigadier Blok. De Baas kon nu vrijuit praten en verklaarde de enveloppe met de vijftig valse briefjes van duizend gestolen te hebben uit een kluisje. Van wie dat kluisje was, wist hij niet, maar dat zou de brigadier wel uitzoeken. De Baas hoopte maar dat hij er nooit achter zou komen, want een mes in je rug of een kogel in je kop is ook niet alles.

Twee dagen later werden de Baas en de Stier overgebracht naar de gevangenis en daar in bewaring gesteld.

Dat was de zogenaamde voorlopige hechtenis, want het zou nog wel een tijd duren voordat hun zaak voor de rechter zou komen, te meer daar Arglistig ervan overtuigd was dat er nog een derde bij betrokken was. Hoewel de Baas en de Stier zich over die derde man niet uitgelaten hadden. Ze hadden zich wel verwonderd dat zij samen gepakt waren, terwijl Marietje, waar ze bang voor waren, nog op vrije voeten was. Maar dat kon volgens hen niet lang meer duren.

HOOFDSTUK 9

De Prof vindt weer iets uit Toen de Baas ver voor zijn arrestatie de mooie apparaten bij de Prof terugbracht en hem zoals afgesproken tien procent van de buit gaf, liet deze weer dat akelige lachje horen. Zelfs de Baas vond het geen prettig gehoor, maar hij prees de uitvindingen van de Prof, waar ze zo goed mee gewerkt hadden. Tenslotte had hij nog een probleem, dat de Prof misschien kon oplossen. Zoals begrijpelijk was, zouden ze voorlopig geen kans krijgen om een kluisdeur voor te bewerken. Ze moesten zo nodig terug naar het oude, vertrouwde openbranden van brandkasten of het met behulp van dynamiet laten springen van kluizen. Nu geeft dynamiet een ontzettende knal en de Baas vroeg of de Prof daar soms iets aan kon doen. „Het liefst in het geheel geen knal of een aanmerkelijk zachtere, " zei de Baas. De ogen van de Prof begonnen te glinsteren. Met een vaart schreef hij wat cijfers en letters op een stuk papier. Hij mompelde wat in zichzelf, schreef nog meer letters en cijfers op en had nauwelijks tijd om de Baas te groeten. Die haalde zijn schouders op en vertrok. Die Prof was wel een knappe vent, maar ook een beetje getikt. Terwijl de Baas naar huis wandelde, was de Prof druk in de weer om dynamiet uit te vinden dat geen knal gaf. Hij mengde twee soorten poeder door elkaar, liet er wat vloeistof uit een fles op druppelen en ging dat mengsel toen verwarmen. Met

een lichte klap sprong het zaakje de lucht in en de Prof knikte en liet het enge lachje weer horen. Hij was blijkbaar op de goede weg en mengde nu grotere hoeveelheden poeder en vloeistof door elkaar.

Toen bedacht hij ineens dat hij die dag nog niets gegeten had en ook niets in huis had. Daarom ging hij haastig wat halen, maar hij moest in de meeste winkels nogal lang wachten. In de haast had hij vergeten de brander in het laboratorium uit te doen. Langzaam maar zeker verwarmde die brander daar een hoopje gemorste poeder, dat rood gloeiend werd. Het vuur kroop langs een streep poeder dat op de tafel lag naar het mengsel toe. Nu was het vuur er vlak bij en terwijl de Prof zijn boodschappen deed, gebeurde het onheil. Het mengsel ontplofte en tegelijk schoot er een steekvlam door het laboratorium heen. De vlam trof een vaatje met dynamiet en met een daverende knal vloog het zaakje de lucht in.

Met loeiende sirene rukte de brandweer uit, maar er was niets meer te redden. Daar dacht een klein mannetje met een bult en een baard anders over. Hij kwam aangestormd en wilde dwars door de vlammen heen het pakhuis in rennen om zijn uitvindingen te redden.

Een spuitgast van de brandweer zag dat en richtte meteen een waterstraal op het mannetje. Hij dreef niet alleen de vlammen wat achteruit, maar spoot ook de Prof van de sokken. Die viel voorover op de brandende puinhopen en bleef daar liggen. De omstanders gilden van afgrijzen, maar een agent en een brandweerman sprongen over de omgevallen muren heen en

konden de met levensgevaar bedreigde Prof redden. Hij had wat lichte brandwonden aan zijn gezicht en zijn baard washalf verbrand. Met een ziekenauto werd hij naar het ziekenhuis gebracht, waar ze hem verzorgden. Alles bij elkaar genomen vielen de brandwonden nogal mee, maar de Prof was totaal over zijn toeren en sprak waj^ taal.

Na een paar dagen werd hij ontslagen uit het ziekenhuis en overgebracht naar een inrichting. Zijn naam kon hij niet opgeven, omdat hij nog steeds wartaal uitsloeg.

De politie stelde een onderzoek in naar de oorzaak van de ontploffing en probeerde de eigenaar van het pakhuis te spreken te krijgen. Van de omwonenden hoorden ze dat het een zonderling was, die met niemand sprak. Wat hij deed en waar hij van leefde, wisten ze ook niet. Hij kwam alleen op straat om boodschappen te doen. De kinderen en ook vele vrouwen waren bang van hem.

Dat alles las Arglistig in het dag- en nachtrapport waarin wordt opgetekend wat er zoal gebeurd is binnen een etmaal.

Onmiddellijk dacht hij aan het mannetje van de uitvindingen en ging met de secretaresse uit Dordrecht naar de inrichting. Die herkende hem als de man, die zijn uitvindingen aan haar baas wilde verkopen. Na de arrestaties van de Baas en de Stier liet Arglistig de Prof ophalen en ook deze twee herkenden hem.

De Prof herkende hen blijkbaar niet, want hij bleef wat in zichzelf mompelen. Arglistig nam hem wel op in het uitgebreide proces-verbaal over de inbraak bij de

Rodambank. Daarin stond hij te boek als de onbekende uitvinder, omdat niemand wist hoe de Prof heette. De heren van het gerecht hadden geen behoefte om het onbekende mannetje een verhoor af te nemen en lieten hem rustig in de inrichting zitten. Ze gaven hem het zogenaamde T. B. R., wat betekent „ter beschikking van de regering". Toch was de zaak nog niet rond, want de Baas en de Stier weigerden om de naam van de derde man te noemen.

Arglistig had daar begrip voor en zette de inbraak van de eeuw voorlopig uit zijn gedachten. Een andere zaak moest voorrang krijgen en wel de drugbestrijding. Het gehele oude westen van Rotterdam was overstroomd met verslaafden en handelaars in verdovende middelen. De oude bewoners trokken weg en voor elk leeg huis stond een drughandelaar klaar of iemand die er iets mee te maken had. Het was een onhoudbare toestand en daar moest iets aan gedaan worden.

Toen er in een week tijd drie junkies overleden waren tengevolge van een te grote dosis heroïne of giftige andere drugs was de maat vol. Méér dan vol, volgens de bewoners daar. Al enige jaren durfden de vrouwen en ook wel mannen 's avonds niet meer in die buurt op straat te lopen. Maar nu werden er ook overdag mensen beroofd en auto's opengebroken. Een verslaafde deinsde nergens voor terug om aan geld voor drugs te komen. En de handelaars zaten in verkrotte woningen te wachten op het geld dat de verslaafden hen kwamen brengen in ruil voor weer een portie „vergif". Er móest dus iets gebeuren, maar wat? Een voorstel om de

verslaafden gratis drugs te verstrekken, werd verworpen, hoewel dan met een klap de gehele handel stil zou liggen. Men was van mening dat bij gratis verstrekking nog meer voornamelijk jonge mensen zich dood zouden spuiten. Aan de andere kant was het voorstel wel verleidelijk omdat de controle op het smokkelen van verdovende middelen handenvol geld kostte. Maar bij gratis verstrekking zouden ook hele horden gebruikers naar Nederland komen als het land van melk en honing en hier waren al verslaafden genoeg. Tenslotte kwam men overeen om een grootscheepse razzia te houden op en bij de Kruiskade. Dat vergde veel tijd om daarvoor een plan op te maken en Arglistig had het er maar druk mee. Eindelijk was het dan zover. Alle beschikbare agenten in uniform en in burger werden opgetrommeld om die avond dienst te doen. De codeterm was „bruine suiker” - waarmee verdovende middelen ook wel worden aangeduid. Om acht uur precies werden de Kruiskade en de zijstraten hermetisch afgesloten door politiewagens, bemand met agenten in uniform. Alleen bewoners mochten door de afzetting heen. Iedereen die probeerde weg te komen, moest worden gefouilleerd op verdovende middelen en wapens, want de drughandelaren waren over het algemeen voorzien van een pistool en ook vrijwel zeker van een dolkmes. Arglistig trok met een heel stel rechercheurs de bekende woningen binnen op zoek naar verdovende middelen, wapens en ook geld. De politie had twee honden bij de hand, die getraind waren in het opsporen van verdovende

middelen, de zogenaamde hasjhonden. Bij het eerste het beste pand was het al raak. Vier bekende handelaren zaten daar te kaarten met als inzet veel geld. Ze schrokken zo van de overval dat ze doodstil bleven zitten. Een voor een werden ze nagekeken. Twee waren in het bezit van een pistool en de andere twee waren gewapend met een dolk. Er lagen enige duizenden guldens op tafel, die in beslag werden genomen. Daar alle vier de heren in de W. W. liepen, moesten ze maar eens verklaren hoe ze aan dat geld waren gekomen. In hun zakken zat niet veel, maar onder het tafelblad was een zak met verdovende middelen vastgeplakt. Naar een vluchtige schatting van Arglistig, voor een verkoopwaarde van een half miljoen.

Dat was dus al een opstekertje, maar men moest verder. De vier mannen kregen een plaatsje in de arrestantenwagen, die midden in de straat stond. Door alle herrie was een verrassing voor andere dealers verder uitgesloten. De heren waren gewaarschuwd en hadden als de bliksem alle verdovende middelen verstoppt.

Dan kwam een van de hasj honden in actie, die in geen tijd een partij hasj, heroïne en andere verdovende middelen te voorschijn toverde.

Ook de wapens waren niet meer te vinden, maar de rechercheurs spoorden ze op. Vooral de stortbak op het toilet was een geliefde plek. Een van de rechercheurs haalde er tenminste twee dolken en een pistool in een plasticzak uit. Vanzelfsprekend waren de verdovende middelen en de

wapens in dat pand „zogenaamd" van niemand. Ook deze heren kregen een plaatsje in de arrestantenwagen en het in beslag genomen geld verdween in een plastic zak die ze daarvoor hadden meegenomen. Ook de agenten bij de wagens hadden een vruchtbare avond. Menige vluchtende dealer of verslaafde werd met verdovende middelen en zijn wapen opgevangen en kreeg een plaatsje in de radiowagen. Toch ging niet alles zo vlot.

In een van de panden lag een man te slapen op een soort divan. Arglistig maakte hem wakker en wilde zijn zakken en verdere bezittingen nakijken. Daar had meneer niet van terug en gaf daarvan blijk door Arglistig een harde klap op de neus te geven. Vlak daarop draaide hij zich om en rende de trappen op. Arglistigrende achter hem aan. Hij had wel een bloedneus opgelopen, maar daar schonk hij geen aandacht aan. Die vent moest hij hebben. Toen de man zich door een dakraam wrong zag Arglistig dat de man erg groot was. Hij verdween uit het gezicht. Arglistig kroop ook door dat raam en stond toen in een dakgoot. In de verte zag hij de vent schuin in de dakgoot lopen. Hoewel het levensgevaarlijk was, ging Arglistig erachteraan. Een paar maal gleed hij uit op de modder in de goot, maar hij wilde de achtervolging voortzetten. Toen hij opzij keek, zag hij een meter of tien lager de straatstenen. Gelukkig had hij geen last van hoogtevrees, anders was hij allang naar beneden gevallen. Nu ging de onbekende man de hoek om, een zijstraat in. Een beetje voorzichtig schoof Arglistig de hoek om, want als de

vent hem daar op stond te wachten en hem een duw zou geven, zou hij te pletter slaan op de straatstenen. Maar er was geen man te zien! Ja, toch... als een aap klom hij tegen het schuine dak van een huis op en liet zich aan de andere kant naar beneden glijden. Dat kon Arglistig ook en hij kwam zelfs dichterbij de vluchteling, maar dat deed deze opzettelijk. Hij wist goed de weg op de daken, want langs die weg had hij al een paar keer weten te vluchten na een overval. Achter het laatste huis was een soort plat dak boven op een zogenaamde „koekoek". Hij klom op het vooruitstekende dakvenster en wachtte de aanval van Arglistig af. Omdat hij hoger stond, was hij in het voordeel, want hij kon ook van zich afschoppen. En dat deed hij ook. De eerste de beste keer dat Arglistig bij hem in de buurt kwam, schoot zijn voet uit en de laars miste maar net het hoofd van Arglistig.

Intussen hadden de agenten beneden de dakpannen horen rollen en een van hen zette de schijnwerper van de auto op het bewuste dak. In dat licht zagen ze hun baas vergeefse pogingen doen om bij een man op de koekoek te komen. Die sloeg en schopte naar alles wat bewoog. Maar dat schoppen zou zijn ondergang zijn.

Op een gegeven moment kreeg Arglistig zijn voet te pakken en draaide die half om. De man kreunde van pijn, maar hij bukte zich en beukte met twee vuisten tegelijk op het hoofd van Arglistig. Die liet niet los en zag kans de vent van de koekoek te trekken. Hij sprong evenals Arglistig meteen weer overeind en nam de bokshouding aan. Ze stonden nu op

gelijke hoogte en geen van beiden was meer in het voordeel. Daarom werd het een langdurige knokpartij. In het licht van de schijnwerper waren de twee mannen goed te zien en het publiek beneden op straat genoot van een geweldige vechtpartij. De slagen wisselden elkaar af en na elke dreun wankelde er een in de richting van de dakrand. Het publiek verwachtte, dat een van de twee wel naar beneden zou storten; maar helpen konden ze niet.

Wel waren er twee chercheurs op weg naar de boksring, maar die waren niet zo fel als Arglistig na die klap op de neus. Ze deden het dus heel voorzichtig en dat was ook wel nodig. Het was zachtjes gaan regenen en de modder in de dakgoot werd spiegelglad. Daar letten de twee knokkers niet op en Arglistig raakte zijn tegenstander vol op de kin. Maar de man kon goed incasseren, al wankelde hij even. Hij herstelde zich en plantte zijn vuist in de maagstreek van Arglistig. Door weg te draaien, kwam de vuist gedeeltelijk in de zij terecht, maar hij had er toch last van. Daar maakte de man gebruik van om Arglistig opnieuw op de neus te raken. Daardoor ging zijn reukorgaan nog harder bloeden en Arglistig proefde het lauwe bloed in zijn mond.

Vermoedelijk gaf hem dat nieuwe kracht, want met een ontzettende klap sloeg hij zijn tegenstander neer. Op het laatste moment kon hij de man nog bij een been pakken anders was hij naar beneden geslagen. Nu trok hij hem op het platte dak en ging bovenop hem zitten om uit te blazen. De twee inmiddels verschenen chercheurs namen de man

van hem over en via een dakvenster kwamen ze in een huis terecht en vandaar konden ze weer naar beneden komen. Arglistig sukkelde er achteraan met een bebloede zakdoek voor zijn neus. In elke radiowagen zit een verbandkist en daaruit kreeg hij twee propjes watten om in zijn neus te stoppen. Dat deed hij en toen ging het weer verder. Maar eerst wilde Arglistig terug naar het pand waar hij de eerste klap had gekregen. Toen hij een andere straat inliep, vond hij het bewuste pand terug en ook de divan waar de man op lag te slapen. Die divan stond dwars voor een deur en daarachter had Arglistig een vreemd geluid gehoord, voor dat hij de klap kreeg. De divan werd opzij geschoven en de deur werd opengedaan. Daar lag op de grond een man met lang haar, die aan handen en voeten gebonden was met een eind touw. Ook had hij een prop in zijn mond, waardoor hij niet kon schreeuwen en alleen maar dat vreemde geluid kon voortbrengen. Arglistig haalde de prop uit zijn mond en sneed de touwen los. De man bleef hijgend op de grond liggen en gaf aanvankelijk geen antwoord op de vragen van Arglistig. Toen perste hij eruit: „Hij wil mijn geld hebben!" Met „hij" bedoelde hij vermoedelijk de man die met Arglistig op het platje had gevochten. Die zou hij straks wel te pakken nemen. Eerst was deze stumper aan de beurt. Want een stumper was het, die Arglistig smeekte om een spuit. Al was het maar een Chineesje, zei hij, dan kon hij het spul aansteken en de rook opsnuiven. Arglistig kon en wilde hem er niet aan helpen en begreep dat de man vrijwillig of

gedwongen aan het afkicken was. Dat was duidelijk, maar de rest niet en daarom vroeg Arglistig: „Wie heeft je vastgebonden en waarom?"

„Hij... Carlo heeft het gedaan... hij wil geld hebben, " steunde de man.

„Hij wil geld voor de drugs en dat heb jij niet. "

„Dat heb ik wel, maar hij wil alles tegelijk en dat doe ik niet. " Het betrof dus een geldkwestie tussen een handelaar en een verslaafde. Daar ging het meestal over. Er vlogen ook weleens beschuldigingen over en weer dat er slechte waar geleverd was en dat werd dan met het mes of het pistool uitgevochten. Maar dit menselijke wrak aan handen en voeten vastbinden en ook nog een prop in de mond doen, was gemeen. Men had hem kennelijk ook geen verdovende middelen gegeven om iets af te kunnen dwingen. Volgens de man betrof het geld en Arglistig vroeg eigenlijk uit nieuwsgierigheid of het veel geld was.

„Tachtigduizend gulden, maar hij heeft de helft al, " huilde Marietje, want die was het.

Toen Arglistig tachtigduizend gulden hoorde, kwam hem dat bekend voor en ineens wist hij het. Nu moest hij oppassen en zeker niet laten merken dat hij van de politie was, anders kroop de man meteen in zijn schulp. Daarom vroeg hij allerlei dingen over Carlo en kwam te weten dat dit een handelaar was of te wel een dealer, zoals de vakterm luidt. Uit het verwarde praten van Marietje begreep Arglistig dat Carlo voor heroïne zorgde, maar zich er vorstelijk voor liet betalen.

Zoals gezegd had hij Marietje in betrekkelijk korte tijd al veertigduizend gulden lichter gemaakt en nu wilde hij de rest ook hebben en wel alles ineens. Maar ondanks de behoefte aan heroïne was Marietje wel zo verstandig om daar niet in te trappen, want zonder geld lieten ze hem natuurlijk „droog”-staan. Dat deden ze nu al en Marietje ging door de hel. Want in een keer afkicken is een verschrikkelijke ervaring.

„Hebben ze dan bij je thuis niet naar dat geld gezocht?” vroeg Arglistig.

Er gleed een flauw lachje over zijn gezicht toen hij triomfantelijk zei: „Ja, maar ze hebben het niet gevonden, alleen kan ik de kachel niet stoken. ”

Arglistig hielp Marietje overeind en zei: „Ga maar met mij mee... ik zal wel zorgen dat ze je niets doen. ”

Dankbaar keek Marietje hem aan, maar beneden op straat deinsde hij achteruit, want zoveel agenten en politiewagens had hij nog nooit bij elkaar gezien. Arglistig zette Marietje in zijn eigen wagen en zocht Ben op, die druk bezig was. Hij gaf hem de autosleuteltjes en zei: „Die mij een lol en breng de derde dader van de inbraak van de eeuw vast naar het hoofdbureau. ”

Ben keek hem niet begrijpend aan en dacht al aan een hersenschudding, want dan werd er meestal ook wartaal uitgeslagen.

Arglistig lachte voorzover de watjes in zijn neus dat toelieten, tikte met de wijsvinger tegen zijn hoofd en zei: „Daar boven is het nog dik in orde. Ga jij nu met die knul naar het

hoofdbureau, vraag of de dokter hem een spuit geeft en zet hem zolang in de glazen kast. Zo gauwwij hier klaar zijn, kom ik ook en dan gaan we samen het geld van de bank ophalen." Toen twijfelde Ben helemaal aan het verstand van zijn baas, maar deed toch wat hem opgedragen was. Hij vond een als een ziek vogeltje inelkaar gedoken knul met lang haar dat in slierten om zijn hoofd hing. Hij vroeg maar niets en reed naar het hoofdbureau. Daar gaf de politiedokter de arme Marietje een spuit. Daar zat geen heroïne in, maar toch knapte hij er wel van op en kon weer helder denken. Toen begreep hij ook welke stomme fout hij had gemaakt om nog wel tegen de bollebof van de recherche over zijn geld te vertellen. Hij wist niet precies wat hij allemaal had gezegd; maar niet waar het geld verborgen was, dat wist hij zeker.

Een uur later maakte Arglistig een eind aan de razzia en liet alles inrukken. In de „wacht" van de recherche werd de buit op een grote tafel uitgestald: voor honderdduizenden guldens aan verdovende middelen, een heel arsenaal wapens en geld, veel geld. Het geld zat afzonderlijk in talloze enveloppen met de naam van de eigenaar of de plaats waar het gevonden was erop. Arglistig zocht naar de enveloppe van Carlo, waar bijna zestigduizend gulden inzat. Hij telde er veertigduizend vanaf en gaf daar een ontvangstbewijs voor. Die veertigduizend had Marietje aan Carlo betaald. Maar hij had ze natuurlijk eerst van Rodambank gekregen of liever gezegd gegapt... Hij nam het geld mee naar zijn kamer en sloot het weg in een lade. Ben zat al op hem te wachten en op de gang kwamen ze Opa

tegen, die tijdens de razzia het hoofdbureau had verdedigd tegen eventuele overvallers. Daar was hij nu vanaf en ging mee naar de kamer van Marietje, die hij al kende. Hij wees hen in het grote huis de weg en bracht hen naar de kamer. Daar was waarschijnlijk een bom ontploft of een gasfles, want het was er een puinhoop. De politie liet na een huiszoeking weieens wat rommel achter, maar dit was verschrikkelijk. Alles was overhoop gehaald zelfs het bed hadden ze opengesneden, de vloer opgebroken en het behang van de muren gescheurd. De kamer kon meteen onbewoonbaar verklaard worden. Arglistig stapte over de bende heen naar de kachel, die in een hoek van de kamer stond. Tot verbazing van Opa en Ben trok hij de kachel opzij en schoof de pijp uit de schoorsteen. Er kwam wat roet mee, maar dat was dan ook alles. Het viel Arglistig geweldig tegen, want als je de kachel niet kon stoken, moest er wel iets in de schoorsteen zitten dat in brand kon vliegen. Toch had Marietje gezegd dat hij door het geld de kachel niet kon stoken. Als het dan niet in de schoorsteen hing, moesten ze in de kachel zelf zoeken, maar dat zou Carlo ook wel gedaan hebben. Zonder veel hoop werd de kachel bekeken. Hij zag van binnen wel verdacht schoon in vergelijking met de rest in de kamer, maar geld vond je er niet in. Het potkacheltje werd volledig uit elkaar gehaald, maar er werd niets gevonden. Er lag geen geld in de asla, er zat geen geld tegen de onderkant van de kachel geplakt, er zat geen geld in de deksel en ook geen geld in de kolenbak. Arglistig gaf een trap tegen de kachel, maar ook dat

hielp niet. Of toch wel... want ze hoorden iets schuiven alsof er stenen tegen elkaar schoven. Ze bogen zich over het kacheltje heen. Het was een oud ding van blik, maar dat blik was van binnen bekleed met vuurvaste stenen om het doorbranden tegen te gaan. Een van die stenen platen was door de trap van Arglistig gaan schuren tegen een andere plaat en dat veroorzaakte dat geluid. Die platen zaten met bouten aan het blik vast, waarbij de moer aan de binnenkant zat en de kop van de bout aan de buitenkant. Een van die moeren was duidelijk zichtbaar nog niet zolang terug losgedraaid. Dat kon je zien omdat die bout roestvrij was in tegenstelling tot de andere. Met een sprong over de rommel was Arglistig bij de lade van de tafel gekomen en vond daar een tang. Haastig ging hij terug naar het kacheltje en draaide de moer wat losser. Dat ging en je kon zelfs de punt van een schroevendraaier tussen de vuurvaste plaat en het blik inkrijgen. En achter die vuurvaste plaat zat papier dat er niet hoorde. Opa had een pincet en daarmee trokken ze een voor een de briefjes van duizend naar buiten. Ze telden hardop tot veertig en toen was de bergplaats van Marietje leeg.

Op de dag dat de Baas was gearresteerd, had Marietje te vergeefs op de Baas gewacht met de briefjes van honderd. Hij was niet gekomen en Marietje kocht van zijn laatste honderdjes een voorraadje heroïne. Later ging hij nog eens naar Carlo en kreeg toen omdat hij vaste klant was een portie op krediet. Dat ging nog een keer goed met de smoes, dat hij zijn geld vergeten had. Daarna volgde het dreigement dat ze

het dan wel kwamen halen en meteen zijn kamer zouden verbouwen. Dat was een vaste uitdrukking om de boel kort en klein te slaan. Nu was er bij Marietje niet veel te verbouwen en dat viel ze tegen. Ze dachten dat een man met zoveel geld wel prachtig ingericht zou zijn. Daarom speelden ze het anders en toen Marietje weer zonder te betalen heroïne wilde hebben, bonden ze hem vast en duwden hem een prop in de mond. Dat zouden ze volhouden totdat Marietje vertelde waar hij zijn geld had verstopt. Dat deed Marietje niet en daarom zouden ze het zélf wel gaan halen. Nu het resultaat van hun zoeken was goed te zien. In ieder geval zat Marietje nu veilig in het hoofdbureau en Carlo kreeg een „vakantie" van twee jaar. Voor het verkopen van verdovende middelen en het gijzelen van Marietje. Marietje zelf kreeg een - ter beschikking stelling van de regering - en werd geplaatst in een inrichting om af te kicken. Als dat gebeurd was, kon hij nog een tijd de Stier en de Baas gezelschap houden in de gevangenis.

De volgende morgen bracht Arglistig verslag uit bij de commissaris. Daar kreeg hij een goedkeurend klopje op de schouder en kon gaan. De commissaris zou de officier van justitie en de directeur van de bank wel opbellen. Zo gaat dat, want de hoge bazen brengen altijd de blijde boodschappen over en de moeilijke zaken laten ze door hun ondergeschikten opknappen.

Toch belde de bankdirecteur Arglistig op en bedankte hem voor alle moeite. Hij bedoelde natuurlijk voor het geld, want

dat was op een paar duizend gulden na weer terug.